

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိုးဝင်း

ကတ္တီပါ

ကတ္တီပါထောင်ချောက်

စီစဉ်သူ - ဦးအောင်စိုး (မော်လမြိုင်)

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၂၆၁၀၁၁
- အုပ်စုခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၄၀၀၁၁၂
 - ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
 - အမှတ်(၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
- အတွင်းနှင့်အုပ်စုခွင့်ပြုသူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
 - အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
- မျက်နှာပုံပန်းချီ - စောမင်းဝေ
- ကွန်ပျူတာစာစီ - ပြည့်ဖြိုး

- ဇွန်နှစ်ပထမပုဒ်ကလာခွဲ - စိန်နဂါး
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀၊ မတ်လ။
- အုပ်ရေ / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး - ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ**
- အမှတ် ၁၇၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
- ရင်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉ ၇၃၁၂၆၃၅၇

၀၉၅-၀၃

မိုးစက်ပိုင်

ကတ္တီပါထောင်ချောက် / မိုးစက်ပိုင် ၁ - ရန်ကင်း

သိန်းမင်းစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၁၅၁ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ

(၁) ကတ္တီပါထောင်ချောက်

မိုးဝင်းဝင်း

ကတ္တီပါထောင်ချောက်

ထိခိုက်နာကျင်ခံစားရအောင်
မမြင်နိုင်တဲ့နေရာတနေ
ပိပိရီရီ လုပ်ကြံဖို့
ထောင်ချောက်အဖြစ်
စနစ်တကျ တပ်ဆင်လိုက်တယ်၊

အဲဒီထောင်ချောက်ထဲမှာ
မျှော်လင့်မထားတဲ့ချစ်ခြင်းတရားတွေ
ရစ်ခြုံပါဝင်လာတော့...။

အခန်း (၁)

“ဝါး”

အိပ်ရာမှန်းနီးချင်း လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍ သူ အားရပါးရ သန်း
ဝေလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဘေးစားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော
နာရီကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ နာရီလက်တံနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ကာ
ညွှန်ပြနေသည်က ဆယ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်။

မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ရင်း အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး
အားအင်အပြည့်နှင့် လန်းဆန်းပေါ့ပါးနေသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ခံစားမိသည်။

ပြီး ... တစ်ဆက်တည်း သတိရမိသွားသဖြင့် မွေ့ရာပေါ် မွေ့
နှောက်ကာ သူလိုချင်သောအရာကို ရှာလိုက်သည်။ သိပ်မရှာလိုက်ရ။ ခဏ
အကြာမှာပဲ သူ့လက်ထဲတွင် လက်ပတ်နာရီလေးတစ်လုံးက အခန့်သား

ပါလာသည်။

နာရီခိုင်ခွက်ကိုကြည့်ရင်း သူ မစွဲမပျံ့ပြီးလိုက်၏။ ခိုင်ခွက်တွင် ညွှန်ပြနေသည့်အချိန်က သုံးနာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ။ ပြီး ... နာရီ လက်တံများကလည်း တညီတညွတ်တည်း လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေကြလေ သည်။

အမှန်တော့ သုံးနာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုသောအချိန်တွင် သူကိုယ် တိုင်ပဲ ထိုနာရီမှသော့သီးကို တစ်ဆစ်ဖြုတ်၍ အချိန်ရပ်ထားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဘာကြောင့်လဲ ... ?

ခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်က သူ့ထံတွင် ရှိပါသည်။

ထိုနာရီ ရပ်ထားခဲ့သောအချိန်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်လကျော်ကာလ က သူနှင့်ရည်းစားဖြစ်သူ 'ရတနာ' ဆိုသည့် ကောင်မလေးအား သူ့စိတ်ထဲမှ ထုံးစံမောင်းထုတ်လိုက်သော အချိန်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှ နံရံကပ်မီရိုကို ဖွင့်လိုက် သည်။ ပြီး ... ထိုမီရိုထဲမှ အံ့ဆွဲတစ်ခုကိုလည်း ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအံ့ဆွဲအတွင်းမှာတော့ တစ်လုံးချင်း သပ်ရပ်စွာစီထည့်ထားသော အမျိုးအစားကွဲပြားသည့် လက်ပတ်နာရီများနှင့် ခိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်က ချိန်နေပါသည်။

သူက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော လက်ပတ်နာရီလေး၏နောက် တော့မှာ စတေကာလေးတစ်ခု ကပ်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း ဘောပန်

ယူကာ ထိုစတေကာပေါ်တွင် စာလုံးအချို့ ချရေးလိုက်သည်။

ထိုစာလုံးတွေကတော့ ရိုးရှင်းပါသည်။ လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်သော ဘာသာစကားမဟုတ်။ '၂၆၊ ရတနာ' ဟု ရေးထားခြင်း သာ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ခိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲတွင်လည်း စာကြောင်းတချို့ ချရေးလိုက်၏။

ပြီး ... ခိုင်ယာရီစာအုပ်နှင့် လက်ပတ်နာရီတို့ကို အံ့ဆွဲအတွင်း၌ သပ်ရပ်စွာ စီထည့်လိုက်ရင်း အံ့ဆွဲကိုလည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း တွန်းပိတ်လိုက် သည်။

ထို့နောက် ပန်းအသာတွန်ရင်း သူ ခပ်တိုးတိုး ရွှေ့တ်လိုက်မိသည် က ...

“ရတနာရေ ... မင်းဟာ မတော်လိုက်ရတဲ့ ငါ့ရဲ့ နှစ်ဆယ့်ခြောက် သောက်မြောက် သတို့သမီးပါပဲကွာ”

‘သူ’ ဆိုသည်မှာ မနေ့ညနေ သုံးနာရီလေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိကပဲ ရည်းစားဟောင်းနှင့် လမ်းခွဲခဲ့သောငတိ။

သို့မဟုတ် လောလောဆယ် ရည်းစားလစ်ဟင်းနေသော ...

“ညီဇ”

အခန်း (၂)

အပြင်ထွက်ရန် အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်မှာတော့ အသင့်ဝယ်ထား
သည့် နာရီအသစ်ကို ညီစ ပတ်လိုက်သည်။ ပြီး စားပွဲပေါ်မှ နာရီနှင့်အချိန်
တိုက်ကာ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့လိုက်၏။

အိမ်စာပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော သားဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ ဦးကျော်စ
များခုံးပင့်လိုက်မိသည်။

တော်လက်စ ဂျာနယ်ကိုပင် စားပွဲပေါ် အသာချလိုက်ပြီး ...

“ငါ့သားက ဒီနေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားကွ၊ ဒယ်ဒီက ခါတိုင်း
လိုပဲ သား မနက်စောစော အပြင်ထွက်သွားပြီထင်နေတာ”

ညီဇက ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ပြီးမှ ဖခင်ဖြစ်သူရှေ့မှာ ဝင်တိုင်လိုက်
ရင်း ...

"မသွားပါဘူး ဒယ်ဒီရာ၊ နှစ်လကျော်လုံးလုံး အကြံအပို့လုပ်ပေး
နေတဲ့အလုပ်က သား အနားယူလိုက်ပြီလေ"

စကားအဆုံးမှာ ဦးကျော်ဇော သဘောကျသလို ခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညိုတ်ရင်း ရယ်သည်။ ပြီးမှ ...

"ဪ ... ဒါဆိုရင် လက်ရှိတွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးက"

စကားမဆုံးခင် ညီဇော ဖြတ်၍ ...

"ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီထင်သလိုပါပဲ ... အဲဒီကောင်မလေး
က ဒယ်ဒီမျှော်လင့်ထားတဲ့ ချွေးမ၊လောင်းဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။
အရည်အချင်းမမီလို့ သား အနီကတ်ပြလိုက်ပြီ"

"ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ငါ့သားကတော့ တကယ်စံပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒယ်ဒီအ
တွက် ချွေးမလောင်းအသစ်တော့ သား ရှာပေးဦးမှာပါနော်"

ဦးကျော်စကားကြောင့် ညီဇော နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက်မိသည်။

"ဒယ်ဒီကသာ သား အရွယ်ရောက်ပြီဆိုပြီး မိန်းမယူစေချင်နေ
တာလေ၊ သားက ရည်းစားပဲ ထားချင်တာဗျ၊ မိန်းမယူဖို့ဆိုတာ ခေါင်းထဲ
မှာတောင် မရှိသေးဘူး"

ညီအပြောကြောင့် ဦးကျော်မျှော်နှာ အနည်းငယ် တည်သွားရ
ပြီး ...

"အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ သားရဲ့၊ သားနဲ့ဒယ်ဒီနဲ့က
ဒီအိမ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း နေနေတာ၊ သားလည်း အရွယ်ရောက်ပြီဆို
တော့ ဒယ်ဒီအလုပ်တွေကို လွှဲပေးချင်နေပြီလေ၊ အဲဒီအခါမှာ သားနောက်က

ကူညီပံ့ပိုးပေးဖို့အတွက် အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်တော့ လိုမှာပဲ
ဒါမှ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့အိမ်မှုကိစ္စတွေကို စီမံနိုင်မှာပေါ့"

"ဟာဗျာ ... ဒယ်ဒီကလည်း၊ သားနဲ့ဒယ်ဒီ စားဖို့သောက်ဖို့နဲ့
အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဦးလေးမြိုင်တို့လင်မယားက လုပ်ပေးနေတာပဲဥစ္စာ၊ ဒါကိုမှ
ငိုအပ်တယ်လို့ထင်ရင် ဒယ်ဒီ နောက်မိန်းမ ထပ်ယူလိုက်ပါလား"

စကားအဆုံးမှာ ဦးကျော်ဇော တဟားဟား ထရယ်တော့သည်။ တစ်
ဆက်တည်း ညီဇော့ လက်ကာပြရင်း ...

"တော်ပါတော့ကွာ၊ ဒယ်ဒီဘက်ကို မြားဦး ပြန်လှည့်မလာပါနဲ့၊
ဒယ်ဒီမှာက သားရှိရင် ပြည့်စုံနေပါပြီ၊ သားအတွက်ပဲ သားစဉ်းစားပါ ...
ဟုတ်ပြီလား"

ခေါင်းမညိုတ် ခေါင်းမခါဘဲ ညီဇော ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီး ရယ်ကျဲ
ဗွဲလုပ်လျက် ...

"ကဲပါ ဒယ်ဒီရာ ... ဒယ်ဒီဆန္ဒပြည့်အောင် သား ကြိုးစားကြည့်
အိုဦးမယ်၊ ခုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ သား အပြင်ကို သွား
ဆိုက်ဦးမယ်"

ညီဇော ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်ကိုကြည့်ကာ ဦးကျော်ဇော သတိရ
သွားဟန်ဖြင့် ...

"ဪ သား ... မနက်ဖြန်ကျရင် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု သဘော
ထူလက်မှတ်ထိုးဖို့အတွက် ဒယ်ဒီ စင်ကာပူ ခဏသွားရမယ်၊ သား ဘာမှာ
ဆိုက်ဦးမလဲ"

www.burmeseclassic.com

ညီတေ ...

“ဟော့ဟော့-ဟော့ ဒယ်ဒီရား သားမှာ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒယ်ဒီက ဘယ်ထောက်ကြာမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့”

“ဪ... လာမယ့်လကျရင် ဒယ်ဒီမွေးနေ့ ရှိတယ်လေ၊ ခါတိုင်း လို သားနဲ့ဒယ်ဒီ အိမ်မှာ မွေးနေ့ပွဲ မကျင်းပလိုက်ရမှာစိုးလို့ပါ”

ညီစေကားကြောင့် ဦးကျော်ဇော်နာကြီး ဝင်းပသွားသည်။ ညီစေကိုလည်း ကြည်ကြည်နူးနူးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အဟား ... ငါ့သားက ဒယ်ဒီမွေးနေ့ကိုတောင် အမှတ်ရနေပါလား။ ဒယ်ဒီတောင် အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှုပ်ပြီး မေ့နေတာကွ။ စိတ်ချပါ သားရယ် ... ဒီနှစ်လည်း သားနဲ့ဒယ်ဒီ နှစ်တိုင်းလိုပဲ မွေးနေ့ကျင်းပဖြစ်မှာပါ။ ဟိုမှာ ဒယ်ဒီကြာရင် အလွန်ဆုံး ဆယ်ရက်ပေါ့”

“ဒါနဲ့ ... သွားမှာက ဒယ်ဒီတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခါတိုင်းလိုပဲ ... ဟို ...”

မချိုမချဉ်မျက်နှာပေးနှင့် မေးလိုက်သော ညီစေကားမဆုံးခင်မှာ ဦးကျော်ဇော်နာက အနည်းငယ် နီမြန်းသွားလျက် ...

“အာ ... သားကလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမှာပါကွ”

“သိဘူးလေ ... ဒယ်ဒီများ ဒယ်ဒီမွေးစားသမီးလေးကို ရှေ့ပင်း ထွက်ဖို့ဆိုပြီး ခေါ်သွားမလားလို့ မေးကြည့်တာ”

“ဟာကွာ ... ဒီကောင်လေးတော့ ... ကဲ ... ကဲ ... သူငယ်

ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားရင်လည်း သွားတော့”

ရှက်ရယ်ရယ်ပြီး ဦးကျော်ဇော်နာတော့သည်။ ဦးကျော်ဇော်နာ ညီစေကားအဖျင်းဖြစ်သော်ငြားလည်း ညီစေ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းလို နေထိုင်ခဲ့သည်မို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မရှိသလောက်ပင်။ စစ၊ နောက်နောက်နေလာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။

သားတော်မောင် ညီစေ ထွက်သွားသည်ကို သဘောကွသလို ကြည့်နေပြီးမှ အလုပ်ကိစ္စ ခေါင်းထဲဝင်လာ၍ ဦးကျော်ဇော် လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေသော လက်တော့ (Laptop) တွန့်ပျူတာကိုဖွင့်ကာ အချက်အလက်တွေကို ထပ်ကာကြည့်လိုက်၏။

တကယ်တော့ မနက်ဖြန် စင်ကာပူသွားပြီး သဘောတူစာချုပ်ထက်မှတ်ရေးထိုးရမည့်လုပ်ငန်းသည် လက်ရှိ သူရှယ်ယာအများဆုံးပိုင်ထားသော ကုမ္ပဏီကြီး အဆပေါင်းများစွာ တိုးတက်အောင်မြင်လာနိုင်သလို တစ်ခုခု အတိမ်အစောင်း အမှားအယွင်းဖြစ်သွားပါက ကြီးမားသည့် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုလည်း ရှိနေနိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း ခုလိုအောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဖြစ်လာဖို့အတွက် သူ့ဘဝမှာ မှန်ကန်တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကိုပဲ ဦးကျော်ဇော် ချမှတ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့အထိပင်ဖြစ်သည်။

ခုလည်း သူလက်ကိုင်ထားသော ဆောင်ပုဒ်ကို ပြန်တွေးပြီး ဗိသုသန္တာန်ထဲမှာလည်း ယုံကြည်မှုအသစ်တွေ ဖြစ်တည်ပစ်လိုက်၏။ ထိုဆောင်ပုဒ်ကတော့ ...

www.burmeseclassic.com

“မနက်ဖြန်အတွက် မစိုးရိမ်နဲ့”

ဆိုသော စကားလေးပင် ဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝတိုတိုလေးမှာ မနက်ဖြန်တွေကို ကြိုတွေးပြီး သောကများ

နေလျှင် ဟောနေမည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၃)

ကားရပ်က ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော ညီကျော်ကြည်ရင်း တိုးကျော်
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ဘေးနားမှ ဇော်မိုးကိုလည်း မသိမသာ
ထိကုတ်၍ သတိပေးလိုက်၏။ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်ပိုင်းမှ ကောင်မ
မိတွေကို ငမ်းကြောထနေသော ဇော်မိုးက ဂရုမစိုက်ချေ။

လက်ကုတ်၍ အားမရတော့သဖြင့် တိုးကျော်က စကားနှင့် လှမ်း
ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဇော်မိုး... မြင်ရဲ့လား”

အငမ်းပင်မပျက်သော ဇော်မိုးက မျက်နှာကို လှည့်မလာသေးဘဲ

“မြင်ပါတယ်ကွ... အားလုံး အလန်းတွေချည်းပဲကွာ၊ ဟိုးကောင်

ညီကို ပြချင်လိုက်တာ”

ထိုအခါမှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားသော တိုးကျော်က ဇော်မိုးနာဆွက်တိုသွဲကာ မျက်နှာကို လှည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီကောင်ကွာ ... ဒီဘက်လှည့်ဦးကွ၊ ဟိုမှာ မင်းအဖေ ညီဖေ ထာနေပြီ အဲဒီကောင်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ဦး”

“အား ... နာတယ်ကွ၊ မင်းလက်ကို လွှတ်ဦး”
နားရွက်ကိစ္ဆာထားသော တိုးကျော်၏လက်ကို ဖုတ်ထုတ်ကာ ဇော်မိုး တ ညီဖေကို အူတူတူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြီး မျက်နှာကိုမဲ့လျက် ...

“မင်းကွာ ... ဟိုမှာကြည့်နေတာ အရသာဖျက်တယ်၊ ညီဖေ လာတာ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ၊ ဒီဆိုင်မှာ ချိန်းထားတာပဲဟာကို”

“အောင်မာ ... မင်းပဲ ခုနက တောင့်တနေတယ်လေ၊ ခု မင်းကို ကြည့်ခိုင်းတာက အဲဒီကောင်ရဲ့လက်ကို ပြောတာကွ”

ထိုအခါမှ ညီဖေ၏လက်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဇော်မိုး မျက်ခုံးပင့်မိ သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အနားသို့ရောက်လာသော ညီဖေက ခုံတစ်ခုံဆွဲ ကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက် ကြည့်နေတာလဲ၊ ဪ ... သိပြီ သိပြီ၊ ဒီနေမှ ငါက အရင် ထက် မနာလိုစရာကောင်းလောက်အောင် သန့်ခန့်နေလို့လား”

ပြောရင်းပင် ညီဖေက အင်္ကျီကော်လံကို ဟန်ပါပါ ထောင်ပြလိုက် သေးသည်။ ပြောလိုက်သည့်စကားသံက အနည်းငယ် ကျယ်သွားသော

ကြောင့်လား မသိ ...။ ညီဖေ မလာခင် ဇော်မိုး လှမ်းကြည့်နေသော ဝိုင်း ခေါ်မှု ရယ်သံသဲ့သဲ့ထွက်လာကြသည်။

တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“အဟင်း ... ပြောရဲလိုက်တာနော်၊ မရှက်တတ်ဘူးထင်တယ်”

ထိုဝိုင်းမှ ထွက်လာသောစကားသံကြောင့် ညီဖေ ဆတ်ခနဲ ကြည့် ထိုင်သည်။ ပြောလိုက်ပုံရသော ကောင်မလေးကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွဲကာ သူ့သူ့ငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားပြန်ပြောနေသည်။

ညီဖေ ပခုံးတွန့်လိုက်မိ၏။ ထိုစကားလောက်တော့ သူ လုံးဝမမူပါ။

ဘာမှမခံစားရသလိုပင် တိုးကျော်တို့ဘက်ဆီသို့ မျက်နှာပြန်မူလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး၊ ခုနက ငါ ဝင်လာတာကို မင်းတို့ ဘာဖြစ် သို့ ဖူးစိုက်ကြည့်နေတာလဲဆိုတာ”

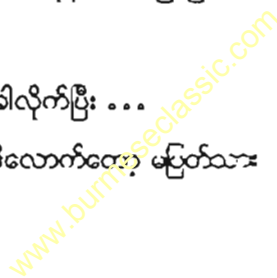
စကားအဆုံးမှာ တိုးကျော်က မျက်နှာကို မဲ့ရှုံ့ရင်း ...

“အေး ... ပြောမယ်၊ မင်းပြောသလို မင်းပုံစံက မနာလိုစရာ ကောင်းလောက်အောင် သန့်ခန့်နေလို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ခုပတ်လာတဲ့ နာနီအသစ်ကို ကြည့်နေတာ၊ ဘာလဲ ... မနေ့က ရတနာနဲ့ တကယ်ပြတ် သွားပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အေးလေ ... အဲဒါ မင်းတို့ကို ဖုန်းဆက်တုန်းကပဲ ပြောပြီးသား ဘာ ဘာ ခုမှ လာကြောင်နေတာလဲ”

ညီဖေစကားကြောင့် ဇော်မိုးက ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ငါတို့က မင်း ဒီလောက်တော့ မပြတ်သေး

သေဘူး ထင်နေတာလေး ဆိုလိုချင်တာကကွာ မင်းတို့နှစ်ယောက် သမီး ရည်းစားအချင်းချင်း စိတ်ကောက်တဲ့သဘောလားလို့”

ညီဇ နှာခေါင်းရွံ့လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“ဘယ်ကလာကွာ ... ရည်းစားစဖြစ်ကတည်းက အလကားနေ စည်တမ်းတွေချည်း ထုတ်ပြန်နေတဲ့ သူ့ကို စိတ်ကုန်တာ ကြာနေပြီ အားနာပြီသာ ဆက်တွဲနေတာ၊ မနေ့ကတော့ သူ ငါ့ကို မေးခွန်းဆယ်ခု ထေးတယ်ကွာ၊ ငါလည်း အမှတ်ပြည့် ဖြေပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့မှ ဇာတ် လမ်းက ပြတ်သွားတာ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို ... မေးခွန်းဆယ်ခု ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ အဲ ... စိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ ဖြေလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိစ္စပြတ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ဖြေလိုက်တာ”

“ဪ ... အဲဒါကြောင့် ဇာတ်လမ်းက တကယ်ပြီးသွားတယ် ပေါ့၊ ပြောစမ်းပါဦးကွာ ... အဲဒီမေးခွန်းဆယ်ခုဆိုတာက ဘာတွေများလဲ”

တိုးကျော်စကားအဆုံးမှာ ညီဇက ... မလိုအပ်ဘဲ ချောင်းတစ် ချက် အရင်ဟန်လိုက်ကာ ခုနက လျှောင်ရယ်ကြသော ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းရိုရာသို့ တစ်ချက်စွေကြည့်ရင်း သူတို့လှမ်းကြားနိုင်လောက်အောင် အသံ မြှင့်၍ ...

“မိန်းမတွေဆိုတာကတော့ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ ... သူတို့နဲ့ ရည်းစားစဖြစ်ပြီဆိုကတည်းက ဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာမလုပ်နဲ့၊ ဟိုကိုမသွား နဲ့ ဟိုလူနဲ့မပေါင်းနဲ့ဆိုပြီး ပြဌာန်းချက်တွေက စလာပြီ၊ ပြီးရင် အလိုက်ကန်း

အဲဒီသိ မနက်အစောကြီးတွေ လာကြိုခိုင်းလိုခိုင်း၊ အဲဒီမှာ အိပ်နေကာ မျက်ရော၊ ဒါတင်ကသေးလား ... တစ်နေ့လုံး တွေ့ခဲ့တာကိုတောင် ညဘက် မှာ ဝန်းက ပြောချင်သေးတယ်၊ ယောက်ျားလေးဆိုတာက တချို့အချိန် အစိတ်အပိုင်းတွေမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ကြတာကွာ”

ညီဇ စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“အဲဒီလို စကားလုံးတွေနဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ ချုပ်နှောင်လာပြီဆို ရင် ငါကတော့ ယောက်ျားတွေကို နွားလို့ထင်ပြီး နဖားကြိုးထိုးနေပြီလို့ မှုဆတယ်ကွာ၊ အဲဒါ ငါခံယူချက်ပဲ”

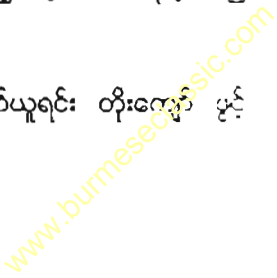
နှစ်ကောင်စလုံး မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်လုပ်ကာ နား ထောင်နေပြီးမှ ဇော်မိုးက သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်ပါပြီ ... မင်းကိုမေးတဲ့ မေးခွန်းဆယ်ခုကိုပဲ အရင်ပြောပြ သွားဦး”

စကားအဆုံးမှာ ညီဇ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီး ... ထောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ထုတ်၍လှမ်းပေးလိုက် ရင်း ...

“ရှေးကွာ ... အဲဒါကိုသာ ကြည့်တော့ သူ့ကို ငါက လက်ထပ်နဲ့ မှည့်ခွယ်ထားရင် ဒီမေးခွန်းတွေကို အရင်ဖြေကြည့်ပါတဲ့၊ အဲဒီကရတဲ့အဖြေ ကို ကြည့်ပြီးမှ စဉ်းစားမယ်ဆိုပဲ”

စာရွက်ခေါက်လေးကို ဇိုးဇိုးဆတ်ဆတ်ယူရင်း တိုးကျော် မှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

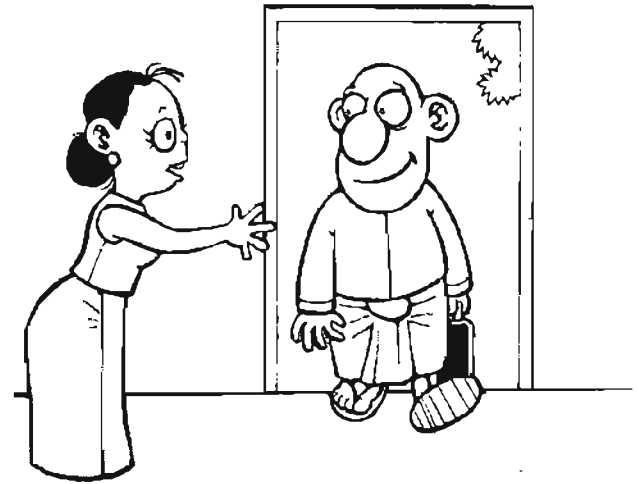
“ဟင်”

အံ့ဩသံထွက်သွားသောကြောင့် ဇော်မိုးလည်း ခေါင်းတိုး၍ ဝင်
အကြည့် ...

“ဟာ ... ဘာတွေလဲဟ”

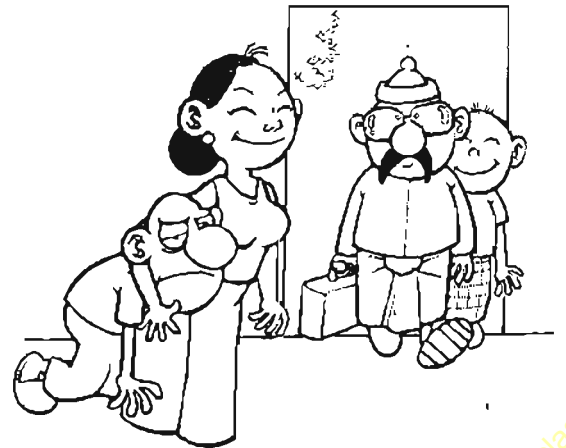
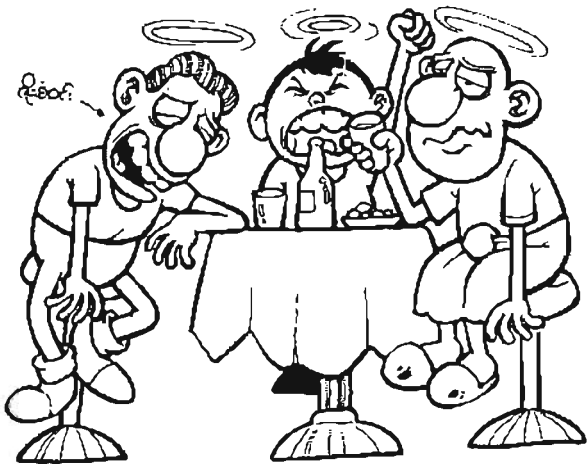
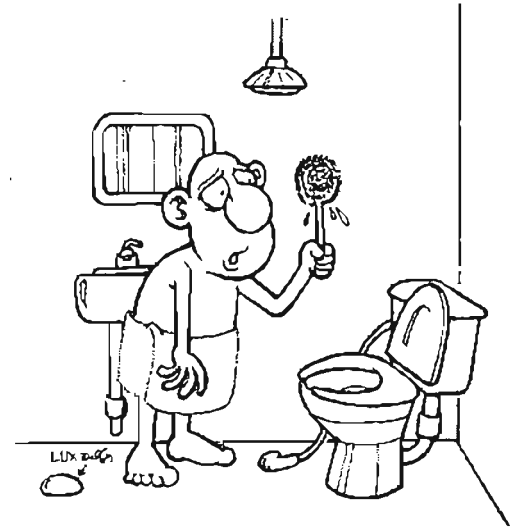
အမှန်တော့ ဘာမှမလဲပါ။ ညီဇော်ကို ရတနာဆိုသော ကောင်မလေး
ပြောင်းသောမေးခွန်းတွေက ရိုးရိုးလေးသာ ဖြစ်၏။
ထိုမေးခွန်းတွေကတော့ ...

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

နှစ်ကောင်စလုံး ရုပ်ပုံလေးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တိုးကျော်
 က အရင်မေးလာသည်။

“ဟေ့ကောင် ညီဇေ ... မေးခွန်းဆိုပြီးတော့ မင်းဟာက ပုံတွေ
 ပါလားဟာ အဓိပ္ပာယ်က ဘာတဲ့လဲ”

“ထင်သားပဲ၊ မင်းတို့ရဲ့ဦးနှောက်ပိန်ပိန်လေးနဲ့တော့ စဉ်းစား
 ထုတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို”

ထိုသို့မညာမတာ နှိပ်ကွပ်လိုက်ပြီးမှ ညီဇေက ပုံ (၁) အား လက်ညှိုး
 နှင့် ထောက်ကာ ...

“ဒီလိုကွာ ပုံ (၁) ရဲ့ ဆိုလိုချင်တာက အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့
 အိမ်မှာ မိန်းမက မီးဖိုချောင်အလုပ်လုပ်နေရင် ယောက်ျားက ဝင်မကူဘဲ

အိမ်နေမှာလားတဲ့”

ဇော်မိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း ...

“နားလည်ပြီ ... ပုံ (၂) ကရော”

“ရှင်းပါတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ဆေးလိပ်ပြာတွေ အမှိုက်တွေကို စည်း
 ကမ်းမရှိ ပစ်ချတတ်လားလို့ မေးတာ”

“ဒါဆို ... ပုံ (၃) က”

“ထမင်းစားရင် ရှေ့လှူနောက်လှူမကြည့်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း
 အဝအပြ မညာမတာ စားတတ်လားလို့ ဆိုလိုချင်တာ”

“ဪ ... ဒါဆို ပုံ (၄) က အဝတ်အစားတွေကို စည်းကမ်းမဲ့
 ခြံနေရာချွတ် ဒီနေရာထားပြီး ပရမ်းပတာ နေတတ်လားလို့ မေးတာမဟုတ်
 ...”

တိုးကျော်စကားကြောင့် ညီဇေက ခေါင်းညှိတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ် တိုးကျော် ... မင်းမဆိုးဘူး၊ ကဲ ... ပုံ (၅) ကို
 ခြံနေရာကြည့်ပါဦး”

ပုံ (၅) ကို ခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တိုးကျော်က ခေါင်းခါ
 ...

“မသိတော့ဘူးကွာ ... ဦးနှောက်စားတယ်၊ အကုန် မင်းပဲ ရှင်ပြ
 ...”

“ပြီးရော ... ပုံ (၆) က အပြင်က ပြန်လာရင် မိန်းမရေ အချစ်
 ကြည့်နူးစွာ နှုတ်ဆက်တတ်လားလို့ မေးတာ၊ ပုံ (၆) တချို့အိမ်

www.burmeseclassic.com

မှုကိုပဲ အဲ... အမှိုက်လှည်း ဖုန်သုတ်ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကို မိန်းမက ခိုင်းမှ လှုပ်တတ်လားပေါ့၊ ပုံ (၇) ကတော့ မိန်းမဖြစ်တဲ့လူက သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်းအရာကိုပြောနေရင် ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက ဂရုမစိုက်ဘဲ တခြား တစ်ခုမှာ အာရုံရောက်နေမှာလား၊ ပုံ (၈) ကတော့ အားတဲ့အချိန်တွေမှာ မိန်းမကို အချိန်မပေးဘဲ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပျော်ပါးပြီးနေနေမှာလား၊ ပုံ (၉) ကတော့ ရေချိုးခန်းအိမ်သာတွေကို စည်းကမ်းမဲ့ သုံးတတ်သလား၊ ကဲ... ပုံ (၁၀) ကတော့ မိန်းမဘက်က မိဘဆွေမျိုးတွေ အိမ်လာရင် တွေ့ဆုံရဖို့ သိပ်ဝန်လေးနေမှာလားတဲ့... ရှင်းပြီလား”

စကားအဆုံးမှာ နှစ်ကောင်စလုံး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ကြပြီးမှ ...

“ဒါနဲ့... ဒီမေးခွန်းတွေကို မင်းဖြေလိုက်တဲ့အဖြေက ...”
 ဇော်မိုးအမေးကြောင့် ညီဇက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးမှ လက်အသာကာပြလိုက်ရင်း...

“ခဏလေး... အဲဒီပုံတွေနဲ့အတူ မေးခွန်းက ပါသေးတယ်၊ ဗုံ တစ်ပုံတိုင်းကို အမှတ်ပေးစနစ်နဲ့ လာတာကွ”

“ဟာကွာ... ရှုပ်လာပြီ”

“မရှုပ်ပါဘူးကွာ၊ ပုံတစ်ပုံစီကိုကြည့်ပြီး အဲဒီပုံထဲကအတိုင်း ငါက တော့ ဟုတ်လိုက်လေဆိုရင်... သုံးမှတ်အပြည့်ပေးလိုက်တဲ့ တစ်ခါတလေ တော့ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုရင်... နှစ်မှတ်ပေး၊ ပုံထဲကအတိုင်း လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုရင်... တစ်မှတ်ပေးပါလားတဲ့၊ အဲဒီလို အမှတ်ပေးပြီးရင် အမှတ်တွေ

ကို ပေါင်းပြီး ဟောဒီစာရွက်ထဲက အဖြေနဲ့ တိုက်ကြည့်လိုက်”
 ပြောရင်းပင် ညီဇ စာရွက်တစ်ရွက် ထပ်ပေးလိုက်သည်။ ယူကြည့် ငြီး နှစ်ကောင်သား မျက်ခုံး ပြိုင်တူပင့်လိုက်ကြ၏။

ရှုပ်ပုံတစ်ပုံစီကိုကြည့်၍
 ထိုပုံထဲကအတိုင်း ‘ငါကတော့ ဟုတ်လိုက်လေ’ ဆိုလျှင် ၃ မှတ်ပေး

တစ်ခါတလေမှ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုလျှင် ၂ မှတ်ပေးပါ။
 ပုံထဲကအတိုင်း လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် ၁ မှတ်ပေးပါ။

ငြီး ပုံ(၁၀)ပုံမှရလာသော ရမှတ်တွေကို ပေါင်း၍ အောက်ပါအတိုင်း မှတ်နိုင်ပါသည်။

၁၁ ၁၀ မှတ်မှ ၁၂ မှတ် ။ ။ စံပြုခင်ပွန်း

၂ ၁၃ မှတ်မှ ၁၆ မှတ် ။ ။ အလိုက်သိတတ်ပြီး အမြော်အမြင်ရှိ
သော ယောက်ျားကောင်း

၃ ၁၇ မှတ်မှ ၂၀ မှတ် ။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
စရာရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးသာယာ
နိုင်

၄ ၂၁ မှတ်မှ ၂၄ မှတ် ။ ။ မိသားစုသဘောထားကွဲလွဲခြင်းနှင့်
အိမ်တွင်းရေးပြဿနာတွေရဲ့ အဓိက
တရားခံ ယောက်ျား

၅ ၂၅ မှတ်မှ ၃၀ မှတ် ။ ။ သည်းခံပြီး ဝေါင်းသင်းမနေအပ်သော
ယောက်ျား

(ထိုမေးခွန်းများအတိုင်း လက်တွေ့စစ်သပ်ကြည့်ပါက အိမ်ထောင်ရှင်မများ
အတွက် အကျိုးရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ။ စာရေးသူ)

မှတ်ချက် ။ ။ အရိုးကွဲအောင်ရိုက်သော်လည်း အသည်းစွဲအောင် ချစ်နေနိုင်
သော သည့် အာဂမိန်းမများမပါ။

“ဒါ ... ဒါဆို မင်း အမှတ်ပြည့်ဖြေပေးလိုက်တယ်ဆိုတာက”
တိုးကျော်စကားကြောင့် ညီဇက အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလေ၊ ငါက ပုံတစ်ပုံကို သုံးမှတ်အပြည့်

သလိုက်တော့ ဂုဏ်ထူးပါ ထွက်ပြီး တစ်ခါတည်း ခွာပြသွားတော့တာပေါ့
ဣ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

စကားအဆုံးမှာပဲ ဇော်မိုးက ...

“မင်းဟာနဲ့မင်းတော့ ဟုတ်နေတာပဲ ညီဇရာ၊ အေးလေ ... ရေ
ထက်နေတုန်းမှာ မင်းကို ရတနာက ရေခဲချောင်းကျွေးလိုက်တာကိုး

အာပဲဖြစ်ဖြစ် ခု ... မင်း ပတ်လာတဲ့ နာရီနဲ့ ဆက်နွယ်လာမယ့်တစ်လမ်း
အသစ်ကိုတော့ ငါတို့ ကြားရဦးမှာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ ဟဲ ... မကြာမီ လာမည်ပေါ့ကွာ”

ထိုမျှလောက်သာ ညီဇ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်ပါသည်။ သို့သော်

“ဒီမှာ ... ရှင်တို့ မိန်းမတွေအကြောင်း မကောင်းပြောပြီး နှိုင်း

လှည့်ကြည့်နေတဲ့ အဲဒီပုံတွေကို ခဏပြစမ်းပါ”

အသံကြောင့် ညီဇ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ မကြာမီလာမည်

တူ၍ပင် အထက်က ဆိုခဲ့သေးသည်။ ခုတော့ မကြာမီပင် မဟုတ်တော့။

တိုယ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ခုနက လှောင်ပြီးပြောလိုက်သော တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ

ကောင်မလေးက အရှင်လတ်လတ် ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ညီဇက နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးရုံမျှ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း ရှေ့မှ

စာရွက်ကိုယူ၍ ဘောပင်ထုတ်ကာ စာလုံးတချို့ ရေးလိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ လှမ်းပေးလိုက်ကာ ...

“စိတ်ဝင်စားလို့ ဖတ်ကြည့်မယ်ဆိုလည်း ယူသွားလေ ... ရော့”

ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီး ... ညီဇကို

ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ... ခဏ”

ခေါ်သံကြောင့် ကောင်မလေးက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။

ညီဇက ကောင်မလေးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်

လိုက်ပြီးမှ ...

“တကယ်လို့ မင်းကသာ ကိုယ့်ကို အဲဒီမေးခွန်းတွေ မေးလာမယ်

ဆိုရင်တော့ ဆယ့်သုံးမှတ်နဲ့ ဆယ့်ခြောက်မှတ်ထဲ ဝင်အောင် ဖြေမိမှာပဲ”

“သေလိုက်ပါလား”

ဘုတော့ပြီး ကောင်မလေး လှည့်ထွက်သွားသော်လည်း ညီဇက

ဆော့ အပြုံးပင်မပျက်ချေ။

ရှေ့မှ နှစ်ကောင်ကိုပင် မျက်ခုံးပင့်ပြလိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ မျှော်လင့်နေတဲ့ ဒီနာရီအသစ်ရဲ့ဇာတ်လမ်းက အဲဒီ

အောင်မလေးဖြစ်ဖို့ ခုနစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် သေချာသွားပြီကွာ”

မခိုးမခန့် ပြောလိုက်သော ညီဇကိုကြည့်ကာ တိုးကျော်က မျက်နှာ

ခွဲရင်း ...

“အပြောမကြီးစမ်းပါနဲ့ ညီဇရော၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့က ခုမှ ဆုံဖူး

အာလေ၊ မင်းဘက်က နာမည်လေးတောင် သိလို့လား”

ညီဇက ခေါင်းအသာခါလိုက်ရင်း ...

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ခုနက အဲဒီစာရွက်မှာ ငါ ဘာရေးပေးလိုက်လဲ

ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“ဘယ်သိမလဲကွ ... ဘာရေးပေးလိုက်တာလဲ”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့နာမည်နဲ့ ဖုန်းနံပါတ်

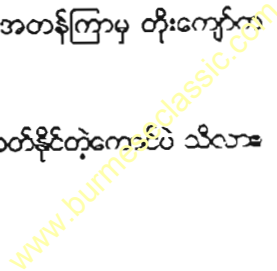
အလေ့ ရေးပေးလိုက်တာပါ။ အဲဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“ဟေ့”

နှစ်ကောင်စလုံး ပါးစပ်ပြသွားကြ၏။ အတန်ကြာမှ တိုးကျော်က

အစွမ်းဟန်ဖြင့် ...

“ညီဇ ... မင်းဟာလေ တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့ကောင်ပဲ သိလား”

မင်းကို ငါ အကြံတစ်ခုပေးမယ်၊ မင်း လုပ်ငန်းလိုင်စင်လျှောက်ပြီး မွေးမြူ
ရေးလုပ်ငန်းထပ်ခုလောက် လုပ်ပါလား ညီဇော်”

“တင် ... ဘာအလုပ်များလဲ”

အုတူတူ ပြန်မေးလိုက်သော ညီဇော် စကားအဆုံးမှာ တိုးကျော်က
ခွာထင်တင်း ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဘာအလုပ်ဖြစ်ရမှာလဲကွ ... ခုလောလောဆယ် မင်းနဲ့ အသင့်
ထော်ဆုံးလုပ်ငန်းက ရည်းစားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းပဲ”

ထိုသို့ ... ရွဲ့ပြောလာသော စကားကိုပင် ညီဇော် ပြန်ချေပလိုက်
သည်က ...

“အေး ... ကောင်းသားပဲကွ ရည်းစားမွေးမြူရေးလုပ်ငန်း ဒီထက်
ကြီးကျယ် အောင်မြင်လာရင် ရည်းစားဖောင်ဒေးရှင်းပါ ထူထောင်လို့ ရတာ
ပေါ့ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

အခန်း (၄)

နားရှိ၍သာ ကြားနေရသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ သိပ်ယုံချင်သည်
ဟုတ်။ လွန်ခဲ့သောငါးရက်လောက်က ညီဇော်ဆိုသောကောင်သည် ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်နှင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ခဏဆုံခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်သာ
နို့သည်။ ပြီး ... ထိုကောင်မလေးနှင့်ပတ်သက်သော ဘာအကြောင်းတစ်စုံ
တစ်ရာကိုမှလည်း သိခဲ့တာမရှိ။

သို့သော် ...

ယခု ညီဇော်က မုန်းဆက်ပြောလာသည်။ ထိုကောင်မလေး၏နာမည်
မှာ အာပီဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှာပဲ သူနှင့် သမီးရည်းစားဖြစ်သွားကြပြီတဲ့လေး
တစ်ဆက်တည်းပင် ဒင်းက အပေါ်စီးက ပြောလာသေးသည်။
“အဲဒါကွာ ... ဒီနေ့ မင်းတို့ကို ငါ့ရဲ့နယူးဂဲလ်ဖရန့်နဲ့ မိတ်ဆက်

ပေးမလို့ ဝန်ဆက်လိုက်တာ။ ထိုင်နေကျဆိုင်မှာပဲ နေ့လယ်ဆုံမယ်လေ”

“ဟေ့ကောင် ညီဇေ ... ခဏ ခဏ ... ဟိုလေ”

တိုးကျော်က တစ်ခုံတစ်ခု ပြန်ပြောရန် ကြံစည်လိုက်သေးသည်။

သို့သော် ထိုအခွင့်အရေးကို ညီဇေက မပေးချေ။

ဒင်း ရေပက်မဝင်ထပ်ပြောလာသည်က ...

“ဒါနဲ့ အရေးကြီးတာတစ်ခုတော့ မှာထားရဦးမယ်။ မင်းတို့ကောင်တွေ အေမိနဲ့ ဆုံတဲ့အခါကျရင် ငါ့ရဲ့နာရီဆိုက်ကိုအကြောင်းကိုတော့ လုံးဝ မဟာမိစေခွင့်နော်။ အဲဒါ ဟဲဗီးရှော့စ်ကြောင့် ကြိုမှာထားတာ”

“ဟုတ်ပြီလေ။ ဒါဆိုလည်း ဒီနေ့လစ်ရက်လုံးအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို မင်းပဲ တာဝန်ယူလိုက်ပေါ့”

ညီဇေကမှ ခေတ္တမျှ အသံတိတ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ အောက်သို့သိုးလေသံဖြင့် ...

“ရတယ်လေ ... မင်းတို့ကောင်တွေက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျ အဖြစ်မရှိဘဲနဲ့ သူများရဲ့အပ်ကွက်ကိုမှ စောင့်ပြီး စားချင်သောက်ချင်နေတဲ့ကောင်တွေဆိုတော့ ကျွေးရမှာပေါ့ကွာ။ မဟုတ်ရင်လည်း အဲဒီအထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ခွေးလေခွေးလွင့်တွေကို ငါက စတုဒီသာကျွေးမလို့ စဉ်းစားထားတာကွ။ ခုတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ...”

“မိုက်ရှိုင်းလိုက်တာကွာ။ ဟေ့ကောင် ... တော် တော် ... ဆက်မပြောနဲ့ငေ့။ နေ့လယ်ကျရင်သာ ဇော်မိုးနဲ့ငါ ဆိုင်ကစောင့်နေမယ်”

တဟားဟားရယ်ပြီး ညီဇေ ဖုန်းချသွားသည်။ တိုးကျော် မူနာ

ချောင်ကြုတ်ပြီး တွေးနေမိ၏။ ဒီရက်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာ ညီဇေ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ရည်းစားဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုံးလိုက်တာလဲ။ အင်းလေ ... ဒီလဒက အလုပ်အကိုင်မရှိပေမယ့် ရုပ်ရှိ၊ ရေလှုံ၊ တော်ကိုကြွယ်သော အကောင်ပဲလေဟူ၍ မနာလိုစိတ် အနည်းငယ်နှင့် ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုနည်းနှင့်ပဲ ကောင်မလေး၏အချစ်ကို ရခဲရခဲ စိုက်ထွက်တော့ ခါတိုင်း ဒီကောင် ရည်းစားရစဉ်တုန်းကလိုပဲ မဟားတရားအားပေးရလေဦးမည်။ ထိုစိတ်ကူးနှင့် ဇော်မိုးဆီ ဖုန်းဆက်ကာ ချိန်းလိုက်၏။ ငိုက်ပြည့်စေသောအစာ ဘာမှမစားထားရန်ပင် တစ်ဆက်တည်းမှာ ထိုက်သေးသည်။

သို့နှင့် ...

ချိန်းထားသောအချိန်အတိုင်း အတိအကျ သူတို့နှစ်ယောက် စောင့်နေသည်။ ညီဇေ မပေါ်လာသေးသဖြင့် အားရပါးရ မျှိုဆို့ရန် ရည်ရွယ်ထားသော အစားအသောက်များကိုတော့ မမှာရဲသေး။

စောင့်ရကျိုးနပ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ညီဇေသည် ချိန်းထားသော အချိန်ကို ဆယ်ခုနစ်မိနစ်တိတိ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာ၍ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်။ သူပြောခဲ့သလိုပင် အေမိဆိုသော ရည်းစားအသစ်ကလေးနှင့် ဂျုလန်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဒင်းကပင် ...

“ဟ ... ဘာမှမဟုတ်ဘူးလားကွ၊ ငါကတော့ မင်းတို့ မှာရော ချီတာ မှာလို့ရအောင် တမင်နောက်ကျပြီးမှလာတာ”

ဆောက်! ... ဒီလဒကတော့ကွာဟု တိုးကျော်စိတ်ထဲက ခပ်ချဉ် ချဉ် တွေလိုက်မိသည်။ ဇော်မိုးကလည်း ထိုအတွေးမျိုး တွေးနေသော အကြည့်မျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်လာ၏။ ပြီး ... အချဉ်တူးသွားသောစိတ်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီပင် စားသောက်စရာများကို နွားသိုးကြီး ငြုတ် မှာလိုက်ကြတော့သည်။

ညီသေသည် ထိုမြင်ကွင်းကို အောက်သီးအောက်သက်ပုံစံဖြင့် ပါးစပ် စိတ်ကာ ကြည့်နေပြီးမှ ဟန်လုပ်ကာ မျက်နှာကိုပြုံးလျက် ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ မင်းတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးဧည့်မယ်၊ သူကတော့ ငါ့ရဲ့ ...”

“ဘယ်နှယောက်မြောက်သော ရည်းစားဆိုပြီး”
တိုးကျော်က နှိပ်ကွပ်ချင်၍ ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြောလိုက်သော်လည်း ညီဇက အပြုံးပင်မပျက်ဘဲ ...

“အဟဲ ... အရေအတွက်ပေါ်မူတည်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အရည်အသွေးနဲ့ယှဉ်ပြီး တော်ထားတဲ့ချစ်သူလို့ ပြောမှာ”

တိုးကျော် နင်သွားရသည်။ အေမီဆိုသော ကောင်မလေးများ မျက်နှာပျက်သွားမလားဟု မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်လိုက်မိသော်လည်း မစွတာ ထုဒဏ် ဂဲလ်ဖရန့် မစွစ်လဒမလေးက ခပ်အေးအေးပုံစံဖြင့်သာ ...

“ဟုတ်တယ်ရှင် ... အေမီလည်း ညှိလိုပါပဲ၊ ရည်းစားတွေထားခဲ့

စူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား ... အားလုံးပဲ အပျော်ဖော်တွေ ချည်းပဲလေ၊ ညီနဲ့ကျတော့ တွေ့ရတာ အချိန်ဘယ်လောက်မှ မရှိသေးပေမယ့် ညီစိတ်ရင်းအမှန်ကို သိလိုက်ရတော့ ... အဟင်း”

အရေးထဲ ငတိမက မူသလို ကြုံသလို လုပ်နေသေးသည်။ ရပါသည်။ ဆက်မပြောလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်ပဲ အေမီဆို သော ကောင်မလေးသည် ညီဇော်လုပ်ကြံမှုစကားပင်လယ်ထဲ ပက်လက်က လေး မျောသွားခဲ့တာ သေချာလောက်ပြီ။

ထို့ကြောင့် သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံ ဝင်္ဂီရီသမျှခံပေါ့ ဟူသည့် အတွေး ဖြင့် ဆက်ကျပ်ရန် စိတ်ကူးကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပြီး ...

“အင်းလေ ... နှစ်ယောက်စလုံးဆီက ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာ ဝဲတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စဟာ မင်္ဂလာမရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ညီဇ ... မနက်က မင်းနဲ့ ဖုန်းပြောပြီးတော့ ငါ့ဆီ ရတာနာ ဖုန်း ဆက်သေးတယ်ကွ”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော်လည်း ညီဇကတော့ ဝက်ခြံတစ်ဖု မျက်နှာပေါ် ပေါက်သလောက်ပင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်မရှိဘဲ ...

“ဟုတ်လား ... ဘာပြောသွားသေးလဲကွ၊ ဪ ... ငါက သူ့ စိတ်တိုင်းကျ မနေနိုင်ပေမယ့် သူ့ဘက်က မပြတ်လို့ ငါ့စိတ်တိုင်းကျ သူနေ ပြီးမယ်ဆိုပြီး သံယောဇဉ်မပြတ်တဲ့စကားကို ပြောခိုင်းတာလား၊ ထားလိုက်ပါ ဘွား ... အဲဒီစီဒီက ငါ့စက်မှာ မဖတ်တော့ဘူးကွ”

ဆောင့်ကြားကြားပြောလာသော ညီဇော်ကိုကြည့်ကာ တိုးကျော်

ခါးအချဉ်တူးနေသည့်စိတ်သည် အချဉ်ပေါက်သွားရတော့၏။

ထို့ကြောင့် ရတနာပြောသွားသော စကားကို ပိုမိုသာသာ အရောင်ထင်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်ကလာ ညီဇရာ ... ရတနာမှာသွားတာက မင်းနဲ့သူ ရည်းစားဘဝတုန်းက နှစ်ယောက်အတူတူ သုံးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့ဆီက မင်းပိုင်ဆိုင်တစ်ခုနဲ့ သတ်သတ်ချေးထားတယ်ဆို အဲဒီပိုက်ဆံကို ပုဂ္ဂလိကဘဏ်တစ်ခုကနေ တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်လွှဲပေးပါတဲ့၊ မင်းလက်နဲ့ကိုယ်တိုင်လာပေးရင် ယူရမှာ သနလိုဆိုပြီး ပြောသွားတာပဲ”

“ဟေ”

ညီဇ ရင်ခံသွားရသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ပြန်ပြောရန် စကားက ရှာမရ။ တကယ်ပင် ကိုယ်က ထိုပိုက်ဆံအား ယူထားမိသည်ကို မပြေလည်စဉ်ကတော့ ချစ်သူဆီက ယူသုံးသည်ပေါ့လေ။ ခုလို ခွာပြဲကြတော့ ကိုယ်ကပဲ ရည်းစားဆီက ပိုက်ဆံချူစားသူလိုလို ဖြစ်ရပြီ။

သို့သော်လည်း လောလောဆယ်တော့ ရည်းစားအသစ်ရှေ့မှာမို့ ဟန်လုပ်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဘာများလဲလို့ကွာ ... အရင်တုန်းကတော့ သုံးစရာရှိရင် ယူထားဆိုပြီး သူကပဲ အတင်းပေးတာ၊ အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတိုးပါပေးတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး သုံးပုံ ပြန်လွှဲပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ ... မှာထားတာတွေလည်း ရောက်ကုန်ပြီ ... စားကြမယ်”

အားလုံး စားသောက်ပြီးတော့ ညီဇကပဲ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်

ထိသည်။ ပြီး ... တိုးကျော်နှင့်ဇော်မိုးအား ခပ်မေးမေးကြည့်လျက် ...

“ကဲ ... နေ့လယ်တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရအောင်နဲ့”

ငါ အေမိနဲ့ လျှောက်လည်လိုက်ဦးမယ်ကွ၊ ညနေကျမှပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဆုံကြတာပေါ့”

ပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ထထွက်သွားကြသည်။ ထိုအဖိုနှင့်အမတစ်စုံအား တင်ဆောင်ကာ မောင်းထွက်သွားသော ကားလေးကိုကြည့်ရင်း တိုးကျော်က ...

“အင်း ... ဘာပဲပြောပြော ဒီကောင့်ဘဝက ကုသိုလ်ကံကို

ကောင်းတာကွ၊ အမေမရှိတာကလွဲရင် အားလုံးပြည့်စုံတယ်၊ အဖေကလည်း ဒီကောင့်မျက်နှာကို မညှိုးစေရဘူး။ ဒီကောင် လက်ညှိုးညွှန်တိုင်း အားလုံး ခြစ်နေတာပဲလေ”

စကားအဆုံးမှာ ဇော်မိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဖွဖွချရင်း စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်ဖြင့် ...

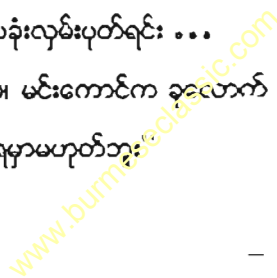
“တကယ်တော့ ... အဲဒါတွေဟာ တကယ်ပြည့်စုံတာ မဟုတ်ပါ

ဘူးကွာ၊ ခုချိန်မှာတော့ ဒီကောင့်ဘဝက လိုတရပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ခုလိုဘဝက ရုတ်တရက် တစ်ဆစ်ချိုးသွားရင် ဒီကောင် ခံနိုင်ရည် ရှိပါ့မလားလေဘူး”

ဇော်မိုးစကားကြောင့် တိုးကျော်က ပခုံးလှမ်းပုတ်ရင်း ...

“အဝေးကြီး တွေးမနေပါနဲ့ ဇော်မိုးရာ၊ မင်းကောင်က ခုခဲလောက်

ဆို အပျော်တွေလူးပြီး ငါတို့ကိုတောင် သတိရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော်မိုးကတော့ ညီအကြောင်း စဉ်းစားနေဆဲပင်
ဖြစ်သည်။

ပြီး ဘာရယ်မဟုတ် ဆိုင်ထဲမှနေ၍ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိ
၏။ ရာသီဥတုသည်ပင် ဖောက်ပြန်တတ်သော စာရင်းထဲဝင်နေခဲ့ပြီကြောင့်
လားမသိ။

ကြည့်စင်ပြာလွင်နေသော ကောင်းကင်သည် ရုတ်တရက် တိမ်
ညိုတွေ အုပ်ဆိုင်းကာ ညိုမှိုင်းမှိုင်းအသွင်ဆောင်လာပြန်လေသည်။

အခန်း (၅)

ည၏တစ်စိတ်တစ်ဒေသက ပါးလွှားပျော့အိနေသည်။ မီးရောင်စုံ
သွက်လည်း လူရောင်စုံတွေနှင့်အတူ မြူးထူးကခုန်လျက်။ အပျော်များမှာ
အတွေ့ဆီမှာလည်း ရယ်သံတွေ လှုံ့ထွက်နေကြ၏။

ဖိတ်ခေါ်သံ၊ ငြင်းဆန်သံ၊ သဘောတူသံ၊ အို... အသံတွေမျိုးစုံ
သေချာတာတစ်ခုကတော့ ထိုအသံလှိုင်းတွေထဲမှာ ဇီဝေမှုက ရာခိုင်
နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျစ်စေးပျော်ဝင်နေကြသည်။ ဦးတည်ရာမတူသော ဆန္ဒ
အင်အားကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း မနုဿတွေကလည်း စက်ရုပ်ဆန်နေကြ၏။

ဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော မြင်ကွင်းတွေကိုကြည့်ရင်း ညီအစ်တ်တွေ
အပြောလားရ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း လူရောင်စုံကြား
မှာ လိပ်ပြာလေးကလစ်ကောင်လို ကနေသည့် အေမီကို တွေ့နေရသည်။

တကသ် သူ့စိတ်ရင်းတိုင်းဆိုလျှင် ခုလိုနေရာသို့ ညီဇ လာဖြစ်
 ဖည် မဟုတ်ချေ။ ခေတ်လူငယ်ပီပီ အပျော်အပါးခုံမင်သော်လည်း ဒီလို
 နိုင်ဝေနှင့် အသားချင်းထိကာ ကခုန်ရသော နေရာမျိုးသို့လာရန် သူတစ်ပါး
 မှ ဆန္ဒမရှိခဲ့။ သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါးနေသည်ဆိုတာက
 သူငယ်ချင်းတွေနှင့် သွားမယ်၊ လာမယ်၊ စားမယ်၊ သောက်မယ် ... ဒီ
 လောက်သာ ဖြစ်သည်။ အရင်ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကောင်မလေးတွေနှင့်
 လည်း နှစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ကွယ်သည့်နေရာများသို့ပင် သွားခြင်းမရှိခဲ့။
 ခု ... အေမိနှင့်ကျမှပဲ ညီဇတစ်ယောက် ထူးဆန်းသလို ခံစားနေရသည်။

အေမိကတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးနှင့် တော်တော်လေး အကျွမ်းတတ်
 ရှိပုံရသည်။ ခုလည်း ဒီနေရာသို့ အေမိ၏ဦးဆောင်မှုဖြင့် သူ ရောက်လာ
 ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘာပဲပြောပြော ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သူ မနေချင်တော့။ ပြန်ချင်
 နေလေပြီ။

ထိုစဉ်အချိန်မှာပဲ ...

“ညီ လာလေ ... အေမိနဲ့အတူ က,ရအောင်”

စကားသံနှင့်အတူ နောက်ကျောဆီမှ သိုင်းဖက်လိုက်သော အထိ
 အတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ညီဇက လူချင်းခွာ၍ မျက်နှာမူလိုက်ပြီး ...

“မကချင်ပါဘူး အေမိရာ၊ ကိုယ် ဝါသနာလည်း မပါဘူး။ ဆေး
 နေရင် ကိုယ်တို့ ပြန်ရအောင်နော်၊ ကိုယ့်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စ တစ်ခုလည်း
 ရှိနေလို့ပါ”

စကားအဆုံးမှာ အေမိ နှုတ်ခမ်းစုတော့သည်။ ပြီး ... ညီဇလေလို့
 နှောင်းမှာ မှီလိုက်ရင်း ...

“မရဘူးကွာ ... ညီမှာ အေမိထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိရ
 ဘူး လာပါ ... က,ရအောင်လို့”

ညီဇ ထပ်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြီး ...

“မဖြစ်ဘူး အေမိရာ၊ ကိုယ် ပြန်မှဖြစ်မှာ၊ ပြီးတော့ အေမိကိုလည်း
 နှုတ်ခမ်းတစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ချင်ဘူး။ အတူတူပြန်ရအောင်နော်၊ အေမိ
 နဲ့ ကိုယ် အရင်လိုက်ပို့မယ်”

“ဟာ ... မရဘူးကွာ၊ လုံးဝမရဘူး။ အေမိ မပြန်ချင်သေးဘူး။
 နှုတ်ခမ်းတော့ ညီလည်း မပြန်ရဘူး။ ဘာလဲ ... ညီက အေမိနဲ့ မက,ချင်လို့
 တော့”

“ဟာကွာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ မဆိုးပါနဲ့ အေမိရယ် ... ကိုယ်မှာက
 အတည်ကို ကိစ္စရှိနေလို့ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီလိုတွေလည်း ကိုယ် မက,တတ်
 ဘူး”

အေမိမျက်နှာက ဆတ်ခနဲ တည်သွားရသည်။ ညီဇမျက်နှာကို
 ကြည့်၍ စေ့စေ့ကြည့်လာပြီး ...

“ညီ မက,ချင်ရင်လည်း သဘောပဲလေ၊ တစ်ယောက်တည်း ပြန်
 နေမိနဲ့၊ အေမိတော့ မပြန်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ကလပ်ထဲမှာ အေမိနဲ့
 အတူတူလူတွေက အများကြီး”

“အေမိ ... မင်း အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့လေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

www.burmeseclassic.com

ထန်ခိုးထားမှပေါ့"

ညီက ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်သဖြင့် အေမိက လှောင်သလို အရင်ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

"အဟင်း ... အေမိက ညှီကို ဆရာကြီးလို့ ထင်ထားတာရှင်၊ ခုတော့လည်း ညှီက ကလေးအထာနဲ့ပါလား"

ထိုစဉ် ...

"ဟိုင်း အေမိ ... တစ်ယောက်တည်းလား"

အနားသို့ ညီတို့အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ... အေမိအနီးမှာရှိနေသော ညီကကို သတိထားမိသွားဟန်ဖြင့် ...

"ဪ ... ဪ ... အေမိမှာ ပါတနာရှိနေတာပဲ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ... ဟဲ ဟဲ"

ပြောပြီး ထိုတစ်ယောက် လှည့်ထွက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ချိန်မှာပဲ အေမိက ...

"ဟေ့ ဘိုဘို ... ခဏ၊ ဒီက ငါ့ပါတနာက လစ်တော့မှာပဲ၊ ပြီးတော့ သူက 'က' တတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ယူ အဆင်ပြေရင် တို့နဲ့ က၊ရအောင်လေ"

ပြောရင်းပင် အေမိက ညီထောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ ...

"ကဲ ညီ ... လစ်ရင်လည်း လစ်တော့လေ၊ မနက်ကျမှ အေမိ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်"

မနာလိုစိတ် စိုးစဉ်းမှုမရှိသော်လည်း ညီဖေ အနည်းငယ်တော့ ခံခြင်းသွားမိသည်။

ထို့ကြောင့် ပခုံးကိုပဲ ပြန်တွန့်ပြလိုက်ပြီး ...

"မဆက်နဲ့တော့ အေမိ၊ ကိုယ်လည်း မင်းဖုန်းကို ကိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ သွားပြီ ... နောက်နေ့တွေအတွက်ပါ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖူး"

မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသော်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဟန်နှင့် အေမိ ပြန်ပြောလာသည်။

"ကောင်ပြီလေ ... ပြောချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ဘိုင် ... ညီ"

အနားမှ အေမိ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မသွားလျှင်တောင် ငိုအချိန်ခဏမှာပဲ အေမိဆိုသောသူမကို ညီဖေ ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

လှမ်း၍ပင်မကြည့်ဘဲ ကလပ်ထဲမှ လေကလေးချွန်ကာ ညီဖေ ချက်လာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်ရှိ ပါကင်ထိုးထားသည့် ကားရှေ့ရောက်တော့ ဆီတစ်ရနှင့်ပင် လက်မှာပတ်ထားသော နာရီမှ သော့သီးအား တစ်ဆစ် ထုတ်ကာ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်၏။

ပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ညီဖေ ရေခွက်မိသည်ကတော့ ...

"နမြောတော့ နမြောသား အေမိရာ၊ မင်းကိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်တစ်ပတ်လောက်ပဲ လည်ပတ်ခွင့်ရလိုက်တဲ့ ဒီနာရီလေးကို ဖယ်ထုတ်ပြန်တော့မှာမို့လို့ပဲ"

ထို့နောက် ကားပေါ်တက်ကာ ညီဖ မောင်းထွက်လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ ညသည် သဘာဝအတိုင်း နက်မှောင်ရိုးရှင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

အတန်ကြာ မောင်းနှင်လာပြီးမှ အရှေးကြီးသောက်စွတ်စုလုပ်ရန် သတိရလိုက်သဖြင့် ညီဖ ကားကို လမ်းဘေး၌ ခဏရပ်လိုက်သည်။

ပြီး ... ဖုန်းထုတ်ကာ မက်ဆေ့ချ်တစ်စောင် ရိုက်၍ပို့လိုက်ပါ၏။

“ဒယ်ဒီ ... နောက်ဆယ်မိနစ်အတွင်း သား အိမ်ပြန်ရောက်မယ်”

အခန်း (၆)

“ဟက်စီးဘာသ်ဒေးပါ ဒယ်ဒီ”

ညီဇော ကြည်ကြည်နူးနူးပြောရင်း အိမ်ညှော်ခန်းမှာ ရပ်စောင့်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကျော်ဇော်ကို အသာသိုင်းဖက်လိုက်သည်။

သားဖြစ်သူ၏ဂရုစိုက်မှုကြောင့် ဦးကျော်ဇော်တစ်ယောက် မျက်ဝန်းထဲမှာပင် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းသွားရပြီး ...

“ကျေးဇူးပါပဲ သားရယ်၊ ဒယ်ဒီမွေးနေ့တိုင်းကို သား အမှတ်ရပေးခဲ့တာကိုပေါ့”

သားအဖနှစ်ယောက် ပြုံး၍ကြည့်မိကြသည်။ ပြီး ... ဦးကျော်ဇော်က အသင့်ထည့်ထားသော ဝိုင်ခွက်နှစ်ခွက်ကိုယူကာ တစ်ခွက်အား ညီဖထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ခိုးယာခံ သား”

“အိုကေ ဒယ်ဒီ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူမော့လိုက်ကြသည်။ ပြီး ... ညီဇကပဲ

နှစ်စဉ်ခွေးငွေတိုင်းမှာ လုပ်နေကျဖြစ်သော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်သည်။

တခြားတော့ မဟုတ်။ အယ်ဘစ်ထဲမှ မီဒီတစ်ချပ်ကိုထုတ်ယူကာ

စက်ထဲထည့်၍ ဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပြီး ... သားအဖနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားစရာမလိုဘဲ ကကြတော့

၏။

မက, တတ် က, တတ်ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကနေကြသော်လည်း

နှစ်ဦးစလုံးအတွက်တော့ ပျော်စရာအတိ ဖြစ်နေသည်။

ဒါသည် ဦးကျော်ဇော်ဇော်ဇော်တိုင်း သားအဖနှစ်ယောက်

မပျက်မကွက် လုပ်ဖြစ်ကြသော ဇိုးရာဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ညီဇော်

ဇော်ဇော်လက်ဆောင်ဆိုလျှင်လည်း မမှား။

တကယ်လည်း ဦးကျော်ဇော်ဆိုသည့် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်သူဌေး၏ဇော်ဇော်

ပွဲသည် ဘာကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုမှမရှိချေ။

သို့သော်လည်း ဦးကျော်ဇော် သားဆီက ရလိုက်သောလက်ဆောင်မှာ

တစ်နှစ်ပတ်လုံးအတွက် အချို့ငြိန်ဆုံး ပီတိကိုဖြစ်စေသည်။

ထိုသို့နှစ်ယောက်သား အတူက, နေစဉ်မှာပဲ ခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲ

ဖြစ်သွား၍ ဦးကျော်ဇော် နားထင်ကို လက်နှင့်ယောင်ယမ်းကိုင်လိုက်မိသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏အမူအရာကြောင့် ညီဇော်ထံ တုန်လှုပ်သွားပြီး ဝိုးဝိုးစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဒယ် ... ဒယ်ဒီ ... ဘာဖြစ်တာ”

ညီဇော် စကားက မဆုံးလိုက်။ အားယူကာ မတ်တတ်ရပ်နေသေး

ဦးကျော်ဇော်နွားကိုယ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားပြီး-

ထိုအချိန်နှင့် တစ်ထပ်တည်းဆိုသလို အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်ခေါ်

လိုက်သော ညီဇော်အသံက ညထက်နက်သွားလေတော့၏။

“ဒယ်ဒီ!”

လောတခံခိုတဲ့လတ်တာ
မာသာပြတူဒိန်ထဲတ တစ်ရက်တို
မင်နီနဲ့ ရွှေပတ်လိုတ်တယ်၊

အခန်း (၇)

နဂိုထဲကမှ လူသူကွဲပါးသော အိမ်ကြီးသည် ဦးကျော်၏ရက်လည်
အခမ်းအနား ပြီးဆုံးချိန်မှာတော့ တစ်ပြင်နီးပါး ခြောက်ကပ်သွား၏။

ခုလည်း အိမ်ထဲမှာ ညီဖ ငယ်စဉ်ကတည်းက နေထိုင်လာခဲ့သည့်
ဦးလေးမြိုင်နှင့် ဒေါ်လေးခင်တို့လင်မယား ပြီး... ညီဖ၏သူငယ်ချင်းတွေ
ဖြစ်သော တိုးကျော်နှင့်ဖော်မိုးတို့အပြင် စစ်ကိုင်းချောင်မှ ရောက်လာသော
ဦးကျော်၏ တစ်ဦးတည်းသောအစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်စောမေတို့သာ ရှိနေသည်။

“သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ဘဝမှာ အန်ကယ် ခုလို ရုတ်
တရက်ဖြစ်သွားတော့ မင်း ဘယ်လောက်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ငါတို့ နား
လည်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့... ဒါတွေက လွန်ဆန်လို့မှမရတာလဲ”

တိုးကျော်၏စကားအဆုံးမှာ ဖော်မိုးကလည်း...

“ဟုတ်တယ် ညီဖေ ... ခုချိန်မှာတော့ မင်း အန်ကယ်ရဲ့အလုပ်တွေကို ဆက်ပြီးတာဝန်ယူဖို့ လိုလာပြီ”

နှစ်ယောက်စလုံး၏စကားကို နားမှာ ကြားနေရသော်လည်း ညီဖေဘာမှပြန်မပြောမိ။ အဝေးသို့သာ လေးနေမိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ကောင်းတင်ကြီးတစ်ခု ပြုကျသွားသလို ခံစားနေရ၏။ လောလောဆယ် ဘာမှမလုပ်ချင် မကိုင်ချင်။ ဘာစကားမှလည်း မကြားချင် ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကြီးဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်စောမေက အနားသို့ရောက်လာပြီး ညီဖေကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လျက် ...

“သား ခုချိန်မှာ ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကြီးမေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောစရာရှိတာကိုတော့ ပြောရမှာပဲ။ သား ကြီးမေတို့နဲ့ ခဏ စကားပြောရအောင်”

ညီဖေ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“ဘယ်လို ကြီးမေ ... ကြီးမေတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေ ပါသေးလို့လဲ”

ဒေါ်စောမေက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချလိုက်ပြီး ...

“သား မသိသေးတဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် သား။ ခုလို သား ဒယ်ဒီမရှိတော့တဲ့ နောက်မှာတော့ အားလုံးကို ပြောပြဖို့ လိုလာပြီလေ”

“ဟင် ... ဘာတွေများလဲ ကြီးမေ။ သား သိပ်နားမလည်ဘူး”
ညီဖေ ပြန်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ဒေါ်စောမေက ...

“ကဲ ... အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောရအောင် ကြီးမေနဲ့ အိမ်ထဲတို့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ပြောပြီး ဒေါ်စောမေ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ညီဖေ ကြောင်အင်းနေသဖြင့် တိုးကျော်က ...

“ညီဖေ ... လိုက်သွားလေ။ ကြီးမေ ပြောမယ်ဆိုတာ မင်းမသိသေးတဲ့ မိသားစုကိစ္စ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ကျော်ဖေ အသာထပြီး လိုက်သွားလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဒယ်ဒီ၏အိမ်ထဲမှာဖြစ်သူ ကြီးမေသည် ညီဖေ အရွယ်ရောက်ကတည်းက စစ်ကိုင်းချောင်သို့သွားကာ တရားအားထုတ်နေသူဖြစ်သည်။ ခု ... ကြီးမေထံမှာ သူ့ဆီသေးသော ဘာကိစ္စတွေများ ရှိနေသနည်း။

အိမ်၏အတွင်းဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်တော့ ညီဖေ အနည်းငယ် အံ့သြသွား၏။ သူ့ထက် အသက်အနည်းငယ်ကြီးဟန်ရှိသော ဝတ်စုံကိုပါ ဒေါ်စောမေနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ်စုံကို ညီဖေ ခုမှ စတွေ့ဖူးခြင်းတော့မဟုတ်။ ဒယ်ဒီဆုံးကတည်းကပဲ ကြီးမေဆီသို့ မကြာခဏ လာနေတာမို့ မြင်ဖူးနေသည်။

ခုလည်း ဒေါ်စောမေက ညီဖေကို ...

“သား ထိုင် ... ခဏနေရင် ရှေ့နေကြီး ဦးသော်ကောင်းလည်း သာလိမ့်မယ်။ ခုတော့ သားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်ကွဲ့။ ဒါက မောင်ငယ်ကွဲ့ ဆင်တဲ့ ဘေးက သူ့ဇနီး ခင်သန္တာပဲ”

ညီဖေက ...

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကြီးမေပြောမယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စက ဒီညည်သည်တွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ၊ ပြီးတော့... ရွှေနေကြီးကို ခေါ်ထားတာက”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ဒေါ်စောမေက လက်အသာကာပြရင်း...

“ခဏလေး သား... သားနားလည်အောင် ကြီးမေ ရှင်းပြပါမယ်။ ဒီက မောင်ကျော်မင်းဟာ သားရဲ့အစ်ကိုတော်တယ်ကွဲ့။”

“ဗျာ”

ညီဖ အံ့ဩစွာ ရေရွတ်မိသည်။ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်မင်းဆိုသူက ပြုံးပြလာသည်။

ဒေါ်စောမေကလည်း ဆက်၍ ...

“ဒီလို သားရဲ့ ... သားဒယ်ဒီ ကျော်ဇော သားအမေနဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင်ကပဲ ဒီက မောင်ကျော်မင်းအမေနဲ့ အရင်အိမ်ထောင်ကုခွဲတာ အဲဒီတုန်းက မောင်ကျော်မင်းကို မွေးဖွားခဲ့တာပဲ”

“ကြီးမေ ... ဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် မသိခဲ့တာလဲ ခုမှဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး သား၊ သားဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်က သားကိုမပြောဖို့ အားလုံးကို တားထားခဲ့တာ၊ စကားကို ဆက်ရဦးမယ်၊ သားဒယ်ဒီရဲ့အရင်မိန်းမဟာ မောင်ကျော်မင်းရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရတဲ့အချိန်လောက်မှာ မှ ...”

စကားကို ဖြတ်ထားပြီးမှ ဒေါ်စောမေက ကျော်မင်းကို တစ်ချက်

ထည့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ကျော်မင်းက မသိမသာ ခေါင်းငုံ့ချသွားခင် ဒေါ်စောမေကပဲ ...

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ မောင်ကျော်မင်းရဲ့အမေက အိမ်ထောင်ရေးအောက်ပြန်လို့ဆိုပြီး သားဒယ်ဒီနဲ့ကွဲကြတယ်။ ကျော်ဇောလည်း စိတ်နာနာနဲ့ အဲဒီမိန်းမကို လုံးဝမဆက်သွယ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမနဲ့အတူ ကိုယ်ဝန်ပါသွားတာလည်း မသိခဲ့ဘူးလေ ...။

ဒီလိုနဲ့ နောက်လေးနှစ်လောက်ကြာတော့ ကျော်ဇော သားအမေနဲ့ ထပ်တွေ့တာတာပဲ ဒါပေမဲ့... ကျော်ဇော အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းခဲ့ဘူးကွယ်၊ သားအမေကိုတော့ တကယ်ကို ချစ်ခင်စုံမက်လို့ လက်ထပ်ချခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ... အဲဒီအချိန်မှာ သားအမေက သားရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ငွယ်ထားရတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်လေ”

“ဗျာ”

ညီဖ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရတော့သည်။ ဘာတွေဘယ်ဖြစ်ကုန်ပြီမသိတော့။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ကျော်မင်းဆိုသူက ဒယ်ဒီ၏သားအရင်ဖြစ်ပြီး သူဆိုသည့် ညီဇောသာ ...

“အား ... မဖြစ်နိုင်ဘူး ကြီးမေ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ဗျာ”

နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပိတ်၍ ညီဖ အော်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်စောမေက သက်ပြင်းချကာ ခဏစောင့်နေပြီးမှ ... “စိတ်ကိုလျှော့ပါ သားရယ်၊ ကြီးမေက တရားသမားပဲ၊ ခုလို

ပြောနေတာလည်း ဘာကိုမှ လိုချင်တပ်မက်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရား တစ်ခုကို ခန့်ကွယ်ထားချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ... မောင်ကျော်မင်းဘက်က ကြည့်ရင်လည်း ကျော်ဇော အဖေအရင်းလေ”

ဘာပြန်ပြောရမုန်းမသိအောင်ပင် ညီဖေ ကြက်သေသေနေမိသည်။ ဒေါ်စောမေကပဲ ...

“ဒါပေမဲ့ ... ကျော်ဇော သားကို သားအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ သား အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်ကျမှ သူ့မှာ အရင်မိန်းမနဲ့ ရခဲ့တဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိနေမုန်း သိခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်မှန်တွေကိုသာ သာသိသွားရင် စိတ်ဒဏ်ရာရမှာစိုးလို့ သားအရင်းကိုတောင် အိမ်ပေါ်ခေါ် မထားခဲ့ဘူး။ အဝေးကပဲ ထောက်ပံ့ခဲ့တာ”

“ဒါ ... ဒါဆို ခု သူတို့ရောက်လာတာက ...”
စကားအဆုံးမှာ ဒေါ်စောမေက ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် သား ... မောင်ကျော်မင်းက သူ့အဖေရဲ့ဈာပနကို နောက်ဆုံးဂါရဝလာပြုတာလေ။ ဒါပေမဲ့ ... ကျော်ဇော သူပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်း စိမ်ဥစ္စာတွေကို သားနဲ့ မောင်ကျော်မင်းအတွက် ရှေ့နေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ခွဲဝေထားခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ အညီအမျှပဲ”

ထိုအချိန်မှာပဲ ဦးကျော်ဖေရဲ့ရှေ့နေဖြစ်သူ ဦးသော်ကောင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ပြီး ... အားလုံးကို အကြည့်ဖြင့်နှုတ်ဆက်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း

...

“တချို့ကိစ္စတွေကိုတော့ အစ်မကြီး ရှင်းပြပြီးပြီလို့ ထင်ပါတယ်”
ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဦးသော်ကောင်းက အတာချီကေ့စ်ထဲမှ စာရွက် စာတမ်းတွေကို ထုတ်လိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“ဒါတွေက ဦးကျော်ဖေရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှု စာချုပ်တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ဆက်တာက ဦးကျော်ဇော ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေကြေးဥစ္စာတွေကို လက်ရှိ သူ ရှယ်ယာအများကြီးပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီထဲမှာ မြှုပ်နှံထားတယ်။ နောက်ဆုံး ဒီ အိမ်ကြီးကိုတောင် ပေါင်ပြီး လုပ်ငန်းအတွက် ရင်းနှီးထားတယ် ဆိုတာပါပဲ”

“ဟင်”
“အို”

အားလုံးပြိုင်တူရှေ့ရောက်မိကြတော့၏။ ရှေ့နေ ဦးသော်ကောင်းက အားလုံးကို ထပ်ကာ ဝေ့ကြည့်ရင်း ...

“ဒါပေမဲ့ ခု ... ဦးကျော်ဖေ ဆုံးပါးသွားပြီဆိုတော့ အမွေတွေက သူ့သားနှစ်ယောက်နဲ့ ဆိုင်လာပြီလေ။ ဒီတော့ လုပ်ငန်းထဲက ငွေတွေကို ပြန်မထုတ်ဘဲ အရင်အတိုင်း ဆက်လုပ်မှာလား။ အဲ ... ရှယ်ယာတွေ ပြန်ထုတ်မယ် ဆိုရင်တော့ စာရင်းရှင်းဖို့အတွက် အချိန်တစ်ခုပေးရလိမ့်မယ်”

စကားကိုဖြတ်ပြီး ဦးသော်ကောင်းက အားလုံးကို တစ်ချက်အကဲ နှုတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်စောမေကတော့ သူနှင့် မဆိုင်သူလို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောချေ။ သူ့မောင်ထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုလည်း မက်မောဟန် မရှိ

...

ထိုအချိန်မှာပဲ ခင်သန္တာဆိုသည့် မိန်းမက ဝင်၍ ...

“ခင်တို့တော့ ဘာမှနားမလည်တဲ့အလုပ်ကို ဆက်မလုပ်ချင်
တော့ အချိန်တောင့်ချင် စောင့်ရပါစေ ... ရှယ်ယာတွေ ပြန်ထုတ်ပြီး အမွေ
ခွဲတာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်မင်းမျက်နှာက ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသည်။
ချက်ချင်းပဲ ဘေးမှ သူ့မိန်းမကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟာကွာ ... ခင်ကလည်း ခဏနေပါဦး၊ ဒီကိစ္စကို ညီလေး
ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာက ရှိသေးတယ်လေ”

ပြောရင်း ကျော်မင်းက ညီဇော်ကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။
သို့သော်လည်း ခင်သန္တာက မျက်နှာကိုပင် မဲ့လိုက်ရင်း ...

“အို ... ကိုကျော်ကလည်း ကိုယ့်အတွက် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်
တာကို ခင်က ပြောတာပဲလေ၊ တကယ်ဆို သားအရင်းဖြစ်တဲ့ ကိုကျော်က
တောင် အကုန်ရသင့်တာ”

“ခင် ... မင်းစကားကို ရပ်စမ်း”

ကျော်မင်းက မျက်နှာအပျက်အပျက်နှင့် လှမ်းပြောလိုက်၏။
ခင်သန္တာ ခဏငြိမ်သွားသော်လည်း ညီဇော်ထဲမှာတော့ သွေးတွေဆူဖွတ်
သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ခပ်စူးစူးလှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် ခင်သန္တာက
မသိမသာမဲ့ရင်း မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ညီလေးညီလေး စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ဦးလေးသော်ကောင်း ... တစ်ဖက်က ဒီလိုဆန္ဒရှိနေတယ်
ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောလိုတော့ပါဘူး၊ ရှယ်ယာတွေထုတ်

ပြီး အမွေခွဲဖို့အတွက်သာ စီစဉ်ပေးပါ”

ဦးသော်ကောင်းက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ရင်း ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါနဲ့ ပေါင်ထားတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကိုရော ဘယ်လို
...”

“အဲဒါက လွယ်ပါတယ်၊ အမွေတွေခွဲပြီးရင် လိုချင်တဲ့လူက တန်
ဖိုအတိုင်း တစ်ဝက်ပြန်အမ်းလိုက်ပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ နှစ်ယောက်
စလုံး ပိုင်တဲ့သဘောပဲ၊ အဲဒီတော့”

ထိုစကားကို ခင်သန္တာက ဖြတ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့စကား
ဆုံးခင်မှာပဲ ညီဇော် ...

“အဲဒီတော့ ... ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

ခပ်တင်းတင်းမေးလိုက်သော ညီဇော် ခင်သန္တာက ဆတ်ခနဲ
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရင်း ...

“အဲဒီတော့ ရှင်းနေတာပဲလေ၊ နှစ်ယောက်ပိုင်တဲ့အိမ်ဆိုတော့
အမွေခွဲလို့မပြီးမချင်း တို့တွေလည်း ဒီအိမ်မှာပဲနေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ”

“ဟာကွာ ... ခင်ကလည်း တခြားနေစရာ ရှိတာပဲဥစ္စာ၊ ညီလေး
အနေခက်မှာပေါ့”

ခင်သန္တာကတော့ ကျော်မင်း၏စကားကို အရေးပင်မစိုက်ချေ။
သူ့လည်း လင်တော်မောင်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ...

“ကိုကျော် အသာနေပါ၊ ကိုယ်ပါပိုင်တဲ့အိမ်မို့ နေတာ ဘာဖြစ်လဲ
အမွေခွဲပြီးတဲ့အခါကျတော့ တစ်မျိုးပေါ့”

ညီဇ ဖိတ်သက်သာနှင့် ခေါင်သာခါယမ်းမိတော့သည်။ တကယ်
ထင်ပြောရလျှင် ကာယကံရှင်ကျော်မင်းက ဒီလောက်မဟုတ်ချေ။ သူ့မိန်းမ
ခင်သန္တာထပ် လောဘဇောတွေတိုက်ကာ အတင်းကြီးဖြစ်နေသည်။

ထစ်ထစ်လေးအတွင်းမှာပင် ခင်သန္တာ၏ဖိတ်ကို သိလိုက်ရသော
ညီဇက လျှောင်ရယ်လိုက်ရင်း မရိုးမခန့် ပြန်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ရတယ်လေ ... နေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ မှာထားမယ်
နော်၊ ဒယ်ဒီနေခဲ့တဲ့အခန်းကိုတော့ ဘာမှလက်ရာမပျက်ပါစေနဲ့၊ ပြီးတော့
... ကျွန်တော့်အခန်းကိုလည်း ယောင်လို့တောင် မထိပါနဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ခင်သန္တာမျက်နှာက မွဲခွက်ခွက်ဖြစ်သွားရပြီး ...

“အိုး ... ဖိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာက နေစရာအခန်းတွေ
အများကြီးပဲဥစ္စာ၊ နော် ... ကိုကျော်”

ထိုစကားတွေကို ညီဇ မကြားချင်တော့။ လောလောဆယ် ပြော
စရာလည်း ကုန်သွားပြီမို့ အသာထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ဦးလေးသော်ကောင်း ... စီစဉ်စရာရှိတာတွေကိုပဲ စီစဉ်ပေး
ပါနော်၊ အမြန်ဆုံးပေါ့”

ပြောပြီးမှ ဒေါ်စောမောက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ ...

“ကြီးမေရော သားကို ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲ”

ဒေါ်စောမေက မျက်နှာပူဟန်ဖြင့် ခေါင်းအသာခါလိုက်ပြီး ...

“မရှိပါဘူး သားရယ်၊ ဒီကိစ္စကို သားတို့နှစ်ယောက် သဘောတူ
ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ကြီးမေကတော့ ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးပြီမို့ မနက်ဖြန်

စစ်ကိုင်းကို ပြန်တော့မယ်”

စကားအဆုံးမှာပဲ ညီဇက ဒေါ်စောမေကို ထိုင်၍ ကန်တော့လိုက်
သည်။ ကန်တော့ရင်းပင် ဖခင်ဦးကျော်ဇော်ကို ဖိတ်ထဲရည်မှန်းလျက် ...

“သားကို သားအရင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့ပြီး ကျွေးမွေးပြုစု
တောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ ဒယ်ဒီ၊ ခုလည်း ဒယ်ဒီမိမ့်ခဲ့တဲ့အတိုင်း
သား အားလုံးကို လက်ခံလိုက်နာပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

ကြီးမေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ညီဇ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်ရှေ့ဧည့်
ခန်းထိရောက်တော့ စောင့်နေသေးသော တိုးကျော်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
တိုးကျော်ကပဲ အရင် ...

“ညီဇ ... ကြီးမေက မင်းကို ဘာတွေပြောလိုက်သေးလဲ”
မျက်နှာခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေသော ညီဇကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ညီဇက ခေါင်းအသာခါရင်း ...

“ဒီလိုပါပဲကွာ ... နောက်မှပဲ မင်းတို့ကို ပြောပြမယ်၊ ခုတော့
ဒီထစ်ထစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့”

စကားအရိပ်အခြည်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့် တိုးကျော်နှင့်ဇော်မိုးတို့
ထစ်ထစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပြီးမှ ဇော်မိုးက ...

“အေး ... ဒါဆိုလည်း နားလိုက်လေ၊ ငါတို့လည်း ပြန်လိုက်ဦး
မယ် ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီး ... ရှုပ်ထွေးသောစိတ်တွေနှင့်အတူ

အခန်းထဲဝင်လာကာ တံခါးကိုပဲ လှော်ခွဲချလိုက်မိတော့သည်။

အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း ညီဇ တွေးနေမိသည်က ငယ်စဉ်ကတည်းက

သူ့အပေါ် ဒယ်ဒီပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့သော ပုံရိပ်များ။

မှေ့မှေ့သည်ပုံရိပ်တွေကို ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေကဲ့သို့ မျက်ဝန်းထဲမှာ

ပြန်ခြင်ယောင်ရင်းပင် ဒယ်ဒီဟု ညီဇ ခပ်တိုးတိုး မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။

သို့သော်လည်း ...

ညီဇ၏တမ်းတမှုကိုတော့ တမလွန်မှ ဦးကျော်တော်ယောက် ကြား

နိုင်မည်မထင်တော့ချေ။

အခန်း (၁)

“ဟေ ဘယ်လို ... ဒါဆို အဲဒီလင်မယားက အခု မင်းတို့အိမ်
ပေါ်မှာ အခန့်သားနေနေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

တိုးကျော်၏အမေးစကားအဆုံးမှာ ညီဇ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမှန်ပဲ တိုးကျော် ... အဲဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တက်နေရုံတင်
မကဘူး ဦးလေးမြိုင်တို့လင်မယားကိုပါ အလုပ်ဖြုတ်ပြီး တောပြန်နိုင်လိုက်
အယ်လေ”

“ဟာ ... ဘယ်လိုလင်မယားလဲကွ”

တိုးကျော်စကားအဆုံးမှာ ဖော်စိုးကလည်း ...

“အေးလေ ... ဒါနဲ့ အဲဒီကိစ္စကို မင်းက ဘာမှဝင်မပြောဘူးလား
အသက်ကြီးမှကွာ၊ ဒေါ်လေးခင်တို့ သနားပါတယ်”

“ဘယ်နေ့ပါ့မလဲ ဖော်မိုးရာ၊ ငါလည်း ပြောတာပေါ့၊ အဲဒီလောဘ
ထောတိုက်နေတဲ့ မိန်းမကို ကောင်းကောင်းကြီးကို ပြောပစ်လိုက်တာ၊ တွေ့ရ
တာ သိပ်မကြာသေးပေမယ့် သူနဲ့ငါကတော့ ကမ္ဘာရန်ဖြစ်သွားပြီ”

ညီဇ နာကြည်းခံပြင်းစွာ ပြောလိုက်မိသည်။ တကယ်လည်း
အိမ်ပေါ်အထိတက်လာပြီး နေရာတကာ ပါဝါပြုချင်နေသည့် ထိုမိန်းမကို
သူ တစ်စက်မှ ကြည့်မရချေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အမှုန်ကြိတ်ချင်နေမိသည်။

ခုလည်း ဖော်မိုးက ညီဇကိုကြည့်ကာ ...

“ဒါနဲ့ ... မင်းအစ်ကိုလို့ပြောတဲ့ လူကရော သူ့မိန်းမကို ဘာမှ
ဝင်မပြောဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် ညီဇက စိတ်တိုသွားဟန်ဖြင့် ...

“နားစမ်းပါကွာ၊ ဘယ်က ငါ့အစ်ကိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ အဝေးကြီး
ပြီးတော့ ... အဲဒီလူကလည်း အလကားအာပေတူးကွ၊ တကယ်တမ်း
တော့ သူ့မိန်းမကို လွန်ဆန်ရဲတာမဟုတ်ဘူး”

နှစ်ကောင်စလုံး ခပ်ငိုငိုငိုဖြစ်သွားကြသည်။ ပြီးမှ တိုးကျော်
အရင် ...

“ဒါဆို ... အဲဒီလင်မယားနဲ့မင်း ဘယ်လိုစခန်းဆက်သွားဖို့
စားထားလဲ ညီဇ”

ညီဇ တွေ့ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ လောလောဆယ် ထိုလင်မယားကြောင့်
စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရပေမယ့် ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုနေရမည်ကို
စားထားသေး။

သို့သော်လည်း ခုလိုမေးလာသည့်အချိန်မှာတော့ စိတ်ထဲရှိတာကိုပဲ
ပြောလိုက်သည်။

“မသိသေးပါဘူးကွာ၊ လောလောဆယ်တော့ သူတို့မျက်နှာ
မကြည့်မိအောင်ဘဲ နေရတာပေါ့၊ ငါကလည်း အိမ်သိပ်ကပ်တဲ့ကောင်မှ
မဟုတ်တာ၊ အမွေခွဲပြီးရင်တော့ ဒီအိမ်ရဲ့တန်ဖိုးတစ်ဝက်ကို ပြန်အမ်းလိုက်
မယ်လေ၊ ပြီးမှပဲ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကို စဉ်းစားမယ်”

“အင်း ... မင်းပြောပုံအရဆို အဲဒီ ခင်သန္တာဆိုတဲ့မိန်းမက တော်
ဆော်ပိုက်ဆံမက်တာပဲကွ”

ညီဇ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမိန်းမကို စတွေ့ကတည်းက စိတ်
မချင်ပေါက်နေတာ၊ ခုလို သူနဲ့ တစ်အိမ်တည်းမှာနေရတာလည်း ငါ့အတွက်
မလိုပူတယ်”

မဲ့ရွဲပြီး ပြောလိုက်သော ညီဇစကားအဆုံးမှာ တိုးကျော်က ခေါင်း
ဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“အင်းလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်းခံပြီး အောင်အီးနေလိုက်ပါ
အမွေကိစ္စတွေလည်း ခုဆို စာရင်းရှင်းနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း စိတ်ကို ထိန်းနေရတာပေါ့၊
ဘယ်ဆို အဲဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မက်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့
မိန်းမ လောဘတက်ပြီး ရလိုမှုများလေ ငါ့စိတ်ကလည်း နှိုးစားလှ
အားနည်းလေ ဖြစ်နေမိတာ”

ညီမကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး သဘောကျသလို ရယ်တော့
သည်။

ထိုကျော်က ညီမကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

“ဘာပဲပြောပြော မင်းတော့ အတော်ပြောင်းလဲသွားတယ် ညီမ
အရင်ကဆို ဒီအချိန် မင်း နာရီနောက်တစ်လုံးပတ်ဖို့လောက်ပဲ စဉ်းစားနေ
မှာ မဟုတ်လား။”

ထိုအခါမှပဲ ညီမ သူ့လက်သူ သတိထားပြီး ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်
သည်။ အေမီနှင့်ကိစ္စ ပြီးပြတ်ကတည်းက ဒယ်ဒီလည်းဆုံး၊ ခု အမွေကိစ္စ
တွေကလည်း ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် ခေါင်းထဲမှာ ထိုအကြောင်းအရာတွေထိ
မေ့နေမိသည်။

ခုလို အပြန်ဖော်ပေးတော့မှ ကောက်ကာငင်ကာ ရည်းစားပြန်ထား
ချင်စိတ်က ပေါ်လာတာမျိုးမဟုတ်။ ဘာကိစ္စကိုမှ ခေါင်းထဲထပ်ထည့်
မရအောင်ပင် လောလောဆယ်အာရုံက အနောက်ကြီး နောက်နေရသည့်
မဟုတ်လား။

ထိုအတွေးနှင့် ညီမက ခပ်နှမ်းနှမ်း ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“တော်ပါပြီကွာ ... အမွေကိစ္စတွေ ပြီးသွားရင်လည်း အရင်ထို
ငါ နေတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်တုန်းက သူ့ဌေးသားဆိုတော့ နေရာ
သလိုနေ၊ ကံချင်သလို ကံလို့ရတယ်၊ ခုကျတော့ အလုပ်လုပ်မှဖြစ်မယ်
အချိန်ကို ရောက်လာပြီ”

“အင်း ... မင်း အဲဒီလိုစိတ်တွေဝင်လာအောင် အန်ကယ်က

ဆုံးပေးရသလို ဖြစ်နေပြီ ညီမရာ”

နောက်သလို ဇော်မိုးက ပြောလိုက်သော်လည်း ညီမ တစ်ယောက်
မရယ်နိုင်ချေ။ မချီပြီးသာ ပြုံးလိုက်မိ၏။

ထိုစဉ် ဖုန်းပြည်လာသဖြင့် ညီမ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်၏။ တစ်ဖက်မှ
ဆက်လာသူက ရှေ့နေ ဦးသော်ကောင်း။

“ညီမ ... ဖြစ်နိုင်ရင် အန်ကယ်ဆီ ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါ။ အမွေ
ကိစ္စအတွက် ပြောချင်လို့၊ ခုနကပဲ ခင်သန္တာဆိုတဲ့အမျိုးသမီး အန်ကယ်ဆီ
ဆောက်လာတယ်။ လာရင်းကိစ္စကတော့ သားအရင်းမဟုတ်တဲ့ မင်းကို အမွေ
ခွဲတဲ့အခါ ဝေစုပေးရတာနည်းအောင် ဥပဒေအရ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ရမလဲဆိုပြီး
သားမေးတာ”

ဆောင့်တက်လာသော ဒေါသကြောင့် ညီမမျက်နှာက ချက်ချင်း
နီခဲ့တင်းမာသွားသည်။

ချက်ချင်းပဲ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ခုပဲ အန်ကယ်ဆီ လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဖုန်းချအပြီးမှာတော့ ခံပြင်းစွာဖြင့် ညီမ တက်တစ်ချက် ခေါက်
ထိုက်မိလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ...

အခန်း (၉)

“ဒီမှာ ဒေါ်ခင်သန္တာ ... ခင်ဗျားယောက်ျား ကျော်မင်းဆိုတဲ့သူ ကိုပါ ခဏခေါ်လိုက်စမ်းပါ ... သူ့ရှေ့မှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် စာရင်းရှင်းချင် တယ်”

အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ညီဇော် ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သံ ကြောင့် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲကြည့်နေသော ခင်သန္တာ တွန့်သွားရသည်။
ချက်ချင်းပင် တိဗ္ဗီကိုပိတ်ကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ...

“အောင်မာ ... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ယောက်ျားကို ခေါ်ရမှာလဲ၊ အိမ်မှာ လည်း မရှိဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ ငါ့ကို တိုက်ရိုက်ပြောလို့ရတယ်”

ခင်စွာစွာပြန်ပြောလာသော ခင်သန္တာကို ညီဇော် မထိမ်းမမြင်ဘဲ
လိုက်ပြီးမှ ...

“ကောင်ညီလေ... ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားကိုပဲ ပြောတာပေါ့၊ နေစမ်း ပါဠိ ဒေါ်ခင်သန္တာရဲ့... ကျုပ် ခုပဲ ရှေ့နေဦးသော်ကောင်းဆီ ရောက်ခဲ့ ဝယ်၊ ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ဒယ်ဒီရဲ့အမွေတွေကို တစ်ယောက်တည်း အတန်လိုချင်နေတာလား”

ခင်သန္တာမျက်နှာက သိသိသာသာ ပျက်ယွင်းသွားသည်။ သို့သော် ချွတ်ချွတ်ပင် ဟန်လုပ်ကာ မျက်နှာထားကို တင်းလိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ညီဇ... မင်းသိထားဖို့က ကျော်မင်းဆိုတာ ဦးကျော်ဇေ့ သားအရင်းပါ။ အရင်တုန်းက ပေးသလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ခုချိန် မှာတော့ တကယ်ရသင့်ရထိုက်တာကို ယူရမှာပဲ။ အဲဒါ မှားသလား”

“မမှားပါဘူး။ ရသင့်ရထိုက်တာကို ယူပါ။ ကျုပ်က ဘာပြောနေ လို့လဲ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားက အမွေတွေ အားလုံးကို မျက်စောင်းထိုးနေလို့ ပြောရတာဗျ”

စကားအဆုံးမှာ ခင်သန္တာက တဟင်းဟင်း ရယ်သည်။ ပြီးမှ...

“ဪ... ဪ... ဒါကြောင့် မင်းက ပေါက်ကွဲနေတာလား ကွ... ဟင်း ဟင်း၊ ငါက စကားအဖြစ် မေးကြည့်ရုံလေးပါ။ သားအရင်း မဟုတ်တဲ့ မင်းကို ဥပဒေအရ မပေးဘဲထားလို့ရတဲ့နည်းလမ်းလေးများ ရှိ သလားလို့လေ”

“တောက်!... ခင်ဗျားဗျာ တော်တော် အလိုလောဘကြီးတာပဲ”

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ပြောလိုက်သော်လည်း ခင်သန္တာ က အပြုံးပင်မပျက်ဘဲ...

“ဘာဖြစ်လဲကွ... လူဆိုတာကတော့ လောဘာရှိမှာပဲလေ၊ ဘာပဲ... မင်းရမယ့်အမွေတစ်ဝက်ကို လက်လွတ်ရမှာမို့ရိုင်းနေတာလား၊ အေးလေ... မင်းက သားအရင်းမှမဟုတ်တာကိုး... စိုးရိမ်သင့်တာပေါ့”

“တော်တော့ ဒေါ်ခင်သန္တာ၊ ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်တော့၊ အမွေဆိုတာက စားသင့်စားထိုက်တာမှ စားရတာဗျ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကျုပ်ကလည်း အဲဒီလောက် မက်မနေပါဘူး၊ ခုလည်း ခင်ဗျား ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဖြစ်နေလို့ ပြောတာ၊ ဒီလောက်တောင် အမွေတွေအားလုံး လိုချင် နေရင်လည်း ဒေါ်ခင်သန္တာရယ်... ကျုပ်ကိုပါ လင်တော်လိုက်ပါလား”

စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ညီဇ စွတ်ပြောချလိုက်သည်။ ထိုစကားက ခင်သန္တာ၏အရိုက်ကို ထိသွားသည်လားမသိ။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခဲ့ခဲ့နီလျက်...

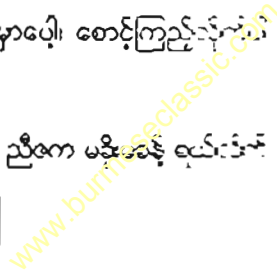
“ညီ... ညီဇ မင်း မပိုက်ရိုင်းနဲ့နော်... တောက်!”

“ရိုင်းတယ်ဗျာ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ခင်ဗျားတောင်မှ လှူဖြစ်ပြီး လူလို မတွေးတာ”

ညီဇကလည်း ချက်ချင်းပြန်ပက်လိုက်၏။ ရှက်စိတ်နှင့်ဒေါသ ကြောင့် ခင်သန္တာတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး

“ကောင်းပြီလေ... နင့်ဘက်ကတောင် အဲဒီလို သဘောထားနေ မှတော့ ငါကလည်း နင်ထင်သလို လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ ညီဇ”

ခင်သန္တာ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ညီဇက မခွဲမန့် ရယ်မိမိ...

သည်၊ ငြိမ့် ...

“စောင့်ကြည့်မှာပါ ဒေါ်ခင်သန္တာ ... သွေးအေးအေးခွဲကို ကျွန်
စောင့်ကြည့်မှာပါ၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ ကျွန် စိတ်ဆင်းရဲရသလို ခင်ဗျားလည်း
စိတ်ဆင်းရဲရကြုံလာရင် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်သာ ပြင်ဆင်ထားပါ ... ဒါပဲ”

ပြောပြီး ညီဖ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ နောက်ဘက်ဆီမှ
ခင်သန္တာ၏တက်ခေါက်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

ဒင်းကပဲ တပြန်ကြီးဟုတွေးရင်း ညီဖ မဲ့ပြုံးသာ ပြုံးလိုက်မိလေ
သည်။

အခန်း (၁၀)

“ဟား ဟား ... ကောင်းလိုက်တာ ညီဇရာ၊ အဲဒီလို ပျစ်ပျစ်နှစ်
နှစ်ပြောလိုက်မှ အဲဒီမိန်းမ မှတ်မှာကွ”

တဟားဟားရယ်ရင်း သဘောကုသလို ပြောလိုက်သော တိုးကျော်
စကားအဆုံးမှာတော့ ညီဇက ပခုံးပြန်တွန့်လိုက်ရင်း ...

“သိပ်လည်း ထင်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မှတ်လား၊ မမှတ်လားတော့
ညီဇက ခုတော့ အဲဒီမိန်းမ တစ်ရက်တစ်ရက် တခြားရှေ့နေတွေနဲ့ အမွှေးကိစ္စ
ချွေးတိုင်ပင်လိုက်၊ အိမ်မှာဆိုရင်လည်း ငါ့ကို စောင်းမြောင်းပြောလိုက်ဆို
ညီဇကနဲ့ကွာ၊ ငါ စိတ်ညစ်အောင် အမျိုးမျိုး ဖန်တီးနေတော့တာပဲ”

“ဒါနဲ့ အမွှေးကိစ္စက ဥပဒေအရဆိုရင် သူတို့ကို အကုန်ပေးခဲ့မယ့်
ညီဇက သက်ရောက်နေလို့လား”

တော်မှီအမေးကို ညီဇ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ယောက်ျားကပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို အနံ့ကယ်ဦးသော်ကောင်းက အဲဒီအထဲတွက် စိတ်မပူဖို့ ပြောထားပြီးသား၊ အဲဒီမိန်းမကသာ နားမလည်ဘဲ အခုအနုပန်း လျှောက်လုပ်နေတာ၊ အဓိကကတော့ ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲစေချင်တာပဲကွ”

“ဟ ... ဒါဆိုလည်း မင်းချည်းပဲ ခံမနေနဲ့ ဟော့ကောင်၊ သူ့စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြန်လုပ်ပြီး နှိပ်ကွပ်လိုက်ပေါ့”

နဂိုထဲကမှ ခင်သန္တာအပေါ် မျက်မှန်းကျိုးနေသည့် ညီဇကို တိုးကျော်က ချူဆီထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ညီဇ ခေါင်းထဲမှာလည်း အတွေးတချို့ ဝင်သွားရပြီး ...

“အေး ... အဲဒီအစီအစဉ်က ကောင်းသားပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာက သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ကို သိမှတ်တာ ဒီတော့ ...”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ညီဇက ဆင်ကြံကြံနေသော မာဇာတ်ရှင်ကားများထဲမှ လူကြမ်း၏ရယ်သံမျိုးနှင့် ရယ်လိုက်သေးသည့် ပြီး မေးစေ့ကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ၊ ပွတ်ကာ လုပ်လျက် ...

“ကဲ ဒေါ်ခင်သန္တာရေ ... ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားကြီးကို ကျွပ်တတ်ထက်ပိုပြီး စောင့်ကြည့်ရတော့မှာပဲ ... ဟင်း ဟင်း”

ခေခန်း (၁၁)

“ကဲ ... ဒေါ်သန္တာရေ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားကြီးကို ကျွပ် လိုတာထက်ပိုပြီး စောင့်ကြည့်ရတော့မှာပဲ ... ဟင်း ဟင်း”

ထိုသို့ အတိအလင်းဆိုခဲ့ပါသည်။ ထိုအတွေးကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ခင်သန္တာ၏ခြေလှမ်းများကိုလည်း စောင့်ကြည့်ပါ၏။ သို့သော်လည်း တစ်ပတ်လောက်အထိ ထူးထူးခြားခြားမတွေ့ရ။

ခင်သန္တာသည် သူ့ဟော့ကွားကျော်မင်း၏ ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ယေမှုထက် ညီဇ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရန်ကိုပဲ ခေါင်းထဲ၌ ဦးထိပ်ထားပုံရသည့် သွားတာ လာတာ၊ နေတာ ထိုင်တာ၊ စားတာ သောက်တာကအစ စောင့်စောင်းမြောင်းပြောဆိုမှုနှင့် မလွတ်။

ဒါသည်ပင်မကဘဲ တစ်ရက်တစ်ရက် ရှေ့နေတွေကို အိမ်သို့ပင့်၍

တစ်မျိုး ဒါမှဟုတ် သူကိုယ်တိုင် သွားတွေ့ရနှင့် တစ်ယောက်တည်း
ထားလုပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ သနားဖို့ပင် ကောင်းလှသေးတော့၏။
ထိုသို့ စောင့်နေရင်းကပင် တစ်ရက်တော့ ...

ညီမ မနက်စောစော အိမ်ကထွက်လာပြီးမှ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
ထည်း တွေ့လိုစိတ်မရှိသဖြင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မနက်စာစားကာ အိမ်သို့
ပြန်လာဖြစ်သည်။

ခြံထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ညီမ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိ၏။
အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ရပ်ထားလျက်သားရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။

အင်း ... ထုံးစံအတိုင်း ခင်သန္တာပင့်ထားတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်
ယောက်ရဲ့ကားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေးကာ ညီမ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး
အိမ်သို့လျှောက်လာခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးနားသို့ရောက်စဉ်မှာပဲ အိမ်ထဲမှ ကြားလိုက်ရသော
စကားသံတွေကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ခြေလှမ်းပါရပ်မိသွား၏။

“ဝဏ္ဏ ... ညီမလေးရူပါ အဲဒီအခန်းမှာနေရတာ အဆင်ပြေမိ
တယ်နော်”

“ပြေပါတယ် မမသန္တာရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူလိုအပ်တာ
တွေကို လိုက်လုပ်ပေးနေတာပဲဥစ္စာ၊ ဒါပေမဲ့ ... မမသန္တာရဲ့ညီမက ကျွန်
တော် ခဏခဏလာတာကို သိပ်ကြိုက်ပုံမရဘူး”

စကားသံအဆုံးမှာတော့ ခင်သန္တာက တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်
သည်။ သဘောကျသော ရယ်သံမျိုးဖြစ်၏။ ညီမလေး ရူပါဆိုသော အသံ

ကြောင့် ညီမ ဆက်ကာ နားစွင့်လိုက်မိ၏။

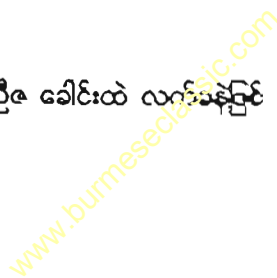
“ရူပါကို နားလည်ပေးလိုက်ပါ ဝဏ္ဏရယ်၊ သူ့ပုံစံကိုက အဲဒီလို
ကြောင့်ပါ။ အင်း ... ငါ့မှာလည်း ရှားရှားပါးပါး ဒီညီမတစ်ယောက်ရှိတာမို့
ဒီမှာလာနေလို့ ပြောတာကိုလည်း လက်မခံဘူး။ သူများအိမ်မို့လို့တဲ့လေး
ထကာယ်ဆို ခုချိန်မှာ ဒီအိမ်ကလည်း ငါတို့လင်မယား တစ်ဝက်ဆိုင်နေသေး
တာပဲဥစ္စာ၊ ဘာမျက်နှာငယ်စရာရှိလို့လဲ၊ ဒါပေမဲ့ မနေတာလည်း ကောင်း
မိတယ်၊ လာနေရင် ... ဟို ညီမဆိုတဲ့ ထောင်မကျိုးတဲ့ကောင်နဲ့ ဆုံနေဦး
နာ”

ဪ ... ဒီလိုကိုးဟု တွေးကာ ညီမ ကျိတ်ပြုံးလိုက်မိသည်။
အောက်ဆက်တွဲစကားတွေအရ ခင်သန္တာတွင် ခင်ရူပါဆိုသော ညီမအရင်း
တစ်ယောက်ရှိပြီး ဒီအိမ်မှာ လာမနေချင်သော ထိုညီမအား တိုက်ခန်းတစ်
ခန်းမှာ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားသည်ဟူ၍ သိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခု ... လာသတင်းပို့သော ဝဏ္ဏဆိုသည် ငတိကလည်း စကား
အသွားအလာအရ ခင်ရူပါအား ကျိတ်ချိတ်ပန်းနေသူဟု ညီမ ရိပ်မိလိုက်၏။
ခုလည်း ခင်သန္တာသည် သူ့ညီမ နေထိုင်ရတာ အဆင်မပြေဖြစ်
မည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ပြောဆိုပြီးနောက် ဝဏ္ဏဆိုသည် ငတိအား ...

“ဝဏ္ဏ ... ခဏနော်၊ ဒီကပြန်ရင် ရူပါဆီကို ပိုက်ဆံဝင်ပေးပေး
ဦး ငါ သွားယူလိုက်မယ်”

ခင်သန္တာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်နှင့် ညီမ ခေါင်းထဲ လက်ခံနေခြင်း
သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ကားရှိရာသို့ အသာပြန်သွားကာ ကားကို ခြံအပြင်သို့

ပြန်ဆောင်ထွက်လိုက်၏။

စက်သံညက်သော ညီဇော်ကားသံကိုတော့ အိမ်ထဲက ကြားရမည်

ဟေ့ဟေ့။

ပြီး ... ဝဏ္ဏ၏ကား ခြံထဲမှထွက်လာကို လေချွန်၍ စောင့်နေ

ထိုင်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ချေ။ ခြံထဲမှ မောင်းထွက်လာသော ဝဏ္ဏ၏ကား

ဆေးနားမှ ဖြတ်ကျော်သွားလျှင်ပဲ ညီဇော် ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်၏။

အတန်ကြာသည်အချိန်မှာတော့ ညီဇော်သည် ဝဏ္ဏ၏ကားနောက်မှ

ပေါ်မသော ကပ်မောင်းကာ လိုက်ပါသွားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သိရှိရန်အတွက်

အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုတစ်စုံတစ်ခုကတော့ ...

အခန်း (၁၂)

“အဲဒီကောင်ရဲ့ကား တိုက်ခန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ ငါ
ညည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်နေလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီကောင် ကားပေါ်
မောင်းလာပြီး ဖုန်းအရင်ဆက်တာကွာ၊ သိပ်မကြာလိုက်ဘူး ... အဲဒီတိုက်
ခန်းပေါ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာတယ်၊ ပြောရင် မင်းတို့ယုံမှာ
တူတူတူး ဟေ့ကောင် ... အဲဒီကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး ငါ ငုတ်တုတ်ပေ
မုသာ တကယ်ပဲကွ”

မနေ့က ကြုံခဲ့သည့်အဖြစ်ပျက်ကို ညီဇော် ပြန်ပြောပြနေခြင်းဖြစ်
သည်။ စကားအဆုံးမှာပဲ တိုးကျော်က ...

“ခါဆို ... အဲဒီကောင်မလေးက ခင်သန္တာရဲ့ညီမပေါ့ ... ဟုတ်

ညီမ နှစ်နှစ်က ခပ်ပျော်ပျော်ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းကိုလည်း မသက်
ထော ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“တုတ်တယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ငါ စိတ်ရှုပ်သွားတာ”

“ဟင် ... ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွ၊ အဲဒီကောင်မလေးကိုသာ ဟိုခင်သန္တာရဲ့ညီမ
အဖြစ်ဟုတ်တဲ့ တစ်နေရာမှာတွေ့လိုက်ရရင် ငါ တကယ်ကို လိုက်ကြိုက်မိ
မှာပဲ”

“ဪ ... အဲဒီလောက်တောင် လန်းတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား
ညီမ”

ညီမ ခေါင်းကို ထပ်ညိတ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီထက်တောင် ပိုသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ... ငါ့စိတ်ထဲမှာ
ခင်သန္တာရဲ့ညီမလို့ သိလိုက်ရတာနဲ့ပဲ ဒင်းလည်း သူ့အစ်မလို ဒီပုတ်ထဲက
ဒီပဲပဲဖြစ်မှာလို့ တွေးလိုက်မိတာ”

“ဟုတ်ပေါ့မလားကွာ၊ တချို့ ညီအစ်မတွေက စိတ်ဓာတ်ချင်း တူ
ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟာကွာ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် များသောအားဖြင့်တော့ တူပါတယ်
အဲဒါကြောင့် ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း ခင်ရူပါကို ငွေမက်မယ့်မိန်းမလို့ပဲ မြင်
တယ်”

“အဲဒီတော့”

ဇော်မိုးက စကားထောက်လိုက်သဖြင့် ညီမက ...

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... စိတ်ဝင်စားမှုရေချိန် လျော့သွားတာ
ပေါ့ကွ၊ ပြီးတော့ ... သူက ငါ ဘယ်လိုမှကြည့်မရတဲ့ ခင်သန္တာရဲ့ညီမ
အရင်းလေး အင်း ... ခင်သန္တာဆိုတဲ့ မိန်းမကလည်း သူ့ညီမကို အတော်
ချစ်တာကွ၊ အဲဒီမှာပဲ ငါ ခေါင်းထဲကို အတွေးတစ်ခုက ဝင်လာတယ်”

“ဟေ ... ဘာများလဲ”

ညီမက နှစ်ကောင်စလုံးကို ရှုတင်းတင်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“မင်းတို့ပဲ ပြောခဲ့တာလေ ... ငါ့ကို နှိပ်ကွပ်နေတဲ့ ခင်သန္တာကို
စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြန်လုပ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒါနဲ့ ခုပြောနေတဲ့ကိစ္စက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ခင်သန္တာက သူ့ညီမကို သိပ်ချစ်တယ်လေး
အဲဒါ အားနည်းချက်ပဲ၊ ငါကသာ ခင်ရူပါဆိုတဲ့ သူ့ညီမကို လိုသလို ကြိုး
ဆွဲလို့ရရင် ခင်သန္တာစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ဖို့ အလွယ်လေးပဲပေါ့ကွ”

“ဟာကွာ ... မင်းအကြံအစည်ကလည်း ဟိုတစ်ယောက်ကဖြင့်
မင်းတို့အရုပ်အရင်းတွေကို ဘာမှမသိတာလေး၊ ကောင်းပေါ့မလားကွ”

“ဪ ... မသိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွ၊ တစ်ချိန်ကမှ ခင်ရူပါ
ဦးကြောင့် ခံစားရမှန်း ခင်သန္တာသိရင် ဘယ်လောက်တောင် ဆွေဆွေခန့်
သွားမလဲဆိုတာ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ ပြီးတော့ ... လောလောဆယ်
နည်းစားလစ်ဟင်းနေတဲ့ ငါ့အတွက် ခင်ရူပါဆိုတာက သွေးပူလှေကားအိမ်
ဆေး ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

စကားအဆုံးမှာ တိုးကျော်နှင့်ဇော်မိုးတို့ တစ်ယောက်နောက်တစ်

ယောက်ျားလူငယ်ကြသည်။ ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်မသက်မသာဟန် နှင့် ငြိမ်ထူ သက်ပြင်းချလိုက်ကြ၏။

ညီအစ်မတို့ကတော့ အတော်ပင် တက်ကြွနေဟန်ရှိသည်။ ခုလည်း ဘယ်လိုမှ တားလို့ရမည်မဟုတ်ဟု သဘောပေါက်လိုက်ကြသဖြင့် ...

“ဒါဆို မင်းဆိုလိုချင်တာက ခင်ရူပါဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ချဉ်း တစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

စကားအဆုံးမှာ ညီဇော အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... ပြောနေရင် ကြာပါတယ်။ ခုပဲ ဝယ်စရာရှိတာကို သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်ကွ”

ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်သွားကြ သည်။ ပြီး ... ဇော်မိုးက အရင်လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲကွ၊ ဘာသွားဝယ်မှာလဲ”

ညီဇော သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ‘မ’ပြလိုက်ရင်း ...

“နာရီလေ၊ ငါ့လက်မှာ ပတ်ဖို့ နာရီအသစ်တစ်လုံးပေါ့ကွ၊ ဒီကိစ္စ ဟာ ကစားပွဲဆန်နေပေမယ့်လည်း ငါ့ရဲ့မူအရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စပတ်သက်တော့မယ်ဆိုရင် ထုံးစံအတိုင်း နာရီအသစ်တစ်လုံးက လိုပြီလေ။ အဲဒါကြောင့် ခုပဲ သွားဝယ်ထားမလို့”

ထိုစကားကြောင့် တိုးကျော် အနည်းငယ် အမြင်ကတ်သွားရသည့် ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပဲ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အေး ... သွားဝယ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီတစ်ခါက ခါတိုင်းလို မဟုတ်တော့”

မှတ်မှတ်ရရဖြစ်အောင် နာရီအကောင်းစားသာ ဝယ်လိုက်ဟေ့”

ရွဲ့ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ညီဇော လိုလိုလားလား ပြောသည်ဟု ယူဆလိုက်လေသလား မသိ။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ပင် ညိတ်လိုက်ပြီး ...

“အေး ... ကောင်းသားပဲကွ၊ အရင်အနီးဆိုတာ ကြီးကြီးပေးထား မှ အကျိုးအမြတ်က များများရမှာလေ၊ စိတ်ချ ... ဒီတစ်ခါ ငါဝယ်မယ့် နာရီက ငါပတ်ဖူးခဲ့သမျှထဲမှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး ဖြစ်စေရမယ်”

ညီဇောကားအဆုံးမှာ ဇော်မိုးက တဟင်းဟင်းရယ်ရင်း ...

“အေးပါ ... ငါတို့လည်း စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ ညီဇော်”

ထိုစကားကို ညီဇော ပြန်၍ချေပမနေတော့။ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရင်း ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားနေမိသည်က နောက်နေ့တွေမှာ ခင်ရူပါနှင့် ပတ်သက် ထားမည့် သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းအစီအစဉ်များပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ...

ကံကြမ္မာဆိုတာက တစ်ဖက်တည်းကိုပဲ မျက်နှာသာပေးလေ့မရှိ ကြောင်း ထိုအချိန်က ညီဇော ကြံ၍မစဉ်းစားမိခဲ့ပါချေ။

အခန်း (၁၃)

မနက်စာစားရန် တစ်ယောက်တည်း ပြင်ဆင်နေချိန်မှာပဲ တိုက်ခန်း
ရှေ့ ဝရန်တာဆီမှ ခေါင်းလောင်းမြည်သံကို ရူပါ ကြားလိုက်ရသည်။ နေ့စဉ်
သာယိုနေကျ နွားနို့ရောက်ပြီဟုတွေးကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ကြည့်လိုက်
၏။

သို့သော် ...

နှစ်သွားတိုက်ခန်းထက်ဆီမှ ပွဲကြည့်လိုက်တော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ခေါင်း
လောင်းကြိုးတွင် အသင့်ချိတ်ဆွဲကာ ရှိနေမည့် နွားနို့ထုပ်လေးကို မတွေ့
ရချေ။ ရူပါ မျက်မှောင်ကြုတ်မိသွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူမ
တိုက်ခန်းဆီသို့ သွယ်တန်းထားသောကြိုး၌ ဘာထည့်ထားမှန်း မသိသာ
ဘဲ ဆယ်ထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်က ချိတ်ဆွဲလျက်သား ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။

အသန်ချင်းများ မှားချိတ်သွားသလားဟု ရှုပါ တွေးမိသေးသည်။
ပြီး ခြေခံနိုင်ဟု တွေးကာ ကြိုးကိုဆွဲယူ၍ ကြည့်လိုက်၏။

မိဆယ်ထုပ်ကတော့ ခပ်သေးသေးပင်။ စီးကရက်ဘူး သုံးဘူးစာ
ထောက်ပံ့ နိုင်မည်။ အလှကပ်သော ပလတ်စတစ်နှင့် သေသေချာချာ ထုပ်ပိုး
ထားပြီး ထိုဘူးပေါ်တွင် ခင်ရှုပါဟူ၍ပင် စာရေးကာ တိပ်နှင့် ကပ်ထားသေး
သည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်းနာမည်တပ်ကာ ရောက်လာသော ပါဆယ်ထုပ်
ကြောင့် ရှုပါ အတော်ခေါင်းစားသွားရ၏။

ဒီနေ့သည် မိမိ၏မွေးနေ့လည်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ယောက်က မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို အံ့ဩသင့်အောင်ဆိုပြီး
ခုလို ပို့လိုက်တာလည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

သို့နှင့် နွားနို့ကိစ္စကိုပင် မေ့သွားရပြီး မိန်းကလေးပီပီ စပ်စုလိုစိတ်
ဖြင့် ထိုပါဆယ်ထုပ်ကို ဖြည့်ဖောက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ရှုပါ အံ့ဩသွားရ၏။ ဘူးထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည်က အနိမ့်နိမ့်
နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခုလို မနက်စောစော သူမ နှစ်သက်သော နှင်းဆီပန်းကို နားထောင်
တပ်ပြီး ဘယ်သူပို့လိုက်တာလဲ?

ဘာသဘောလဲ?

ထိုသို့စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ သူမ၏ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ ဟန်နီ

က အသံပေးလာသည်။ ဖုန်းဝင်လာသည့် အသံတော့မဟုတ်။ မက်ဆေ့ချ်
ဝင်လာသည့် ရိန်းတုန်းသံ ဖြစ်သည်။

ရှုပါက ဖုန်းဖွင့်ကာ ပို့လာသော မက်ဆေ့ချ်ကို ထပ်ကြည့်လိုက်
၏။

“ဟင်”

အံ့ဩရပြန်သည်။ မက်ဆေ့ချ်က ဘာမှပင်မရေးမထားသော ဗလာ
မက်ဆေ့ချ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ပြီး ပို့လိုက်သော မက်ဆေ့ချ်
ပိုင်ရှင်၏ဖုန်းနံပါတ်ကလည်း သူမ၏အသိထဲက မဟုတ်ချေ။ ရင်းနှီးမှုမရှိ
သောနံပါတ်ဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော မနက်စောစောမှာပဲ ရှုပါ စိတ်ရှုပ်သွားရ၏။ နာမည်
ထပ်၍ရောက်လာသော နှင်းဆီပန်းနှင့် ဗလာမက်ဆေ့ချ်က ဆက်စပ်မှုရှိနေ
သလား သူမ မသိချေ။

ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်ခုရကာ မက်ဆေ့ချ်ပို့လာသော နံပါတ်ဆီ
သို့ မက်ဆေ့ချ်တစ်စောင် ပြန်ရိုက်ကာ ပို့ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဘာမှရေးမထားတဲ့ ဗလာမက်ဆေ့ချ်
ပို့လိုက်တာလဲ”

ပိုပြီး ခဏအကြာမှာပဲ မက်ဆေ့ချ်တစ်စောင်က ပြန်ဝင်လာပါ
သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘာမှရေးမထားသည့် ဗလာမက်ဆေ့ချ်မဟုတ်။ ပို့
လာသော မက်ဆေ့ချ်ကို ရှုပါ ဖတ်လိုက်၏။

“ကိုယ် ဘာရေးရမုန်းမသိလို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့နှင်းဆီပန်း

ကလေးက Good morning လို့ နှုတ်ဆက်ပါလိမ့်မယ်”

ဘာလဲဟဟတွေးရင်း ရှုပါ ရယ်ချင်သွားသည်။ ပြီး ... မက်ဆေ့ချ်

ထစ်စောင်ကိုလည်း ပြန်ရိုက်ပို့လိုက်၏။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ ဖြစ်သည်။

“ရှင် ... အရှားပဲ”

ဟု၍

အခန်း (၁၄)

နေ့လယ်ပိုင်း သင်တန်းကိုရောက်တော့ မနက်က နှင်းဆီပန်းနှင့်
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွား၏။ အသိတစ်ယောက်
အားအားယားယား နောက်တာပဲဖြစ်မှာပါလေဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့
လိုက်မိ၍ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် အကောင်းဘက်က တွေးကြည့်သေးသည်။
ပိုမိုနားနေသော ဝတ္တုများ လုပ်တာလား။ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဝတ္တုဆိုသည်
ထိုသို့ နုနုလှလှလုပ်ရန် စဉ်းစားတတ်မည့်ကောင် မဟုတ်။ ခပ်တုံး
ဖြစ်သည်။

အထက်က ဆိုခဲ့သလို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားခဲ့သော်လည်း
နိမ့်နိမ့်အပြီးမှာပဲ မက်ဆေ့ချ်ဝင်သံ မြည်လာပြန်၍ ပန်းဖွင့်ကာ

အကြည့် ...

“ဟင်”

မနက်က စလျှင်တော့ တတိယမိတ္တိ ‘ဟင်’ ရခြင်းဖြစ်သည်။ နံပါတ်
တထည်း မနက်ကပို့သော နံပါတ်ပင် ဖြစ်၏။

ပို့လာသည့်စာတွေကတော့ ...

“ဟုတ်တယ် ... မင်းထင်သလို ကိုယ်ရှားနေတယ်၊ ခုမှမဟုတ်ဘူး။
မင်းကို စတွေ့ကတည်းက ကိုယ့်နုလုံးသားဟာ သွက်သွက်ခါသွားခဲ့တာပါ”

ဒီတစ်ခါ စာဖတ်အပြီးမှာတော့ ရှုပါ စဉ်းစားရတော့သည်။ ဒီအ
တိုင်းဆိုလျှင် မက်ဆေ့ချ်တွေက တစ်ယောက်ယောက်နောက်ပြီး ပို့နေတာ
မဖြစ်နိုင်တော့။ မိမိကိုသိသော တစ်ယောက်ယောက်က သေသေချာချာ
လုပ်နေခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပဲ မက်ဆေ့ချ်တစ်စောင် ပြန်ပို့လိုက်၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ခုလို
မက်ဆေ့ချ်တွေပို့ပြီး နောင်ယုက်နေတဲ့အလုပ်ကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါ
သို့သော် သိပ်မကြာပါချေ။ မက်ဆေ့ချ်တစ်စောင်က အချိန်ကို
ပြန်ဝင်လာပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ် နောင်ယုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုလို မက်ဆေ့ချ်
တွေ ပို့ဖြစ်အောင် မင်းကပဲ ကိုယ့်နုလုံးသားကို အရင်နောင်ယုက်ခဲ့တာပေါ့”

ရိသံသ့စာသားတွေကြောင့် ရှုပါ စိတ်တိုလာရတော့သည်။ ပြန်
ဘဲ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလျှင်လည်း ဘာတွေဆက်ပို့လာဦးမည် မသိ။

ထို့ကြောင့် မနည်းအောင့်အီးသည်ခံကာ ပြန်ပို့လိုက်ရသည်။ စိတ်
ထဲမှာတော့ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲဟု သတ်မှတ်လျက် ...။

“ရှင်ကို ကျွန်မ မသိတဲ့အတွက် နောက်ထပ် ဒီလိုအလုပ်တွေ
မလုပ်ပါနဲ့တော့”

ဒီတစ်ခါတော့ အတန်ကြာစောင့်ကြည့်သော်လည်း ဘာမက်ဆေ့ချ်
မှ ဆပ်ပို့မလာတော့။ ကောင်းပါသည်။ ကိစ္စပြတ်ပြီဟု တွေးကာ စိတ်လက်
ပေါ့ပါးသွားရ၏။

ညနေသင်တန်းဆင်းချိန်ရောက်တော့ ဖျက်မကွက် လာကြိုသော
အထွေထွေကားနှင့် အိမ်ပြန်ရပြန်သည်။ လမ်းမှာ ဝဏ္ဏဇာအနောက်အသွားမလွတ်
ဘဲ စကားတွေကိုလည်း မမ မှာထားသဖြင့် အောင့်အီးသည်ခံကာ
အထောင်ရသေး၏။

အခန်းပြန်ရောက်တော့လည်း ရေခိုးချိုး၊ စားသောက်၊ အခွေကြည့်
အပြင် အိပ်။ ဒါဆိုလျှင် ရှုပါ၏တစ်နေ့တာ ပြီးဆုံးပြီ။ တစ်ရက်တစ်ရက်
အိပ်လှုပ်ရှားစရာမှ မရှိ။ ညဘက် အိမ်ရေပေါ်လှဲရင်း မနက်က မက်ဆေ့ချ်
တစ်ခုနဲ့ နင်းဆီပန်းကိစ္စကို ပြန်တွေးကာ ပြုံးမိသေးသည်။

မနက်ကျပြန်တော့လည်း စက်ရုပ်ဆန်ဆန် အိပ်ရာက ထကာ
အထွေထွေကား၏လှုပ်ရှားမှုကို စတင်ရပြန်သည်။

ခါတိုင်းလို မနက်စာ စားနေချိန်မှာပဲ မက်ဆေ့ချ်ဝင်သံ မြည်လာ
အပြင် ဇနီးထုတ်ကာ ဖွင့်အကြည့် ...

“ရှုပါ ... ကိုယ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့လိုပြီထင်ပါတယ်။ ကိုယ်

www.burmeseclassic.com

နဲ့ စကားပြောဖို့ ဆန္ဒရှိရင် ဝရန်တာကို ခဏထွက်ခဲ့ပါလား။ ကိုယ် တိုက်ခန်း
အောက်မှာ ပို့နေတယ်”

“တင်”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရှုပါ ထွက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဝရန်တာမှ ငဲ့
ကြည့်လိုက်တော့ ကားကိုမှီကာ ရပ်နေသောလူက လက်လှမ်းပြသည်။
ရှုပါ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ။ ပုံစံကတော့ ဆတ်မိသန့်ပြန်သော
ပုံစံ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ကြောင်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ရှုပါ၏ဖုန်းမှ အသံပြည်လာလေ
သည်။ နံပါတ်ကလည်း မက်ဆေ့ချ်တွေ ပို့နေသော နံပါတ်။

လောလောဆယ် ရှုပါအတွက် လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာလေးကို မဲ့လိုက်ရင်း ...

“ဟဲလို”

အခန်း (၁၅)

“ဒါနဲ့ပဲ မင်းနဲ့ရှုပါနဲ့က ဖိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြတာပေါ့ ... ဟုတ်
ဦး”

ဘီယာခွက်ကို ‘မ’ရင်း တိုးကျော်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဦးက ပရုံးအသားတွန့်ကာ ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်ကလာကွာ ... အဲဒီလောက် လွယ်ပါ့မလား။ အချိန်တော့
အရသေးတာပေါ့”

ညီဇေကားသံအဆုံးမှာ ဖော်မိုးကလည်း တဟင်းဟင်းရယ်လျက်
“ဟုတ်မှာပါ။ အဲဒီလောက် လွယ်ရင်လည်း ညီဇေကချက်ကြောင့်

အချိန် ကောင်မလေး ဒူးနဲ့မျက်ရည်”

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် တော်၊ မမှိုက်ရိုင်းနဲ့ ဒီးဘာအဲ့ဟာ

www.burmeseclassic.com

ငါ့ဘက်က မန်သားပေးမယ့် ညစ်ညမ်းတာတွေတော့ မပါဘူး။”

“အေးပါကွာ၊ ငါကလည်း စတာပါ။ ကဲ ... ဆက်ပါဦး၊ မင်းနဲ့ ဂွေ့ ဇိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာထူးသေးလဲ”

ညီဇ လက်အသာကာပြလိုက်သည်။ ပြီး ...

“ခဏလေး ... လာမယ်လေကွာ၊ ခုဆိုရင် ရှုပါနဲ့ငါ ဇိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပြီဆိုတာ မှန်တယ်။ အဲဒီကာလမှာလည်း ငါ့ဘက်က သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားတဲ့အမှုအရာတွေ ပြထားတယ်။ ခုလိုချဉ်းကပ်လာတဲ့ ငါ့အပေါ် ရှုပါကလည်း မိန်းကလေးပီပီ ရိပ်မိတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တိုးကျော်အမေးကြောင့် ညီဇက မျက်နှာကို မသိမသာမဲ့လိုက်ရင်း

“မင်းတို့ကို ငါ ပြောဖူးပါတယ်။ ခင်သန္တာရဲ့ညီမဟာ ခင်သန္တာရဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိမှာပဲဆိုတာကိုလေ၊ ခု ရှုပါကလည်း ငါနဲ့ ခင်ပြီး သိပ်မကြာဘူး ငါ့အကြောင်းတွေကို မေးတော့တာပဲ”

“အဲဒီတော့ မင်းက”

“အဟဲ ... ငါလည်း ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်တော့ ထားရတာပေါ့ကွာ၊ ခု သူသိထားတဲ့ ငါ့နာမည်က ခန့်မင်းထက်၊ မိဘတွေ ချမ်းသာတယ်။ သိပ် မကြာသေးခင်ကပဲ နိုင်ငံခြားကနေ ဒီဇိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒီပလိုမာယူပြီး ပြန်လာတာပေါ့ကွာ”

“ဟင် ... အဲဒီလိုပြောတာနဲ့တင် ရှုပါက ယုံတယ်တဲ့လား”

အမြည်းတစ်ဖတ်ကို တူနှင့်ညှပ်လိုက်ရင်း တိုးကျော်က ထင်

လာသည်။

ညီဇက ...

“ယုံတာ၊ မယုံတာက သူ့အပိုင်းလေး၊ ငါ့ဘက်ကတော့ သူ ယုံနိုင် လောက်တဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ပြင်ဆင်ထားရတာပေါ့။ လိမ်တယ်၊ ညာ တယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ အရေးကြီးတာက လိမ်စရာရှိလာလို့ရှိရင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လိမ်တတ်ဖို့ပဲ”

“ဟာကွာ ... မင်းစကားကြီးကလည်း”

ဇော်မိုး၏ ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက်သော စကားသံကြောင့် ညီဇက မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး ...

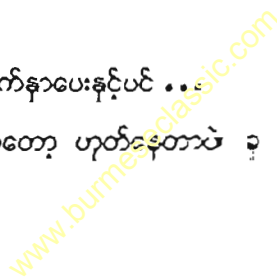
“အဲဒါ ငါ့စကား မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ကမ္ဘာကျော် ဟစ်တ

လပြောခဲ့တဲ့စကားကွာ၊ လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ဗီဇ ရိုးသားမှုတွေ ကြောင့် အသေးအဖွဲ့လိမ်ညာမှုတွေကို သိပ်မယုံချင်ကြဘူး။ အဲဒါကြောင့် လိမ်စရာရှိလာပြီဆိုရင် ပိုပြီးယုတ္တိရှိအောင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်သာ လိမ် တော့တဲ့ ... သိပြီလား”

နှစ်ကောင်စလုံး မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြစ်သွားကြသည်။ ညီဇကကို လက်မခံဟု ပြန်ပြောလို့မှ မရသည်ကိုး။ တော်ကြာ ညီဇက မိဘတို့မယုံရင် ဟစ်တလာကို သွားမေးလေဟုဆိုလာလျှင် သင်္ချိုင်းသို့ မဆီ နိုင်ရောက်ရဦးမည်။

ထို့ကြောင့် နားလည်လက်ခံသော မျက်နှာပေးနှင့်ပင် ...

“ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်းအပြောနဲ့ မင်းကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ”

မင်းပြောသမျှကို ရူပါက ယုံပြီဆိုတော့”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ညီဇက ဖြတ်၍ ...

“အဲဒါပဲလေကွာ၊ ငါ့ဘက်က သူယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ စကား
လို့တွေ့ အနေအထားတွေ့ အကြောင်းအရာတွေ့ ချုပ်ပြီးပြီဆိုတော့ ငါ
အတွတ် လုပ်စရာက ပရိုပိုစ်လုပ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အဲဒီတော့ မင်းက ဖွင့်ပြောတော့မှာပေါ့ ... ဒီလိုလား”

အပေးစကားအဆုံးမှာပဲ ညီဇက ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ဘီယာကို
မော့ချလိုက်ရင်း ...

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ပဲ ရူပါကို ချစ်တယ်လို့
ခွင့်ပြောခဲ့တာ၊ ခုတောင် အဲဒီအထိမ်းအမှတ်နဲ့ မင်းတို့ကို ဘီယာတိုက်နေ
တာလေ၊ ဘာလဲ ... ငါက အားအားယားယား ပိုက်ဆံအကုန်ခံပြီး ဘာလို့
ကြီး ပြုစုနေတယ်များ ထင်လို့လား”

“ဟေ”

“ဟာ”

နှစ်ကောင်စလုံး အာမေဇိုတ်ကိုယ်စီ ထွက်သွားကြပြီး ညီဇကို
မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြောင်ကြည့်မိကြတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ညီဇက ရိုက်မစစ်ရဘဲ စကားထပ်ဆိုလာသည်။

“အဲဒီတော့ ... ရူပါက စဉ်းစားပေးမယ်ပေါ့ကွာ၊ ငါ ထပ်မံ
လိုက်တော့ သိပ်မကြာခင်ရောက်လာမယ့် သူ့ရဲ့မွေးနေ့မှာ တိကျတဲ့ အခြေ
တစ်ခု ပေးမယ်တဲ့၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ ဒါပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ကောင်စလုံး အံ့ဩလွန်း၍ အာမေဇိုတ်ထွက်
နဲ့ပင် မေ့ကာ ငုတ်တုတ်ကိုယ်စီ ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ညီဇက အကြံအစည်ပွဲခံရန် ဘီယာတစ်ကွား ထပ်ပေး
မိဦးဟူ၍ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ထပ်မှာလိုက်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ...။

အခန်း (၁၆)

ညနေခင်းကတော့ တိမ်ရောင်စုံတွေ ကောင်းကင်မှာ ဆေးရေးပြိုင်
နေကြသည်။ အဝေးမှတိုက်ခတ်လာသော လေညှင်းကလည်း သူတို့နှစ်ဦး
ကို ဖွဖလေး ပွတ်သပ်ကျီစယ်သွားသလို ရှိ၏။

အဝေးကို ငေးနေပြီးမှ ရူပါက စကားဆိုလာသည်။

“ကိုကို ရူပါ တစ်ခုလောက်တော့ မေးချင်တယ်”

“မေးလေ ရူပါရဲ့”

ညီစ စကားအဆုံးမှာ ရူပါက သက်ပြင်းဖွဖချပြီး ...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ရူပါတာဝမှာ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ တင်ခါ
မှ မထားဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ခုလို တွေ့တာမကြာသေးပေမယ့် ကိုအမှန်ကို
သက်ခံလိုက်တဲ့ ရူပါအပေါ်ကို အထင်များသေးနေမလားဟင်”

မျက်နှာသာယာပင့်လိုက်ပြီးမှ ဘာများလဲဟူသော ပုံစံမျိုးနှင့် ညီစေရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဪ ဂူပါရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ဂူပါတို့လည်း ကိုယ် အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောခဲ့တာပဲဟာကို ကိုယ် ရှုပါနဲ့မတွေ့ခင်အချိန်အထိ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒါတွေက အပျော်ဖတ်ပါ။ အချစ်ဆိုတာကိုတော့ ရှုပါနဲ့တွေ့မှပဲ စ၊ခံစားဖူးတာလေ”

စကားကို လေးနက်စေရန် အေမီ တစ်ခါပြောဖူးသော ‘အပျော်ဖတ်’ ဆိုသည့် တော်ကီကို ခဏငှားသုံးလိုက်ရသည်။

ဂူပါက ညီကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ... ကို ရှုပါကို ချဉ်းကပ်တုန်းကတော့ အရင်ရည်းစားတွေကိုသုံးခဲ့တဲ့ နည်းပေါင်းစုံထဲကမှ ရွေးသုံးခဲ့တာမဟုတ်လား”

ညီဇော ရှုပါခေါင်းကို ချစ်စနိုး ပုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... တော်ပါတော့ ရှုပါရယ်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို အခွေပြန်ရစ်ပြီး မဖြုန်းစမ်းပါနဲ့၊ ခု ရှုပါက ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော ချစ်သူပဲ ... ကျေနပ်ပြီလား”

ရှုပါက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းထိုးလာသည်။ ပြီး ...

“ကျေနပ်ပါပြီ မောင်တော်ရဲ့၊ အင်း ... ဒါပေမဲ့ ရှုပါတို့ကိစ္စကိုတော့ ရှုပါမမကို ပြောပြထားချင်တယ်”

စကားအဆုံးမှာ ညီဇော အံ့ဩဟန်ပြုလျက် ...

“ဟင် ... ရှုပါမှာ အစ်မရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ခု ... ရှုပါနဲ့ အတူတူနေတာလား အဲဒီအစ်မက”

ခေါင်အသာခါရင်း ရှုပါက ...

“မနေပါဘူး၊ မမက သူ့အမျိုးသားနဲ့ တခြားမှာပါ၊ အင်း ... ကိုနဲ့ အနေအထားကို ပြောပြရင်တော့ မမ လက်ခံလောက်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှုပါ ... အခက်အခဲများ ရှိနေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် နည်းလို့ လိုက်တွေ့ပေးရမလား”

ရှုပါက ခေါင်းအသာခါလိုက်ရင်း ...

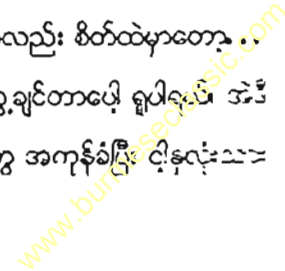
“အဲဒီလောက်လည်း မလိုသေးပါဘူး၊ လိုအပ်တဲ့အခါကျရင် ရှုပါကြားမှာပေါ့၊ ရှုပါတို့မှာက ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာလေ၊ မမက ရှုပါနဲ့အစ်မတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် အမေတစ်ယောက်လိုပါ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာဆိုတော့ ...”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ညီဇော လက်အသာ ကာပြလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီလောက် ပြောစရာမလိုပါဘူး ရှုပါရယ်၊ ကိုယ် နားလည်ပါပေမယ့် ရှုပါအစ်မနဲ့ ကိုယ် တွေ့ဖို့လိုအပ်တဲ့အခါသာပြော ... ဟုတ်ပြီလား”

ရှုပါက ကျေနပ်ဟန်လေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလာသည်။ ညီဇောက အထူးအထူးထားကြီးဟန်ဖြင့် ပြုံး၍ ကြည့်နေသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ...

“ခင်သန္တာဆိုတဲ့ မင်းအစ်မနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တာပေါ့ ရှုပါရယ်၊ အဲဒီအစ်မတို့ကတွေ့ချင်လွန်းလို့လည်း အချိန်တွေ အကုန်ခံပြီး ငါ့နည်းသဘာဝနဲ့ ...”

ကို ညာထားတာပေါ့”

ညီဖုံဖုံက ခပ်တွေတွေ ဖြစ်သွားသဖြင့် ရှုပါက ...

“ကို ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

အမေးကြောင့် ညီဖုံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရပြီး မုသားစကား

တ လျှာဖျားမှ ခုန်ထွက်သွားသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ရှုပါရဲ့၊ နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေမှာ ရှုခို
ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုထားရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ပိုပြီ”

မူနဲ့နဲ့လေးဖြင့် ရှုပါက ပြောတော့သည်။ အများအမြင်မှာထား

သူတို့စုံတွဲလေးသည် ညနေခင်းနှင့်အပြိုင် ငြိမ်းအေးလှပသလိုရှိ၏။

သို့သော်လည်း ...

ကြည့်နူးနေသော သူတို့နှစ်ယောက်အား တစ်နေရာမှ မရှုခတ်ဘဲ

ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံလည်း ရှိပါသေး၏။

ထိုမျက်ဝန်း၏အရှင်သခင်ကတော့ ...။

အခန်း (၁၇)

“ဘာပြောတယ် ဝတ္ထု၊ ရှု ... ရှုပါက ဘဲတစ်ပွေ့နဲ့ တွဲနေတယ်
... ဟုတ်လား”

မိုးခြိမ်းသလို အော်ပြီးမေးလာသော ခင်သန္တာအသံကြောင့် ဝတ္ထု
ငြိမ့်ညောင်းရိုး တွန့်သွားမိသည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလေးငယ်ပြလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့ ... ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာတွေ့ခဲ့
ထားပါ။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို ရှုပါမှာ ရည်းစားရသွားလဲ မသိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ခင်သန္တာက စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ... မင်းညီလို့ပေါ့ ဝတ္ထုရဲ့၊ မင်းပဲ ရှုပါကို သဘောကုန်တယ်
ဆို အဲဒါကြောင့်လည်း ငါက နီးစပ်ပါစေတော့ဆိုပြီး ငါ့ညီမအဖေမှာ နေ
ခွင့်ပေးထားတာလေး ဒီကြားထဲ ခုလိုဖြစ်သွားတာက မင်း ညီလို့မဟုတ်ချင်”

“ထာနေယဉ်း မမရာ ... ခုဟာက ရူပါ စိတ်ကစားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မမကို အသိပေးသင့်တယ်ထင်လို့ ထာပြောပြတာ”

ခင်သန္တာ စဉ်းစားသွားရသည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဝဏ္ဏကို ပစ်ပစ် ခါခါပြောလိုလည်း မဖြစ်သေး။ ဘာပဲပြောပြော ဝဏ္ဏ၏အသိုင်းအဝိုင်းက ရူပါဘဝကို ချမ်းချမ်းသာသာထားနိုင်သည့်အနေအထား ရှိသည်။ အခုချိန် လွတ်လိုက်သည်ငါးက တစ်ချိန်ကျမှ ကြီးမည့်အဖြစ်မျိုး ခင်သန္တာ အဖြစ်မခံ နိုင်ချေ။

ခု ရူပါမှာ ရည်းစားရနေပြီဆိုတာကတော့ ဝဏ္ဏအပြောအရ သေချာ နေပြီ။ သို့သော် ... အဲဒီရည်းစားဆိုတာက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လောက်ချမ်းသာလဲ။ ရူပါဘဝကို ဘယ်လောက်အထိ လုံခြုံစေမှာလဲဆိုတာကိုတော့ မသိရသေး။ ထို့ကြောင့် လေ့လာဖို့တော့လိုမည်။ လောလောဆယ် အဲဒီ တစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ညီမက ရည်းစားအဖြစ် လက်ခံထားပြီးပြီ မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် အခြေအနေကို ဟိုတက်ဒီဘက်မျှအောင် စဉ်းစားလိုက် ပြီးမှ ဝဏ္ဏအား နှစ်သိမ့်သလို ပြုံးပြလျက် ...

“အေးလေ ... မင်းထင်သလို စိတ်ကစားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ လည်း မေးစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်။ မင်းဘက်ကသာ မသိသလိုပုံစံနဲ့ပဲ အရင်လို နေလိုက် ... ကြားလား”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရသည်။ သူ့ညီမအရွယ်က စိတ်ကစားမည့် သူငယ်နှစ်စားအရွယ်မှ မဟုတ်တော့သည်ဘဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခင်သန္တာအပြောကြောင့် ဝဏ္ဏကျေနပ်သွားချဉ်း- “စိတ်ချပါ မမရဲ့ ... ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ရူပါအပေါ် သဘောထားမပြောင်းပါဘူး။ မမပဲ ကြည့်ပြောပေးပါနော်”

“အေးပါ”
ပြောရင်းပင် ခင်သန္တာက ညှပ်ခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်မလုံသလို ခုဒကာ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ သို့သော် နံရံအကွယ်ကနေ ချောင်း၍ အဖွင့်နေသော ညီမကို ခင်သန္တာ မမြင်လိုက်။ အမှန်တော့ ညီမကလည်း ညှပ်ခန်းထဲသို့ ထွက်လာမည်ပြုပြီးမှ စကားသံတွေကို ကြားလိုက်ရ၍ ခြေလှမ်းတုံ့သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီး ... ထိုစကားသံတွေအရ မိမိကို ဝဏ္ဏက ချစ်ခင်ရည်းစားအဖြစ် မြင်ဖူးသွားပြီ မဟုတ်လား။

အခြေအနေက လက်မတင်လေး မီလိုက်သည်ဟုပင် ဆိုရမည်။ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ တစ်ကွက်သာနေသေး သည်။ ထိုသို့စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ခင်သန္တာ၏အသံကို ထပ်ကာ ကြားလိုက် သည်။

“ကဲ ဝဏ္ဏ ... မင်းလည်းပြန်တော့ အဲဒီကိစ္စကို မမ ကြည့်စိစဉ် ပြန်မယ်”

“ဟုတ်”
ဝဏ္ဏ ထထွက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ခဏအကြာမှာပဲ ခင် သန္တာ၏ဝန်းပြောသံကို ညီမ ထပ်ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“အေး ... ညီမလေးလား မမပါ။ ပြောစရာရှိလို့ ခါတိုင်းတွေ့နေကျ

အံ့စပ်တာက ကော်ဖီဆိုင်ကို လာခဲ့ပြီး မေ နောက်နားရိုက်ဆို ရောက်မယ်”

ထိုစကားသံကြောင့် ညီဇေ ကျိတ်ကာပြုံးလိုက်၏။ အတန်ကြာမှ အိမ်နားထဲက ထွက်လာသည့်ပုံစံဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်သည်။

ညီဇေကိုကြည့်ကာ ခင်သန္တာက ...

“ဟေ့ ... မင်းသွားစရာမရှိရင် ငါ အပြင်ခဏသွားမလို့”

ထိုအပြောကြောင့် ညီဇေက ခပ်အေးအေးပဲ ...

“ဘာလဲ ... ကျုပ်က အိမ်စောင့်ပေးရမှာလား၊ ကျုပ်လည်း သွားစရာ ရှိတယ်ဗျ။ ဒီအိမ်က ခင်ဗျားတို့လည်း တစ်ဝက်ပိုင်တယ်ဆိုတော့ အိမ်တံခါးတစ်ခြမ်းကို သော့ခတ်သွားလိုက်ပေါ့”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်နားဆီမှ ခင်သန္တာ၏ တောက်ခေါက်သံကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသေး၏။

ထိုမျှလောက်တော့ ညီဇေ ဂရုမစိုက်ပါချေ။ ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားနေသည့်က နောက်ထပ်ရွှေ့ရမည့်အကွက်တွေပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီး ... လတ်တလောလုပ်ရမည့်က ခင်သန္တာနှင့်ရူပါတို့ ပြောမည့်စကားများကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား သွား၍ မသိမသာနားထောင်ခိုင်းရန်။

ဒီနေ့အဖို့ ညီဇေလုပ်ကွက်က ထိုမျှလောက်ပါပဲ။

နောက်နေ့တွေကျမှာသာ အင်း ... နောက်ထပ် အစီအစဉ်အသစ် တွေပေါ့။

အခန်း (၁၀)

ညီမဖြစ်သူ၏စကားတွေကို သေသေချာချာနားထောင်ပြီးမှ ခင်သန္တာ တော်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်သည်။ တစ်သက်လုံးက မိမိအပေါ် မညာခဲ့သော ခင်သန္တာသည် ယခုလည်း လိမ်ပြောနေဟန်မရှိ။

ထို့ကြောင့် ခင်သန္တာက လျော့ရဲရဲပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အေးလေ ... ညီမလေး ခုလိုပြောတာကိုတော့ မမ ကျေးဇူးတင်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... သူများပြောပြမှ မမ သိရတာဆိုတော့”

ထိုစကားကြောင့် ရူပါမျက်နှာပေါ်မှာ အားနာဟန်လေး ဖြတ်ပြေးနေသည်။ ချက်ချင်းပဲ ပျာပျာသလဲပုံစံဖြင့် ...

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့။ ရူပါလည်း မမကို ပြောပြမလို့မိပဲ ခင်သန္တာကတောင် အဲဒီကိစ္စကို ကို ... အဲ ကိုခန့်နဲ့ တိုင်ပင်ဖြစ်သေးတယ်”

ကိုခန့်ကတောင် မဟာက တွေ့ဖို့ဆန္ဒရှိရင် သူ့လာတွေ့ပေးပါမယ်တဲ့”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့ ... ညီမလေးက ဝဏ္ဏကို ဘာဖြစ်လို့ သဘောမကျတာလဲ၊ ဝဏ္ဏက ညီမလေးရဲ့ဘဝကို လိုလေးသေးမရှိအောင် ဖွံ့ဖြိုးနိုင်တယ်ဆိုတာ မေ့နေလို့လား”

စကားအဆုံးမှာပဲ ရူပါက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“အာ ... မမကလည်း ဝဏ္ဏကို ရူပါမှ ခံစားလို့မရတာ၊ ပြီးတော့ မမပြောတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာက ကိုခန့်မှာလည်း ရှိတာပဲဟာကို၊ ကိုခန့်အပြောအရဆိုရင် ကိုခန့်တို့က ဝဏ္ဏတို့ထက်တောင် ချမ်းသာသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ... ညီမလေးကိုလည်း ကိုခန့်က တကယ်ချစ်တာ၊ မမ မယုံရင် ခု ကိုခန့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး လာခိုင်းလိုက်ရမလား၊ မမ အကဲခတ်ကြည့်လေ၊ စီးလာတဲ့ကားကိုကြည့်ပြီး မမ အရင်သဘောကျသွားမှာ”

အစ်မ၏သဘောကို နောကျောနေသဖြင့် ရူပါက စကားဦးသန့် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစကားကြောင့် ခင်သန္တာလည်း ဘဝင်ကျသွားချိန်

“တော်ပါပြီ တော်ပါပြီ ... နောက်မှ ညီမလေးလူနဲ့ တွေ့တာပေါ့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမ စိတ်တိုင်းကျမယုံလှချီးနဲ့ ငါ့ညီမ ဆိုတာကိုတော့ ဝမ်းသာ ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က သေချာပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီလူကို လက်မလွှတ်ဘဲ နဲ့နော်၊ မမကိုပဲကြည့် ... ချမ်းချမ်းသာသာနေချင်လို့ ဦးနောက်နဲ့ စဉ်း ပြီး အခြေအနေရှိမယ့်သူကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့တာလေ၊ အချစ်ဆိုတာက ကြာတာ ရင် အလကားပါ၊ ညီမလေးရယ်၊ တကယ်တမ်း အတူနေရပြီဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းရည်လျက်နေလို့မှ အဆင်မပြေတာ၊ အိမ်ထောင်

ဆိုတာက

ထိုသို့အစချီလာသော ပကသနတွေ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် အင်မ ခြင်္သေ့၏ အိမ်ထောင်ရေးအဘိဓမ္မာကို ရူပါ နားသောတဆင်ရပြန်သည်။ ခင်သန္တာကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သတိမထားနိုင်လောက် အောင် ညီမဖြစ်သူအား ဩဝါဒခြွေလိုက်၏။ ရူပါမှာတော့ နားကသာ ကြား မရသော်လည်း စိတ်ကမူ ညီနှင့် သွားခဲ့လာခဲ့တာတွေကိုပဲ ပြန်တွေးနေ ပါသည်။ တရားကျဖို့ပင် ကောင်းလှသေးတော့၏။ ပေးသူနှင့် ယူသူက အပေးအယူအမျှလိုက်လေခြင်း။

အားပါးတရ မြွက်ကြားပြီးချိန်မှာတော့ ခင်သန္တာက မောသွားဟန် ဖြစ် ရှေ့မှ အအေးခွက်ကိုယူကာ တစ်ငုံငုံလိုက်ရင်း ...

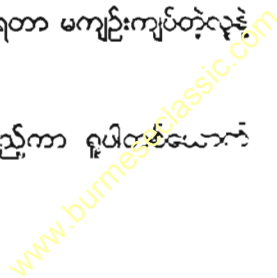
“ကဲ ကဲ ... ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ညီမလေးလည်း သဘော မကံဆရာပေါ့၊ ညီမလေးဘက်က အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ သေချာပေါက် လက် ချိန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီဆိုရင်လည်း ဝဏ္ဏနားလည်အောင် မမ ကြည့်ပြော ထိုင်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ်၊ အကြောင်းကိစ္စမရှိရင် ဝဏ္ဏကို ညီမလေး နဲ့ လောခိုင်းပါနဲ့နော်၊ နေရတာ ကျဉ်းကျပ်လို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် ခင်သန္တာက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း ...

“အံ့မယ် ... ခုတော့ ပြောပြီပေါ့၊ နေရတာ မကျဉ်းကျပ်တဲ့လူနဲ့ အတူနေတာကိုး”

ထိုသို့ပြောလိုက်သည့် ခင်သန္တာကိုကြည့်ကာ ရူပါတစ်ယောက်

ဇက်ကလေးပုရင်း လျှာတစ်လစ်ထုတ်လိုက်မိလေသည်။

မိတ်ထဲမှာ တစ်ဆက်တည်း တွေးမိလိုက်တာကလည်း ညီအစ်ကို
ရန်ဆက်ရဦးမည်ဟု ...။

အခန်း (၁၉)

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်ဆိုသလို ရက်တွေကတော့ ညှိစင်လာခဲ့လေပြီ။
အိပ်သူသက်တမ်း တစ်လကျော်ကာလအတွင်း ရူပါနှင့် သွားခဲ့လာခဲ့သည်များ
တို့တွေ့ကာ ညီစ သက်ပြင်းပါးပါး ချမိ၏။

တွေဝေဝေမောနေသော ညီဖုတ်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်
ထိတ်ရင်း တိုးကျော်က ...

“ဟေ့ကောင် ... မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ရူပါနဲ့
မင်းပြောလို့လား။”

ထိုစကားကတော့ ညီဖုတ်ကို ကျပ်စက်နှင့် တို့လိုက်သည်အလား
အတိုင်းပင်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီးမှ ခေါင်းအသာခါယမ်းလိုက်
...။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... အဆင်ပြေလွန်းလို့ ခက်နေတာ”

“ဘာ ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို”

ထော်ခိုးကပါ နားမလည်သလို ပြန်မေးလာသည်။

ညီဇနာ ...

“အေးကွာ ... ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ငါလည်း သူ စိတ်ပျက်အောင် အမျိုးမျိုးလုပ်တာပဲ၊ ဥပမာ ... ငါနဲ့အတူ ဘီယာဆိုင် လိုက်ထိုင်ခိုင်းတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ညဘက်တွေဆိုရင်လည်း ကလပ်ကို ထမင်ခေါ်သွားတယ်ကွ၊ အသေးအဖွဲ့တွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ခူပါက မညည်းမညူလိုက်ပေးတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ စိတ်ရှုပ်စိတ်ပျက်တဲ့ အမှုအရာ လုံးဝမရှိဘူး”

စကားကို ခဏဖြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ညီဇနာ အဝေးကို ငေးရင်း ထပ်ပြောလာသည်။

“ငါလည်း ဟိုတစ်နေ့က သွေးတိုးစမ်းတဲ့သဘောနဲ့ နောက်သလို လို ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ချောင်းသာကို နှစ်ယောက်တည်း နှစ်ရက်ပောက် သွားလည်ရအောင်လို့”

“အဲ ... အဲဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဟူး ... ငါ့သဘောပဲတဲ့ကွာ”

ညီဇနာဖြစ်နေသော ပုံစံကိုကြည့်ကာ တိုးကျော်က ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်တော့သည်။ ပြီးမှ ...

“ဘယ်လိုလဲ ညီဇ ... တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်းလက်က နာရီကို

ရပ်ပစ်ဖို့ တွေဝေနေပြီ မဟုတ်လား”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ဇော်ခိုးကလည်း ညီဇနာ ကြည့်၍ ...

“မင်းပြောခဲ့တုန်းကတော့ နှင်းဆီပန်းတွေပို့တယ်ဆိုတာ အဲဒီနှင်း ဆီပန်းနဲ့အတူ ရှိနေတဲ့ဆူးကိုပါ သတိထားမိစေချင်လို့ဆို”

“ပြီးတော့ ... မင်းနာရီရပ်တဲ့နေ့က ရှုပါ အသည်းကွဲပြီး ခင်သန္တ လည်း စိတ်ဆင်းရဲစေရမယ်လို့ ကြုံးဝါးခဲ့သေးတယ်နော်”

နှစ်ယောက်စလုံး၏စကားတွေကို မကြားချင်တော့ဟန်ဖြင့် ညီဇ လက်ကာပြလိုက်သည်။

ပြီးမှ မျက်နှာထားတည်လိုက်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... မင်းတို့က ငါ့ကို လှောင်နေတာလား၊ လောလော ဆယ် ငါ တွေဝေနေမိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ နှင်းဆီက ဆူးနဲ့တော့ ငါ့ကိုယ်ငါ အစူးမခံဘူးကွ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့ဦးနှောက် အတိုင်း ဒီနာရီက တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ရပ်သွားမှာပါ”

“အဲဒီစကားပြောတဲ့ မင်းကိုယ်မင်းရော သေချာလို့လား ညီဇ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်း ရှုပါကို တကယ်ချစ်၊ မချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်ပြန်မေးသင့်တယ်”

“ပုဂံတယ်ကွ၊ ဒီကိစ္စတွေကို မင်းဘက်က တစ်ဖက်သတ်ပြီး ကစားပွဲလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့ပေမယ့် နှလုံးသားနဲ့တော့ မရင်သင့်ဘူးကွ အမှန်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါတို့ အစက တားခဲ့တာပေါ့”

“အေးပါကွာ ... ငါ အားလုံးသိပါတယ်၊ ခုလည်း ဒီတစ်ခါ နာရီရင်လိုက်ရင် ငါ့နလုံးသားပါ ရပ်သွားမလားဆိုတာကို ငါ အသေအချာ ဝင်စားနေပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဘာတွေပြင်ဆင်ထားရမယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါ မသိသေးဘူး။”

ပြောရင်းပင် ညီဧက လက်မှာပတ်ထားသည့်နာရီကို ခပ်တွေ့တွေ့ ဖိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

နာရီလက်တံတွေကတော့ သူ့တာဝန် သူ့ထမ်းဆောင်ရင်း တစ္ဆေ တွေ လှုပ်ရှားနေဆဲ။

ထို့အတူ ညီဧ ရင်ဘတ်ထဲက နလုံးသားသည်လည်း တထိတ် ထိတ်ခုန်နေဆဲပင်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာဖူးသည့် ညီဧမှာတော့ နလုံးသားကို ငွေ ကြည့်ဆန်းစစ်ရင်း စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ခံစားလိုက်ရ၏။

ညီဧကိုကြည့်ရင်း တိုးကျော်တို့နှစ်ဦးမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုမျှ ရေးရေးလေး သိမြင်လိုက်ရသည့်အလား ...။

အခန်း (၂၀)

“အဲဒီလူပဲ မမ ... ခု ရှုပါနဲ့ တွဲနေတဲ့သူဆိုတာ”

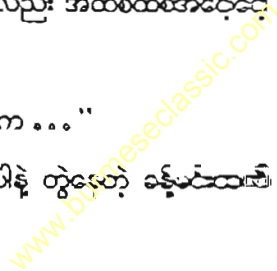
ပြောရင်း ဝဏ္ဏက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ လှမ်းပေးလာသည်။ လူကို မမြင် နူးမယ့် တချို့အကြောင်းတွေကိုတော့ သိပြီးသားပါဟူသော အတွေးဖြင့် ဆင်သန္တာ လှမ်းယူလိုက်၏။

“ဟင်”

ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်မိလျှင်ပဲ ဓာတ်ကြိုးကိုကိုင်လိုက်မိသူလို အလန်တကြား လွှတ်ချလိုက်မိသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အထစ်ထစ်အငဲ့ငဲ့ ဖြင့် ...

“ဝ ... ဝဏ္ဏ ... ဒီဓာတ်ပုံထဲကလူက ...”

“ဟာ ... မမကလည်း အဲဒါက ရှုပါနဲ့ တွဲနေတဲ့ ခန့်မင်ထင်ဇော်”

ဆိုတဲ့ လှပဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး”

ခင်သန္တာ ဒေါသတကြီး အော်လိုက်မိ၏။ ဝဏ္ဏက ဘာမှန်းမလည်
သောဟန်ဖြင့် အကြောင်သား ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ မမ အဲဒါ ခန့်မင်းထက်ဆိုတာ သေချာပါတယ်
ဒီမနက်ကတောင် ရှုပါနဲ့”

“တော်တော့ ဝဏ္ဏ၊ ငါ သဘောပေါက်သွားပြီ မင်း အခုပြန်လိုက်
တော့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မင်းနဲ့ရှုပါတို့ လက်ထပ်ဖို့ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်”

ဘာကြောင့်ပေါက်ကွဲသွားမှန်းမသိသော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ
စကားကြောင့် ရှေ့ရေးကိုမစဉ်းစားဘဲ ဝဏ္ဏ ကျေနပ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ခပ်သွက်သွက်ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်၊ မမဘက်က အိုကေဆိုတာနဲ့ ကွန်
တော် အားလုံးစီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်”

ထိုစကားတွေကိုတော့ ခင်သန္တာ မကြားတော့ချေ။ ဝဏ္ဏ ထွက်သွား
လျှင်ပဲ ပေါက်ကွဲနေသောစိတ်ဖြင့် ညီဇော်အခန်းသို့ ဦးတည်လိုက်၏။

‘ဒေါက်! ... ဒေါက်!’

စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်ရင်း ခင်သန္တာ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။
ပါးစပ်ကလည်း ...

“ညီဇော် ... နင် အခန်းထဲမှာဆိုရင် ခဏထွက်ခဲ့စမ်းပါ”

ထိုသို့ပြော၍ တံခါးထပ်ခေါက်သည့်တိုင်အောင် အထဲမှ တုံ့ပြန်

မကြားရ။ သို့နှင့် တံခါးကို အသာတွန်းလိုက်မိသည်။ လော့ခ်ချထားနေ
သော အခန်းတံခါးက ခပ်ဟဟလေး ပွင့်သွားပါ၏။

ခင်သန္တာက အခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းပြူးကာ ကြည့်လိုက်၏။ အထဲမှာ
ညီဇော် မတွေ့သဖြင့် နှာတစ်ချက်မူတ်လိုက်မိသည်။

ပြန်လာမှ တွေ့မယ်ဟု စိတ်ထဲကြိုးဝါးလိုက်ကာ တံခါးပိတ်ရန်
ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟင်”

ညီဇော် ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ပစ္စည်းလေးတွေကို မြင်လိုက်၍
အံ့ဩသွားခြင်းဖြစ်သည်။

တခြားတော့မဟုတ်။ စားပွဲပေါ်တွင် ပြန်ကျဲနေသည်က အရောင်
အသွေးစုံလှသော လက်ပတ်နာရီများနှင့် ဖွင့်ထားသော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်

တစ်အုပ်။

စပ်စုလိုစိတ်ဖြင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခင်သန္တာ၏ခြေလှမ်းတွေက
ထို့စားပွဲဆီသို့ ဦးတည်လိုက်မိ၏။

အခန်း (၂၁)

“အဲဒါပဲ ကိုကျော်၊ ရှင်ညီဆိုတဲ့ကောင်က ခင့်ကို မကျေနပ်တဲ့စိတ်နဲ့ ညီမလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ဖို့ တမင်ကြံစည်တာ ... သိလား”

ဒီစကားတွေချည်းပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ လာပြောနေသော ခင်သန္တာကြည့်ကာ ကျော်မင်း စိတ်ရှုပ်လာသည်။ အလုပ်က ပြန်လာပြီး အိမ်မှာ ဆေးဆေးဆေးဆေး ဝိစကီသောက်နေတာပင် ကောင်းကောင်းမသောက်ချေဆိုတာ ပျက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“အဲဒီလိုလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါကွာ၊ ညီဇနက ရှုပါကို မင်းညီဆိုပြီး မြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာလေ”

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေချာတယ်၊ အဲဒီကောင် အခန်းသတ်တာတွေနဲ့ ဒိုင်ယာရီက သက်သေပဲ”

“ခက်ပါလား မိန်းမရား လောလောဆယ် မင်းပဲ သူများအခန်းထဲ
တို့ နိုင်ခဲ့တာနော်၊ ညီဇ လာမှ မသိသော မေးကြည့်လိုက်ပေါ့၊ ပြီးတော့
... သူ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာလည်း မင်းညီမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေကို
ရေးပထားတာ”

စကားအဆုံးမှာ ခင်သန္တာ ပေါက်ကွဲတော့သည်။

“ဒီမှာ ကိုကျော်... ခု မရေးရင်လည်း အဲဒီကောင်က နောက်ဆိုချိန်
ရေးတော့မှာလေ၊ အဲဒီအခါကျရင် ခင်ညီမပဲ ခံစားရမှာပေါ့၊ တကယ်ဆို
ရှင်နဲ့ အဲဒီကောင်က ဘယ်လိုစပ်စပ် အမျိုးတော်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကို
မိန်းမရဲ့ညီမဘက်ကတော့ မနာဘူး”

စကားလုံးတွေက ပါဝါမြင့်လာသည်။ ကျော်မင်း ဘယ်လိုမှ နား
မခံနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဝိစကီတစ်ခွက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းစပ်ကာ
လိုက်ရင်း...

“ကဲ... တော်ပြီ ခင်သန္တာ၊ အဲဒီကိစ္စတွေကို မင်းဘာသာ
ညီမနဲ့ ရှင်းတော့၊ တကယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ပေါ် စတက်လာကတည်းက ညီမ
မင်း မျက်မှန်းကျိုးနေတာမဟုတ်လား၊ ငါ ဘာမှမသိချင်တော့ဘူး
ပြောချင်ရင် တစ်ယောက်တည်းသာ ပြောပြီးကျန်ခဲ့တော့”

ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထပြီး ကျော်မင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ခင်သန္တာ
ပွစိပွစိ စကားသံတွေကိုလည်း နားထဲမကြားချင်တော့ပြီ။

ထို့ကြောင့် ရီဝေဝေအရှိန်လေးဖြင့် ကားပေါ်တက်ပြီးမှ ဘယ်သူ
ရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

ကြယ်စင်သွန်း...။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်က မျက်စိထဲ တိုးဝင်လာ၏။
ဟုတ်ပြီ...။

ဒင်းကလေးကိုသာ ရင်ခွင်ထဲထည့်ပြီး ဘီယာလေးစုပ်နေရင်တော့
... အင်း...။

ထိုအတွေးနှင့်ပင်... ကျော်မင်း ကားကို မောင်းထွက်လိုက်၏။
...ထဲမှ ခင်သန္တာ၏အသံကြမ်းကြီးက ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၂)

“ဒီအနားကို ခဏလာခဲ့ပါဦး ညီဖေ နင်နဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့”
အိမ်ထဲသို့ ခြေချလိုက်စဉ်မှာပဲ ခင်သန္တာ၏စူးစူးဝါးဝါးစကားသံက
ပြောတန်လိုက်သော ဘောလုံးတစ်လုံး မျက်နှာလာမှန်သကဲ့သို့ ဆီးကြိုနှုတ်
ဆတ်လာသည်။

စာရင်းရှင်းဖို့ဆို၍ ရှေ့နေ ဦးသော်ကောင်းများ၊ ရောက်နေလားဟု
ညီဖေ ဝေ့ကြည့်မိသေး၏။ မတွေ့။ ညီဖေ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်က ဒေါသဖြင့်
အရောင်တင်ထားသော ခင်သန္တာ၏ မျက်နှာကြီး။

ညီဖေက ခပ်တည်တည်ပဲ အနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်ကာ ...
“ဘာစာရင်းလဲ ဒေါ်ခင်သန္တာ၊ အမွေနဲ့ပတ်သက်တာဆိုရင်တော့
အသော်ကောင်းနဲ့ပဲ တစ်ဆင့်ပြောလိုက်ပါ”

ခင်သန္တာ ရှာရှာရှာဖြစ်သွားရ၏။ တစ်ဆက်တည်းပဲ စစ်မျက်နှာတို့ ဖွင့်ထင်လိုက်သည်။

“ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် ညီဖေ... ငါ့ညီမနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ခန့်ခင်ဆက်ဆိုတာ နင်ပဲလို့ ငါ သိပြီးပြီ။ နင်က ဘာသဘောနဲ့ ငါ့ညီမကို ခုလိုကြံစည်တာလဲ”

မထင်ထား၍ ညီဖျောက်နာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရ၏။ ပြီးမှ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် မခိုးမခန့်ရယ်ကာ...

“ဪ... ဪ... ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားတောင် သိသွားမှပဲကိုး။ ဘာသဘောလဲဆိုတော့ လူငယ်တွေတာသာဘာဝ သဘောပဲပဲပဲများ ကျုပ်ကလည်း လူပျို၊ ခင်ဗျားညီမကလည်း အပျိုလေး အဖိုနဲ့အမ ထိလို့ ဗြိကြံတာ ဘာသဘောများ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

“တော်တော့ ညီဖေ... နင် အပိုတွေမပြောနဲ့၊ နင့်အခန်းထဲက ခိုင်ယာရီကို ငါ အားလုံးဖတ်ပြီးပြီ အရင်ကောင်မလေးတွေလိုပဲ ငါ့ညီမအပေါ် ခံစားရအောင် နင်လုပ်ဖို့ ကြံစည်တာမလား”

စကားအဆုံးမှာ ညီဖေက တဟားဟား ထပ်ရယ်လိုက်သည်။

“စွမ်းခွဲလှချည်လား။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတောင် ကျွတ်ကျဲ့... အဲလေးခင်ဗျားက ကျုပ်အခန်းထဲကိုတောင် ခိုးဝင်ပြီးမှကိုး။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့...”

“ဘာ... ဘာပြောကဟ်၊ လူယုတ်မာကများ တပြန်ကြီး၊ နင်... နင်... ငါ့ကို မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ငါ့ညီမကို လှည့်စားပြီး ထားခဲ့မယ်ဆိုတော့”

အကြံကို ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါ”

“အဲဒီလောက်နဲ့ ရပ်ထားရင် ခင်ဗျားဘက်က ဘာပေးမှာလဲ”

“ဘာ”

မထိတရီပြောလိုက်သော ညီဖေကားသံအဆုံးမှာတော့ ဒေါသကြောင့် ခင်သန္တာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာတော့သည်။

ညီဖေကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလိုက်ပြီး...

“တောက်! ... နင်တော့ဟား၊ အေး... ဆက်လုပ်လိုက်လေး”

“ငါကလည်း ငါ့ညီမကို နင့်အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်ရုံပေါ့”

ထိုစကားအဆုံးမှာပဲ ညီဖေက လက်ကာပြသည်။ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကို တည်လိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ဒေါ်ခင်သန္တာ... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် မတည့်ဘူးဆိုတာ မှန်ပေမယ့် ဒါပေမဲ့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွုပ်...”

ရုတ်တရက် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် စကားက ရပ်သွားရသည်။ ခင်သန္တာ၏ဟန်ဖုန်းက ထမြည်ခြင်းဖြစ်၏။

ခင်သန္တာက ဖုန်းကို လှမ်းယူကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်သန္တာပါ... ရှင်”

တစ်ဖက်က ဘာပြောလိုက်သည်မသိ၊ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဖုန်းက လွတ်ကျသွားသည်။

ပြီး... ညီဖေကြည့်ရင်း ခင်သန္တာ သွေးပျက်စွာ ရေငွေ့လာသည်က...

“ဘာ... ဘာပြောကဟ်၊ လူယုတ်မာကများ တပြန်ကြီး၊ နင်... နင်... ငါ့ကို မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ငါ့ညီမကို လှည့်စားပြီး ထားခဲ့မယ်ဆိုတော့”

“ဘာ... ဘာပြောကဟ်၊ လူယုတ်မာကများ တပြန်ကြီး၊ နင်... နင်... ငါ့ကို မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ငါ့ညီမကို လှည့်စားပြီး ထားခဲ့မယ်ဆိုတော့”

“ဘာ... ဘာပြောကဟ်၊ လူယုတ်မာကများ တပြန်ကြီး၊ နင်... နင်... ငါ့ကို မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ငါ့ညီမကို လှည့်စားပြီး ထားခဲ့မယ်ဆိုတော့”

“ဘာ... ဘာပြောကဟ်၊ လူယုတ်မာကများ တပြန်ကြီး၊ နင်... နင်... ငါ့ကို မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ငါ့ညီမကို လှည့်စားပြီး ထားခဲ့မယ်ဆိုတော့”

“တို့...ကိုကျော်...ကားအက်ဆီးဒန့်ဖြစ်လို့ ခု...ခု အနေ

ပေါ်မှာတဲ့”

“ဗု”

အခန်း (၂၃)

မူးလျှင် မမောင်းခွဲဟူ၍ ယာဉ်စည်းကမ်း လမ်းစည်းကမ်းဌာနမှ စည်းကမ်းထုတ်ပြန်ထားပါသည်။ ထိုစည်းကမ်းကို မလိုက်နာမိ၍ ကျော်မင်း အစ်ယောက် လမ်းဘေးသစ်ပင်နှင့် ကားဝင်တိုက်မိပြီး သေပွဲဝင်ရခြင်းဖြစ်

ခုတော့ ကျော်မင်း၏အသုဘအခမ်းအနားသည်လည်း အောင်မြင် နှုာ ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ ထိုစကားစဉ်သည် သေသည်လူအပေါ် အားမနာရာ ဘာမှမည်သဘော သက်ရောက်သော်လည်း မတတ်နိုင်တော့။ မူးမူးရူးရူးပြင် ဘေးတိုက်သေသွားသော ကျော်မင်း၏မသာချပြီးပြီဆိုလျှင် ပိုရိုင်းရာကူမည် မတုတ်လား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကျောင်းအဆောက်အအုံများမှာတော့ ခင်သန္တာတစ်ယောက် ညီမတို့ စကားပြောတော့ချေ။ သေချာအောင် ထပ်ပြောရလျှင် အသုဘကာလ အတွင်းတုန်းကလည်း ပြောဆိုခြင်းမရှိ။

ညီမကတော့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘဲ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကူညီလိုက်ပါသည်။ အမျိုးမတော်သော်လည်း လောလောဆယ် ပတ်သက်နေသေးသည်လေ။

သို့သော်လည်း... တစ်ခုထူးဆန်းသည်က အသုဘကာလအတွင်း ခင်သန္တာ၏ညီမဖြစ်သူ ဇွယ် ရောက်မလာခြင်းပင်။ ညီမကတော့ မစပ်စုမိ။

အားလုံးပြီးစီးသွားချိန်မှာတော့ ခင်သန္တာ ပြတ်သားသော စကားကို ဆိုလာပါသည်။

“ညီမ ဒီး ခု ကိုကျော်လည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ အမွေကိစ္စတွေက ငါနဲ့ပဲ ဆိုင်သွားပြီ အဲဒါ... ဦးသော်ကောင်းနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးပါ။ ကိုကျော်မရှိတော့တဲ့ ဒီအိမ်မှာ ငါ အကြာကြီး မနေချင်တော့ဘူး”

ညီမ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ရှုပါနဲ့ ပတ်သက်သည်စကားကို ‘ဟ’ ချင်သော်လည်း ခင်သန္တာ၏မျက်နှာပေးကြောင့် မပြောဖြစ်တော့။ သူလည်း ခုလောလောဆယ် သောကများနေမှာပါပဲလေဟု တွေးပြီး စိတ်လျှော့ထားလိုက်သည်။

ထိုအကြောင်းတွေကို တိုးကျော်တို့နှင့် တိုင်ပင်ဖြစ်သေး၏။ တိုးကျော်က...

“အေးပေါ့ကွာ... အမွေတစ်ဝက်ကတော့ အစကတည်းက ငွေမရှိမင်းသဘောတူထားတာပဲ၊ လုပ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့... ငါ အခုပြောချင်နေတာက ရှုပါနဲ့ ပတ်သက်တာကွ”

ဇော်မိုး၏ရေရွတ်သံကြောင့် ညီမက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် ဇော်မိုး၊ ငါ ရှုပါ့ကို ချစ်မိနေပြီ။ အဲဒါ... ငါလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ခင်သန္တာကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့... သူက ငါ့ဒိုင်ယာရီကို တွေ့ထားတော့”

“ခဏလေး ညီမ... ခင်သန္တာက မင်းဒိုင်ယာရီကို တွေ့ထားတယ်ဆိုတာထက် အဲဒီကိစ္စတွေကို သူ့ညီမကို အသိပေးလိုက်ပြီလား၊ မပေးရသေးဘူးလား... အဲဒါကမှ ပိုအရေးကြီးတာ”

ထိုစကားကြောင့် ညီမက သက်ပြင်းနပ်လေးလေး ချလိုက်မိပြီး...

“အင်း... လောလောဆယ်တော့ ရှုပါက မပြောသေးဘူးကွာ အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ မနေကပ် ရှုပါနဲ့ တွေ့သေးတယ်၊ ရှုပါပုံစံကတော့ အရှင်အတိုင်းပဲ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အချိန်သိပ်မဆွဲနဲ့တော့ညီမ ရှုပါ့ကို အပြစ်မှန်တွေ အမြန်ဆုံး သွားရှင်းပြလိုက်တော့၊ ကြာရင် အခြေအနေက ပိုပြီးခွပ်ဆွဲသွားလိမ့်မယ်”

ဟုတ်တယ်ဟု တွေးရင်း ညီမ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားမိသည်။ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် ဖုန်းထုတ်ကာ ရှုပါ့ဆီသို့ ခေါ်လိုက်၏။

“ဟလို”

ရူပါဘက်မှ ထူးသံကို ကြားလိုက်ရချင်း ညီဇက ...

“ရူပါ ... ကိုယ် ရူပါကို အရေးတကြီး ပြောစရာရှိလို့ ခုပဲ တွေ့နေကျဆိုင်မှာ တွေ့ရအောင်နော်”

ရူပါဘက်မှ ခေတ္တမျှအသံဆိုင်းနေသေးသည်။ ကိစ္စတစ်ခုခုများ မှီနေ၍လားမသိ။ ခဏကြာမှ ပြန်ပြောလာသည်။

“အင်း ... ပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ရူပါ ခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ် အိပ်နော်”

ဖုန်းပြောအပြီးမှာပဲ ညီဇက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ငါသွားလိုက်ဦးမယ်၊ အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောပြီးတော့မှပဲ ငါ လိပ်ပြာလုံလုံနဲ့ ဆက်ချစ်လို့ရမှာကွ”

နှစ်ကောင်စလုံးက ညီဇကို ပြန်ကြည့်လာသည်။ ပြီး ... တိုးကျော်

က လေသံခပ်မှန်မှန်ဖြင့် ...

“ကံကောင်းပါစေ ညီဇ”

အခန်း (၂၄)

တွေ့နေကျနေရာတွင် တွေ့သော်လည်း ဆုံနေကျမျက်နှာထားချိုး ဟော်ဟု ညီဇ ထင်မိသည်။ ရူပါမျက်နှာပေါ်က အေးစက်သည့် အနိပ် အငွေ့တွေကို ထွန်ယက်လိုက်မိ၍ဖြစ်၏။

ရူပါ၏ပုံစံကြောင့် ညီဇက ...

“ရူပါ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင် ... ပုံစံက တစ်မျိုးပါလား”

စကားအဆုံးမှာ ရူပါက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကွေးရုံမျှ ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကို ညီဇ ပြည်ပြည်ဝဝ မဖော်တတ်ချေ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရူပါ၏ရေခဲပြင်မျက်နှာဆီမှ စကားသံအချို့ ထွက်လာ သည်။

“ဒီမှာ ချိန်းလိုက်တာ ဘာပြောမလို့လဲ ကိုညီဇ၊ ရှမ်းသက်နာထီ”

ထားတဲ့ နာရီကိုရပ်ဖို့ အချိန်အတိအကျ သိချင်လို့လား”

“ဟင်”

ညီဇ ဖျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားရသည်။ ပြန်ပြော
ချိန် စကားလုံးတွေကို လေထဲ၌ ဖမ်းယူနေစဉ်မှာပဲ ...

“ရှင် သိပ်တော်တယ် ညီဇ ဒါပေမဲ့... ရှင်လုပ်ရပ်တွေကို ကျွန်ုပ်
ကြည့်သိနေမယ်ဆိုတာကိုတော့ ရှင် တွေးမထားမိဘူးမလား”

“ဘာ ... ဘယ်လို ဘယ်လို ရှုပါ။ ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေ၊ ဒီ ... ဒီ
ကိစ္စတွေကို ရှုပါ တကယ်ကြိုမသိခဲ့ဘူးလို့ ပြန်ပြောပါ။ ကိုယ် အားလုံးကို
ရှင်းပြပါမယ်”

လျှောင်ရယ်သံလေးက အရင်ထွက်လာသည်။ ပြီး ဖျက်နှာတစ်ခု
လုံး တင်းမာခက်ထန်လာရင်း ...

“ဘာပဲပြောပြော အားလုံးဟာ ဂိမ်းအိုဗာဖြစ်သွားပြီ ညီဇ အဲဒီ
တော့ ရှင်ရဲ့နာရီကို ရပ်ပစ်ဖို့ ကျွန်မကပဲ အချိန်သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါမယ်”

စကားအဆုံးမှာပဲ ရှုပါ၏လက်တစ်ဖက်က ဝဲယှံ့ရောက်ရှိလာသည်။
ညီဇ အံ့ကြိတ်ရင်း ဖျက်စိန်မှိတ်ထားလိုက်မိ၏။

သို့သော် ...

မျှော်လင့်ထားသော နာကျင်မှုက ပါးထက်ဆီသို့ ရောက်မလာချေ
အေးစက်သောစကားသံအချို့ကိုသာ ကြားလိုက်ရ၏။

“ရှင်ထင်ခဲ့သလို ကျွန်မဟာ မမခင်သန္တာလိုပဲ ငွေမက်တဲ့မိန်း
တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါကြောင့် ... ရှင်ကို လက်ခံခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့

လောဘထက် ရှင်ရဲ့ထောင်ချောက်က ပိုပြီးယုတ်မာလို့ ပါးရိုက်ခွဲတောင်
စိတ်ကုန်သွားပြီ ညီဇ”

ဖျက်စိန်ကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ရှုပါက ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ
သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။

ပါးရိုက်ခဲလိုက်ရတာထက် စူးရှနာကျင်သော ခံစားမှုကို ညီဇ လက်
ခံလိုက်ရသည်။ ဖျစ်ညစ်ခဲလိုက်ရသော နှလုံးသားသည်လည်း သွေးစိမ်းတွေ
ငတ်စက်စက် ကျနေသကဲ့သို့ပင်။

ပြေးလိုက်သွားရန် ပြင်လိုက်ပြီးမှ ညီဇ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ဆိုင်းသွား
ရင်း

ဂိမ်းအိုဗာ ...။

ထိုစကားလုံးကို ပြန်လည်ကြားယောင်လိုက်ရင်း ညီဇ အလုပ်တစ်
ခုကို ခက်ခဲစွာ လုပ်မိလိုက်ပါသည်။

ထိုအရာက တခြားမဟုတ်။ နာရီမှ သော့သီးလေးအား တစ်ဆစ်
မြှောက်ကာ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တကယ်ရပ်တန့်သွားသော နာရီလက်တံနှင့်အတူ ညီဇ အဓိပ္ပာယ်
ဆတ်မှတ်လိုက်သော နှလုံးသား၏ ရိုးရာအသစ်ကလည်း ...

Game over ...။

အခန်း (၂၅)

“အားလုံး ပြီးသွားပြီပဲ ညီမလေးရယ်၊ ဝတ္ထုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ
ထို လက်ခံလိုက်ပါတော့နော်”

အစ်မဖြစ်သူ၏စကားသံအဆုံးမှာ ရှုပါ ပင့်သက်ကိုပဲ ရှိုက်လိုက်မိ
သည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ဟန်ဆောင်နေရသော်လည်း ညာလို့မရသည့်နှလုံး
သားကတော့ နာကျင်နေသေးသည်လေ။

ထို့ကြောင့် လေးလေးကန်ကန်ပဲ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ညီမလေး... အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားချင်သေးတယ် မေ”

ခင်သန္တာက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။ ပြီး...

“ဘာလဲ... ဟိုကောင်ကို စိတ်ထဲက မထုတ်နိုင်သေးလို့လား
အဲဒီကောင်ရဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း ငါ့ညီမ အားလုံးဆီရပြီပဲသေ”

ရှုပါ ခေါင်းအသာခါယမ်းလိုက်မိသည်။ ဟိုကောင်ဟူသော နာမ်
 တာက ညီဇော် ရည်ညွှန်းမှန်းသိသဖြင့် ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။
 သူမ ... တကယ်ပဲ ညီဇော် မောင်းထုတ်လိုက်နိုင်ပြီလား!
 ဦးနောက်ထဲကဆိုလျှင် အင်း ... ဟု ဖြေဖြစ်မည်ဖြစ်သော်လည်း
 နှလုံးသားကို ထပ်မေးကြည့်လျှင်တော့ ... အို ...။

ပြီး လောလောဆယ် သူမ ရောက်ရှိနေတာကလည်း ညီဇော်
 သော အိမ်ပါလားဟူသောအတွေးကလည်း ခေါင်းထဲ ချက်ချင်းဝင်လာသည်။
 ထို့ကြောင့် ခင်သန္တာကိုကြည့်လျက် ...

“မမ ... ဒီအိမ်ကနေ မမ ဘယ်တော့ပြောင်းမှာလဲဟင်”
 “အမွေကိစ္စတွေ ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဒီရက်ပိုင်းမှာပဲ ပြောင်းမယ်
 လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါ ... ဒါဆို ... ဟိုလူကရော”
 ညီဇော် ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်သန္တာကလည်း သဘော
 ပေါက်စွာ ...

“ညီလေး ... ဒင်းကတော့ မမ ပြောင်းပြီးတော့မှပဲ ပြန်လာမယ်
 လို့ ဦးသော်ကောင်းက ပြောတာပဲ”

“ဪ”
 ထိုအချိန်မှာပဲ ချောင်းဟန်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ အသံ
 လာရာဆိုကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့နေကြီး ဦးသော်ကောင်း။ အသက်က ရှည်
 ဦးမည်။

အနားသို့လျှောက်လာပြီး ဦးသော်ကောင်းက စာရွက်တချို့ကို
 အဘာချိုကေ့စ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ပြီး ... ရှုပါကိုကြည့်လျက် ...
 “ဒီက ... ခင်သန္တာရဲ့ညီမ ခင်ရှုပါဆိုတာ ထင်တယ်”
 ရှုပါ ကြောင်အမ်းသွားရသည်။ ခင်သန္တာကလည်း နားမလည်သော

အနံ့ဖြင့် ...
 “ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်။ သူက ကျွန်မ၊ ညီမလေး ရှုပါ၊ ပါ ...

အများဖြစ်လို့လဲ”
 ဦးသော်ကောင်းက သေလံမှန်မှန်နှင့်ပဲ ...

“ဪ ... ညီဇော် လွှတ်လိုက်လို့ပါ။ ဒီအိမ်ကြီးကလွဲပြီး သူ
 အတွက် ဝေစုအမွေကို ဒီက ခင်ရှုပါအတွက် လွှဲပေးလိုက်ဆိုလို့ပါ”

“ရှင်”
 “အို”

နှစ်ယောက်စလုံးဖြစ်သွားသော ပုံစံကိုကြည့်ကာ ဦးသော်ကောင်းက
 အံ့ဩဟဟရယ်လျက် ...

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာသလာပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး
 ညီဇော်ပြောအရ ကျွန်တော်သိသလောက်ဆိုရင် ခင်ရှုပါ သူ့ကိုချစ်ခဲ့တာဟာ
 အံ့ဩဆိုင်မှုတွေကို မက်မောတယ်ဆိုလို့ ပေးတာလို့ထင်တာပဲ”

“အို”
 ရှုပါမျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်တွေ ဆိုတက်သွားရသည်။

နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည့်နေ့က ညီအေပေါ် နာကြည်းစိတ်ဖြင့် သူမ
ထင်ပြောခဲ့သည့် စကားတွေကိုလည်း ပြန်ကြားယောင်လိုက်မိ၏။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိပြီး ...

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး”
အဖူးတစ်ယောက်လို ရေခွတ်လိုက်ပြီးမှ ခင်သန္တာကို စေ့စေ့ကြည့်

လိုက်ရင်း ...

“မမ ... ညီ ... ညီမလေး ... ညီအနေနဲ့တဲ့အခန်းကို ကြည့်ချင်
တယ်”

အခန်း (၂၆)

သူမရှေ့မှာတော့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်နှင့်ညီဖ နောက်ဆုံးပတ်ခဲ့သော
နာရီလေးက မတုန်မလှုပ်ရှိနေသည်။ မဝံ့မရဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့်
ထက်လှမ်းရန် ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေမိသည်ကလည်း သူမဆိုသည် ခင်ဗူး။

ရပ်ထားသောနာရီလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပင့်သက်ခိုက်
ရင်း ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

စာအုပ်ကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်းပင် ...

ညီဖနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သော ကောင်မလေးတွေက စာရွက်တစ်ရွက်စီ
တစ်ယောက်ချင်း နေရာယူထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရေးထားသည့်စာကြောင်းတွေကတော့ ထိုရည်းစားကို ပြောလိုက်
သောအချိန်နာရီနှင့် ဖြတ်လိုက်ရသောအကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်၏။

ညီအိုသော... သူမ ချစ်ခဲ့သည့်လူသည် ရည်းစားတစ်ယောက် နှင့် ငြိတ်တိုင်း ပတ်ထားသောနာရီတစ်လုံးမှ အချိန်ကို ရပ်ပစ်တတ်သူပါ ဝေး

စာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်လိုက်တိုင်း ရပ်ထားသော အချိန်နာရီတစ်ခုက ရှုပါကို လှောင်ပြောင်နေသလိုရှိ၏။

နောက်ဆုံး ရှုပါဟု နာမည်တပ်ထားသော စာမျက်နှာအရောက်မှာ ဇွတ်ခနဲ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်မိသည်။

ထိုစာမျက်နှာကို သူမ မဖတ်ရဲ။ ညီဇ ဘာရေးထားမည်ကို ရှုပါ မိမိမိသလိုလို ရှိလာသည်။

သူ ငါ့ကို ငွေမက်တဲ့မိန်းမလို့ တကယ်ထင်သွားမှာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စ ကလည်း သူ နာရီကို ရပ်တန့်ပစ်ဖို့ အကြောင်းတစ်ခုပဲလေ။

ရှုပါ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီဇ နေခြင်ခဲ့သောအကြောင်းအရာတွေနှင့် သူမသည် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တာပဲ မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့်...

ငိုရိုက်ရန် မျက်ရည်တွေစုလိုက်ပြီး သူမအတွက်ရေးထားသော စာမျက်နှာကို ရှုပါ ဖွင့်ဖတ်လိုက်လေ၏။

ခပ်သော့သော့လက်ရေးထက်၌ သူမ၏အကြည့်က ပြေးလွှားနေ သည်။

ဖတ်ရင်း... ဖတ်ရင်းပင် သူမ၏နှလုံးသားကို ခလုတ်နှိပ်လိုက်

သော စာကြောင်းတွေကြောင့် ဖော်မပြတတ်သောခံစားမှုကို ရှုပါ ခံစားလိုက် ရတော့သည်။

ကိုယ့်ရဲနှိုးရာဟာ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ ရှုပါ။ အဲဒါဟာ အချစ် ကြောင့်ပဲ။ ကိုယ်ဟာ အကြိမ်ကြိမ်ပဲ နာရီတွေကို ရပ်တန့်ပစ်ခဲ့ဖူး ပါတယ်။ အဲဒါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တိုင်းကို ကိုယ့်မိတ် သန္တာန်ထဲက မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပေါ့။

ခုလည်း ရှုပါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချိန်နာရီတစ်ခု ကိုယ် ရပ်တန့်မိခဲ့ပြီ။ အဲဒါဟာ အရင်လိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ ကိုယ်ရပ်ပစ်လိုက်တဲ့အချိန်က ရှုပါဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို စူးစူး နှစ်နှစ် ချစ်မိသွားတဲ့အတွက် ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ ဆက်သွား လို့မရအောင် ရပ်တန့်သွားတာမျိုးပါ။

ဆိုလိုရင်းကတော့ အဲဒီရပ်တန့်လိုက်တဲ့ နာရီမှာပဲ ကိုယ့်နှလုံးသားဟာ မင်းဆီမှာ တယုတယနဲ့ သေမိန့်ကျသွား ခဲ့ပါပြီ ရှုပါရယ်။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ကိုင်ထားသော လက်အစုံက တဆတ်ဆတ် ထုန်ယင်နေသည်။ ကြည့်နူးမျက်ရည်တွေနှင့်အတူ ရှုပါ စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ် ချီကန်၏။

ပြီး... ဖုန်းထုတ်ကာ နံပါတ်တစ်ခုကို အရင်ရှာလိုက်သည်။ ပြီး

www.burmeseclassic.com

... ဝေ့မရဲပြောလိုက်သည့်စကားသံလေးကတော့ ...

“ဟဲ့လို ... ကိုညီဇေ့သူငယ်ချင်း ကိုတိုးကျော်ဆိုတာလားဟင်

တူနီ ... ကူနီမက ... ရူပါ ... ပါ ... ဟိုလေ ... ကိုညီဇ ရှိနေနိုင်မယ့်
နေရာရား သိမလားလို့”

အခန်း (၂၇)

တိုးကျော် လမ်းညွှန်လိုက်သော နာရီအရောင်းဆိုင်၏ လမ်းတစ်
ဖက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရူပါ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်။ မြင်ဖူးနေကျ ကားလေးနှင့်အတူ ညီဇ ရောက်
လာလေ၏။

စိတ်အေးအေးထားပြီး ဆက်စောင့်နေလိုက်သည်။ လှပသော
အနက်ကိုရောက်ဖို့ အချိန်အပိုင်းအခြားတစ်ခုကိုတော့ သူမ သည်းခံကာ
စောင့်ရဦးမည်လေ။

ခဏအကြာမှာပဲ ညီဇ ထိုဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ကားမောင်း
ထွက်သွားသည်။

ထိုအချိန်ရောက်မှ ရူပါက လမ်းကူးကာ ဆိုင်ထဲသို့ လှည့်သွားလိုက်၏။

သိလိုသည်ကို နာရီအရောင်းကောင်တာမှ ကောင်မလေးထံမှာ စုံစမ်းလိုက်
တော့ ...

“ဘယ်လိုလူလဲ မသိပါဘူး အစ်မရယ်... နေ့တိုင်း မပျက်မကွက်
လာလာပြီး နာရီတွေကို လာကြည့်နေတာ၊ တစ်ခါမှလည်း မဝယ်ဘူး”

ရွှေပါ ကိုတံရှည်ပြုံးလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ...

“သူ့မှာ နာရီထပ်ဝယ်စရာ ဖတ်လမ်းမရှိတော့လို့ အာသာပြေ
လာကြည့်တာပဲ နေမှာပေါ့ကွယ်”

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ရွှေပါက အိတ်ထဲမှ နာရီတစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်
ပြီး ...

“ညီမလေး ... အစ်မကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလားဟင်”

အခန်း (၂၀)

“ဟင်”

ရှိုးကေ့ထဲမှာ နာရီတစ်လုံးကို ကြည့်ရင်း ညီမ မျက်မှောင်ကြဲတိမ်

သူ့အမ်း

ဒီနာရီမှ ဒီနာရီအစစ်၊ ရပ်ထားသောလက်တံတွေကို ကြည့်ရင်း

သေချာသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့် ဝန်ထမ်းကောင်မလေးအား မေးရန် စကားစလိုက်မ်း

“ညီ ... ညီမလေး ... ဒီနာရီလေးက”

စကားပင် မဆုံးလိုက်၊ ကောင်မလေးက ခပ်သွက်သွက်ပင် ...

“(...) အမျိုးအစားနာရီလား အစ်ကို၊ ဈေးနှုန်းက (...) ပါ

... ဘယ် ... ဒီနေ့တော့ အစ်ကိုက နာရီတကယ်ဝယ်တော့မှာလား”

“ဟိုလေ ... အင်း ... အဲ”

ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိဘဲ ညီဖ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိ၏။ သူ
လေ့လာသည့်စကားကို ဒီကောင်မလေး နားလည်မည်တဲ့လား။

နောက်ဆုံးတော့ ညီဖ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကိုယ့်ဘဝ၏တစ်စိတ်
တစ်ပိုင်းနှင့် ပတ်သက်နေသော (ခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်) တွေ့နေရသည့်
နာရီလေးကို ဝယ်လိုက်တော့မည်ဟု ...။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ...

“အဲဒီနာရီပဲ ယူလိုက်မယ် ညီမ ...”

ပြောရင်း ကျသင့်ငွေကို ထုတ်ကာ တွက်ပေးလိုက်သည်။ ဝန်ထမ်း
ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံကို စစ်ယူလိုက်ပြီးမှ ရှိုးကေ့စ်ထဲမှာ နာရီလေးကို
ထုတ်ကာ ...

“တစ်ခါတည်း အချိန်ကို တိုက်ပေးလိုက်မယ်နော်”

ထိုသို့ပြောရင်း လက်ရွယ်လိုက်စဉ်မှာပဲ ညီဖက အလန့်တကြား
လက်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟာ ... မတိုက်နဲ့ မတိုက်နဲ့၊ အဲဒီလိုရပ်နေတဲ့ အချိန်အတိုင်း
လိုချင်တာဗျ”

ထိုစဉ်မှာပဲ ...

“အချိန်တွေကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါလားရှင်၊ ရပ်နေတဲ့ နာရီလတ်
တံနဲ့အတူ နှလုံးသားတစ်ခုကိုလည်း မျှီသိပ်ဖြှပ်နှံပြီး ရပ်မထားပါနဲ့တော့”

“ဟင်”

ထိုစကားသံကို နောက်ဘက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရ၍ ညီဖ လှည့်ဆ
ကြည့် ...

အံ့ဩမှုကြောင့် ကမ္ဘာကြီးတောင် တုန်ခါသွားသလို ခံစားလိုက်မ
လေသည်။

ပါးစပ်ကလည်း အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ...

“ရူပါ ... ရူပါ ... ဒါ ... ဒါဆို ... ဒီ ... ဒီနာရီက”

ရူပါက ချစ်စဖွယ် ခေါင်းညိတ်ပြလာသည်။ ညီဖက တစ်ချက်
စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ လက်ပတ်နာရီလေးကိုယူကာ နာရီလက်တံတွေကို အချိန်
မှန်ဖြစ်အောင် ရွှေ့လိုက်ပါ၏။

ပြီး ... ရူပါဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာသော ညီဖ ခြေလှမ်းတွေက
ထည်း နာရီလက်တံတွေကဲ့သို့ နရီစည်းချက်မှန်မှန်နှင့် ...

နှစ်အဆက်ဆက်ရှိလာဦးမည့် အထိမ်းအမှတ်အချိန်တစ်ခုကလည်း
သူတို့နှစ်ဦး၏ဆုံမှတ်တွင် အတိအကျ စောင့်ကြိုလျက် ...။

လေးစားစွာ

သုဂ္ဂ ခုနစ် သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၀ (ရယ်)

ဥ ၇ နာရီ ၉ မိနစ်